

Tháng 10, 2016

Trường Xưa Bạn Cũ Học Viện Quốc Gia Hành Chánh

Vợ chồng người viết vừa trở lại Portland, Oregon sau chuyến đi họp mặt Liên Khóa QGHC 2016 tại Orlando, Florida và đi du lịch vùng biển Caribbean trên chiếc thuyền tình Allure of the Seas trong vòng 7 ngày.

Bài viết hôm nay chỉ giới hạn tâm tình và cảm nghĩ của người viết khi gặp các bạn đồng môn QGHC trong 3 ngày họp mặt ở Orlando mà thôi. Chuyện đi du lịch trên chiếc du thuyền lớn nhất hiện tại Allure of the Seas xin để dành cho Giai Phẩm Xuân Oregon Thời Báo như một món quà Xuân

đặc biệt của người viết gửi tặng quý độc giả thân mến của ORTB, như người viết đã làm trong 10 năm qua kể từ năm 2005. Quý độc giả ORTB bằng lòng chứ nhỉ? Smile!

Người viết đã nghe đâu đây câu nói: “Tu một trăm năm sẽ được đi chung một chuyến đò, tu một nghìn năm sẽ nên duyên chồng vợ” không biết có đúng không?

Người viết vẫn tin rằng: chúng ta được gặp gỡ nhau không phải là một chuyện tình cờ mà do một duyên nghiệp nào đó. Gặp nhau có thể đem đến niềm vui, hạnh phúc cho nhau, nhưng đôi khi gặp nhau lại đem khổ lụy đến cho nhau. Thôi thì, cuộc đời quá ngắn ngủi, một trăm năm thoáng qua rất nhanh, chúng ta nên sống vui vẻ, lạc quan thương mến nhau vẫn tốt hơn là ghét hờn, làm khổ nhau làm chi cho mệt, phải không bạn?

Con người sống trong sự lạc quan, vui vẻ, xem gương sẽ thấy mình xinh đẹp hơn là khi sống trong sự bi quan, đau buồn. Không tin, bạn hãy nhìn vào gương mỗi khi bạn hay “người tình trăm năm” của bạn đang đóng vai “tặc dăng nổi giận” xem có đẹp, có dễ thương hay không, như khi bạn đóng vai hoàng tử hay công chúa đang mỉm cười. Riêng người viết, nếu thấy ai đang nổi quạu, cái mặt hầm hầm đáng ghét, bèn co giò chạy ngay lập tức, kéo bị lây nét xấu đó thì ô hô ai tai, còn gì nét duyên dáng của “tiện nữ” nữa. Smile!

Niềm vui chợt đến khi người viết nhận được thông báo của anh Ngô Đình Hoa, thay mặt Ban Tổ Chức Họp Mặt Liên Khóa QGHC 2016 gửi đến toàn thể cựu sinh viên QGHC, trong đó có người viết.

Chương trình họp mặt thật đầy đủ các mục: vừa được đi thăm các thắng cảnh đặc biệt ở Florida như Disney World, Kennedy Space Center v.v.; vừa được họp riêng khóa, họp liên khóa để tâm tình chuyên vấn, chuyện dài sau bao nhiêu năm xa cách; vừa được du lịch trên chiếc thuyền tình (Love Boat) Allure of the Seas lớn nhất hiện tại để đi thám hiểm vùng biển Caribbean (có ghé bến Labadee, Haiti, Falmouth, Jamaica, Cozumel, Mexico). Chu chọa ơi! Thật là hấp dẫn! Thật là thú vị!

Thế là người viết bèn làm một màn khuyến dụ “chàng rể” của gia đình QGHC cùng đi họp bạn “phe em” vì người viết là “con gái ruột”, sinh viên khóa Đốc sự 12, tốt nghiệp Học Viện Quốc Gia Hành Chánh năm 1967.

Đã nhiều năm qua, người viết là “con dâu” của gia đình Thân Hữu Điện Lực Việt Nam Hải Ngoại, đã cùng “chàng đầu thiệp đó” trong các buổi họp mặt của “phe anh” trên các thuyền tình Ecstasy năm 2006, thuyền tình Paradise năm 2008, họp mặt ở Pháp, ở Cali v.v.... Về nhà, người viết lại viết bài ký sự cho “phe anh” đọc nữa đây chứ. Như thế thì hôm nay chàng phải đi theo nàng là “hợp với ý trời” rồi phải không Bạn? Smile!

Thật tình, người viết là người sống thích ứng dễ dàng với mọi hoàn cảnh. Dù sinh hoạt ở bên nào, người viết cũng xem mình như là một phần tử trong “mái ấm gia đình” của QGHC và của THĐLHN, nên người viết đã “do the best I can” để cho mọi người cùng sống vui vẻ bên nhau.

Cuộc hành trình đến phi trường Orlando, Florida cũng khá mệt vì vợ chồng người viết phải đi từ 3:00 AM khuya (Giờ Portland) để đến khách sạn Double Tree ở gần phi trường Orlando lúc 5:00 PM (Giờ Florida) cùng ngày. Giờ Florida đi trước giờ Portland 3 tiếng đồng hồ. Chúng tôi phải chuyển máy bay ở phi trường Dallas Forworth, Texas để đến tiếp phi trường Orlando, Florida. Portland là thành phố “nhà quê tỉnh lẻ”, phi trường nhỏ xíu nên khi đến các phi trường lớn như Dallas Forworth, Orlando, chúng tôi như Xã Xệ Lý Toét mới ra tỉnh thành, nên phải đi theo những người khách Mỹ cùng chuyến bay để lên xuống đúng trạm xe điện kéo bị lạc đường. “Đường đi nước bước là ở nơi miệng của mình”, không biết thì hỏi nên người viết không

ngại gì mà không “hỏi tía lia” và “bám sát” theo người đồng hành cho chắc ăn. Smile!

Thế rồi chúng tôi cũng đến khách sạn Double Tree, nơi nghỉ ngơi và cũng là nơi họp liên khóa QGHC 2016 trong thời gian ở Florida, một cách an toàn. Nghỉ ngơi một chút, chúng tôi được anh Trương Tâm Rạng, bạn đồng môn QGHC khoá 12 đón về nhà anh chị để dùng cơm tối cùng với gia đình anh chị Lê Đình Thăng, anh chị Nguyễn Hữu Nghiệp. Anh chị TMRạng & Tâm rất dễ thương và nhiệt tình lo lắng giúp đỡ, chăm sóc bạn bè, nhất là săn sóc chu đáo chị LĐT Thăng đã mệt lã người vì không quen đi đường xa.

Buổi sáng hôm sau là ngày họp riêng khóa ĐS 12 tại nhà anh chị TMRạng. Lại có màn ăn uống ngon lành và đấu hót thân tình hơn nữa vì đã quen nhau thêm một tí. Xin cảm ơn anh chị Rạng & Tâm.

Thú thật ngày xưa ở thập niên 60, dù là học chung với nhau một khoá Đốc sự 100 sinh viên, những nữ sinh viên như chúng tôi không bao giờ dám nói chuyện thân mật với các nam sinh viên cùng khoá vì chúng tôi lúc đó hãy còn “yếu điệu thực nữ” để các nam sinh viên “quân tử hiếu cầu” chứ lị!

Người viết tuy rằng cũng thuộc hạng dạn dĩ, nhưng lúc đi học QGHC rất hiền lành, ưa mắc cỡ, rụt rè không bao giờ dám phát biểu “ý kiến ý ông” hay “liếc dọc liếc ngang” gì cả vì tôi e rằng nếu tỏ ra thân mật với một nam sinh viên nào thì sẽ bị hiểu nhầm là có tình ý với người đó, nên tôi phải “gặp nhau vẫn làm ngơ” dù rằng cũng có rất nhiều anh sinh viên QGHC “khi tan trường về, anh theo Sương về” đến tận nhà và nhiều lần cũng có nhiều người đã đến trồng cây si ở nhà nàng.

Bây giờ gặp lại nhau, chúng tôi mới biết mặt nhau và thật tình đùa vui với nhau vì ai nấy cũng đã “an bề gia thất” ráo trọi. Chúng tôi còn đùa với nhau là mấy ông sinh viên QGHC khoá ĐS 12 ngày xưa quá dỡ vì đã để

cho những người từ bên ngoài vào cướp mất hết những người đẹp của khoá ĐS 12 đem đi mất hết rồi (trừ cặp Trần Xuân Thời và Nguyễn Thị Ngọc, cặp Phan Tiểu Dương và Lê thị Đào).

Bây giờ gặp lại các bạn đồng khóa ĐS 12 cũ trong các buổi họp mặt ở Washington DC, ở Cali, các bạn ngày xưa bảo rằng người viết đã thay đổi quá nhiều và đã xoay hẳn một góc 180 độ: lanh lợi hơn, dạn dĩ hơn, phát triển bề ngang hơn, “bà chằng lừa” hơn, văn chương thi phú hơn v.v... Cuộc đời, con người thay đổi, đổi thay theo năm tháng nhưng tình cảm đồng môn vẫn còn đây, bạn ạ!”Đò có lưng”! Đặc biệt trong buổi họp riêng khóa ĐS 12 tại nhà anh chị Rạng & Tâm lại có sự góp mặt góp lời của anh chị Ngô Đình Hoa, trưởng ban tổ chức,

cặp Thạch & Lý, người thân quen của vợ chồng người viết và người đẹp Angel, phu nhân mới của Hùng Dược sư. Vui thay! Mừng thay!

Ăn uống, đùa vui chuyện vắn chuyện dài, chuyện xưa chuyện nay, xàng qua xê lại chụp hình kỷ niệm xong rồi, chúng tôi về lại khách sạn nghỉ ngơi, thay xiêm áo để tối nay đi họp khóa riêng ĐS 11 ở một nhà hàng Việt Nam trong downtown Orlando.

Khoá ĐS 11 là nhóm “tiền phong” tổ chức họp mặt riêng khóa xóm tụ nhất, có chương trình văn nghệ, nghi lễ “qui mô” nhất với những “tài danh sáng giá” là MC Cường Nguyễn, anh Phụng Nguyễn phụ trách chương trình dưới sự tổ chức của anh Phạm Ngọc Cừu. Khoá ĐS 11 có thể là khóa có nhiều người về họp mặt đông đảo nhất, sau đó là khóa ĐS 15 và khóa ĐS 17.

Có khoảng 60 người cùng đến tham dự buổi họp mặt riêng của khoá ĐS11. Mười người của khoá ĐS 12 chúng tôi cũng đến chung vui để tỏ tình đoàn kết tình đồng môn với khoá ĐS 11 cùng với một số các thân hữu khác như anh chị Nguyễn Minh Tỵ (CH1), anh chị Nguyễn Minh Triết (CH2), anh chị Vũ Văn Hùng(ĐS9) v..v...

Màn đốt nến tưởng nhớ đến các thầy cô và bạn bè đã khuất là màn đáng khen và cảm động nhất. Một ngọn nến trắng được thắp lên sau lời xướng danh từng tên những người bạn đồng khoá đã mất trong yên lặng, trong ngâm ngùi nhớ thương người đã khuất. Hồn thiêng của những người bạn đã ra đi vĩnh viễn này chắc cũng vui và cảm động khi thấy những người bạn cùng khóa vẫn nhớ đến mình.

Chị Nguyễn Thu Thủy, người nữ sinh viên khoá ĐS11 được khen tặng là “nữ thủ tướng của Khoá ĐS 11” được mời lên để phát biểu ý kiến và nhận quà khen tặng vì đã có công tổ chức họp mặt thành công trong kỳ họp mặt Khoá ĐS 11 năm 2014 tại Houston, Texas vừa qua. Xin góp vui với chị Nguyễn Thu Thủy nhé.

Chương trình văn nghệ hay lạ với những giọng ca “cây nhà lá vườn” của Khoá ĐS 11. Quý vị này đã chơi đàn, hát hay không kém nghệ sĩ, ca sĩ chính hiệu “con nai vàng ngơ ngác”: chị Hoàng Chu, anh Thiện Nguyễn, anh Phụng Nguyễn v..v..

Chủ nhà hàng chịu chơi tặng bia miễn phí cho quý ông, ban tổ chức tặng tách cà phê có huy hiệu QGHC, chị Cát Ngọc Giao tặng ô mai “home

made”. Tiệc tàn, mọi người ra về trong niềm vui vừa được ăn ngon, uống bia miễn phí, lại được có quà đem về. Vui là cái chắc rồi! Smile!

Sáng mai thức dậy, vợ chồng người viết định làm một màn đi bộ lang thang xuống phố thì lại được anh Ngô Đình Hoa (ĐS 13), trưởng ban tổ chức, chở đi xuống phố với anh chị Đào Văn Bình (CH2).

Anh Hoa chở đến một tiệm mì ngon nhất tại Orlando để ăn mì vịt quay và mì hoành thánh cho buổi ăn trưa. Thế là chúng mình 5 người “hầu xực” mỗi người một tô mì do anh Đào Văn Bình khoản đãi. Nhìn con vịt quay vàng lươm, béo ngậy treo trong khung kính, nhìn tô mì nóng hổi và đĩa vịt quay trên bàn, người viết lại lan man nhớ đến câu “nhất ẩm, nhất trác, giai do tiền định”. Số người viết có “lộc ăn” nên vừa mới “xuống đường” là được gặp anh chị Bình và anh Hoa chở đi xem phố xá Orlando và được ăn mì vịt ngon lành. Xin cảm ơn anh Ngô Đình Hoa và anh chị Đào Văn Bình đã đem lại cho vợ chồng người viết một niềm vui no bụng. Smile!

Chị Ngọc Nga, phu nhân của anh Bình, trước đây cũng đã ở Portland, Oregon và cũng có đôi chút thân tình với người viết, bây giờ lại được gặp nhau, âu cũng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” nhỉ?

Buổi chiều là giây phút quan trọng nhất vì là buổi họp mặt liên khoá QGHC 2016 với 103 người tham dự theo danh sách mà người viết nhận được từ ban tổ chức.

Các cựu sinh viên QGHC ngày xưa tay bắt mặt mừng, ríu rít hỏi thăm nhau. Ai nấy đều đẹp trai, đẹp gái trong áo vest, áo dài, áo dạ hội. Từng khoá đứng chụp hình với nhau trên sân khấu. Kỷ niệm những ngày “sôi kinh nấu sủ” dưới mái trường QGHC, những kỷ niệm đón đầu trong trại học tập cải tạo hay của những chuyến vượt biên, bạn bè kẻ còn người mất, những ngày khốn khổ trong buổi đầu xây dựng cuộc sống mới nơi xứ người được kể cho nhau nghe. Người viết được đài SBTN Orlando phỏng vấn và được hỏi cảm tưởng thế nào về buổi họp mặt hôm nay? Trái tim tình cảm của người viết đã nói lên niềm vui được gặp lại bạn bè đồng môn QGHC tại nơi đây và cùng chung niềm đau với những người còn ở lại. Điều quan trọng nhất đối với những người “không còn trẻ nữa” như chúng tôi trong hiện tại là có sức khỏe tốt và tinh thần tráng kiện để có thể làm được những việc gì “vui mình ích người” trong các công tác cộng đồng, giữ gìn tình cảm tốt đẹp đối với các bạn đồng môn QGHC, với người thân trong gia đình, với bạn bè thân quen ngoài xã hội.

Mỗi người tham dự buổi họp mặt được tặng một bảng tên có giây đeo vào cổ, một chiếc áo Polo màu trắng có logo trường QGHC rất thanh nhã. Mỗi cặp vợ chồng tham dự được chụp một tấm hình làm kỷ niệm. Thật là chu đáo! Thật là đầy đủ.

Chương trình văn nghệ phong phú có đủ mục ca hát, đọc thơ v.v. do MC Cường Nguyễn, anh Phụng Nguyễn phụ trách rất thành công.

Xin cảm ơn anh Ngô Đình Hoa và ban tổ chức Họp Mặt Liên Khoá QGHC 2016 ở Florida đã bỏ nhiều công sức để tạo nhịp cầu tình cảm cho những người con trong gia đình QGHC đến với nhau, vui vầy bên nhau.

Xin được chia sẻ niềm vui tình cảm của gia đình QGHC trong những ngày họp mặt thân thương này đến các người bạn thân quen của người viết qua các youtube do anh Nguyễn Nhật Ngọc (ĐS 10) thực hiện và hình ảnh tuyệt đẹp do anh Nguyễn Đức Khoát (ĐS15) chụp. Cảm ơn hai anh rất nhiều.

Mời quý bạn đồng môn không có đi dự buổi họp mặt và các thân hữu văn nghệ của người viết cùng chung niềm vui sum họp này của chúng tôi, đã được người viết chia sẻ trên trang nhà Sương Lam Portland và trang Trường Xưa Bạn Cũ trên Plus Google Sương Lam Trần của người viết qua các link dưới đây:

Họp Mặt Liên Khóa QGHC 2016 tại Orlando-Florida và trên cruise Allure of the Seas

1- Trên Post Trương Xưa Bạn Cũ trên Suong Lam Tran Plus Google
<https://plus.google.com/u/0/collection/EHITTB>

2- Trong Post Hóp Mặt Liên Khóa QGHC 2016 trên Trang Nhà Suong Lam Portland
<https://suonglamportland.wordpress.com/2016/10/26/hop-mat-lien-kho...-orlando-florida/>

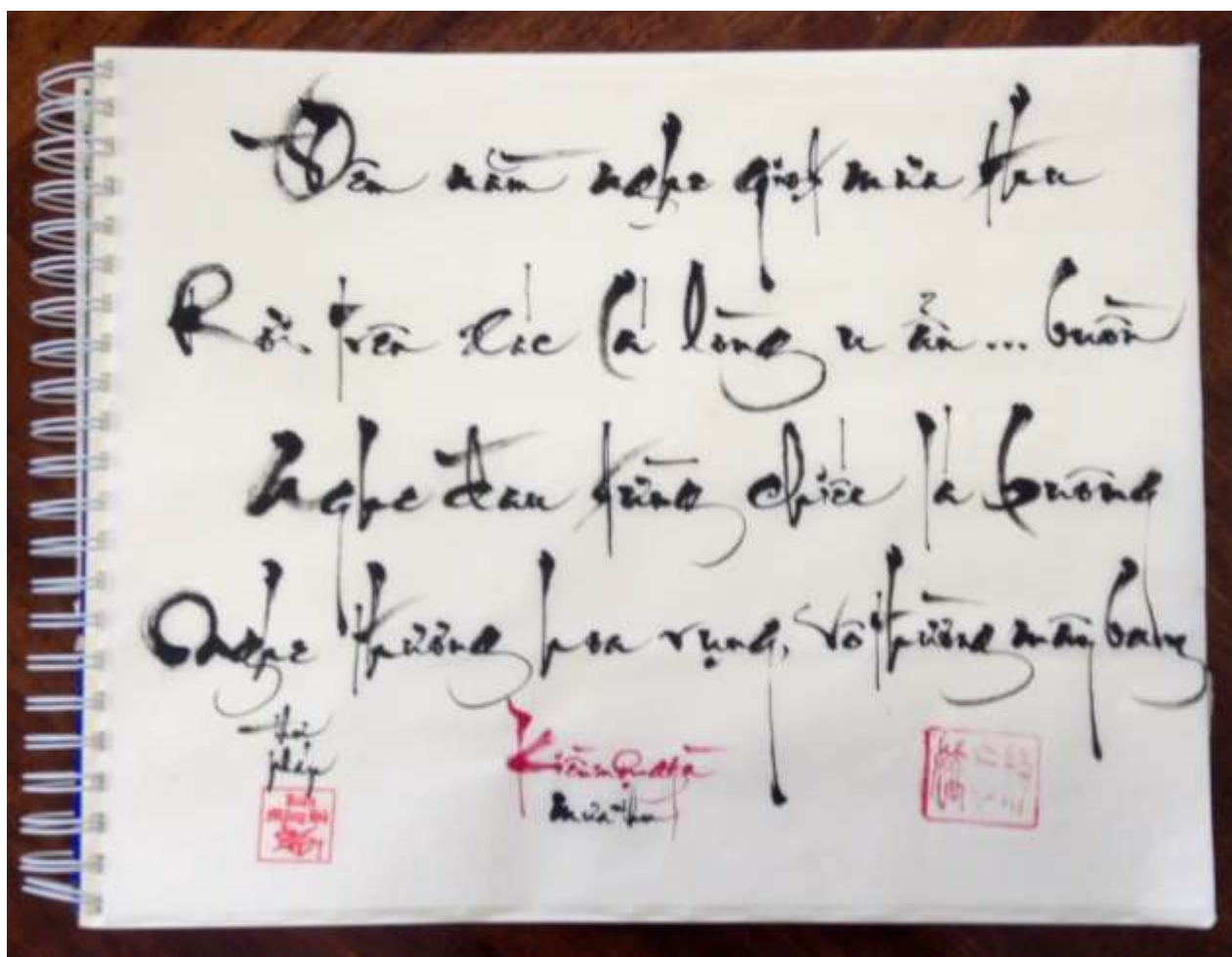
Xin mượn bốn câu thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé.

“Bạn còn đó. Tôi còn đây! Mừng lắm!
Vì chúng ta còn cơ hội gặp nhau
Để trao nhau lời nói với câu chào
Đầy thân ái, đầy yêu thương, quý mến”
(Thơ Suong Lam)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Suong Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN345-ORTB 754-110116)

Là Thu

Thơ và hình ảnh

Y Nga

10.2016

*Thong dong thanh thân về nguồn
Vô thường vô ngã, thả buông nhẹ nhàng
Mênh mông, thanh thoát dịu dàng
Đất thu lắng đọng sắc vàng mênh mang*

*Rừng thu dìng bước lang thang
Ru tâm yên tĩnh chẳng màng đục trong
Bên trong thực tướng soi lòng
Bên ngoài giả tướng xuôi dòng thế gian.*

*Hữu sinh, hữu diệt tuần hoàn
Giãn truân cách mấy dây oan cũng rời!
Tùy duyên chỉ ước độ đời,
Thiện tâm vẫn ước tùy thời độ sinh!*

Ảnh: BẢO TRÂM

Phút huy hoàng chợt tối
Tôi tìm mãi một đời
Chỉ nu hồng hé nhụy
Mà tình đã lên ngôi.

Rồi lang thang bờ vực
Chìm bể ái trầm luân
Dòng sông thương u ẩn
Trong bóng tối mờ dần.

Bâng khuâng với vợ nhớ
Trăm luân khúc vô thường
Nhạc tình bên gối mộng
Cho đời bỗng say hương.

Lời thương ca vô tận
Chờ anh đến cuối đường
Nơi bình minh lỡ dạng
Hay chỉ bóng tà dương.

Gió reo cùng lau sậy
Vi vu khúc hoài lang
Trong đêm trường vọng nguyệt
Tiếng chim kêu gọi đàn.

Nghe cung sầu ai oán
Tìm đâu ánh mặt trời
Văng thái dương xuân muộn
Xin một lần thăm tưới .

Người Đi Tìm Mặt Trời

NGỌC QUYÊN

DCL

Thu Sầu

Đêm về lối nhỏ mờ sương trắng
Giá lạnh tâm hồn nỗi tiếc thương
Vi vu tiếng gió bao sầu lắng
Tiễn hạ thu về diễm ảo vương.

Lung linh vạt nắng xoã em mơ
Chiếc lá bay vờn động mối tơ
Áo lụa là giăng mây lãng đãng
Học trò e then tuổi hồng mơ.

Tà huy nhuộm thắm chân trời mộng
Ao ước chung đời mãi bên nhau
Cuộc chiến chia lìa bao ước vọng
Giác tình tan vỡ nhớ ngàn sau.

Lá rơi gợi nhớ mảnh tình xa
Dư ảnh phai mờ kỷ niệm qua
Hiu hắt bên đời sầu lẻ bóng
Thu nhòa âm điệu khúc hoan ca.

10-16

ĐT Minh Giang

ĐIỀU GÌ CŨNG GIẤY

Điều căng gió, Điều bay cao, cao vút
Cánh tung tăng, đuôi kiêu ngạo ai bằng
Trưởng ngon hơn bò câu trắng, phượng hoàng
Đền biên vắng, đồng hoang khoe Ruồi Nhặng

Sau Quốc Nạn: không công hầu, tay trắng,
Hết xênh xang, rồi cũng rách, xếp hàng
(Chẳng ngó ngang, Ruồi Nhặng bận khoe khoang
Những đồng đảng Bàn Cổ Nông bóng lảng)
Bèn thay... giấy: đồ chói chang Cách Mạng!
Ý Nga *27.10.2016

NHỮNG KẺ NẪM VÙNG

Ít tài, lắm tật: hại dân!
Ba lần, bảy lượt bắt nhân hại người
Làm gì cũng lộ "Đỏ tươi"
Nghèo nàn liêm sĩ, chín mười độc, thâm!
Ý Nga *27.10.2016

Lấp Lánh Tình Thu

Mong manh như sương sớm mùa thu
Chiếc lá chao nghiêng, gió cuối mùa
Hơi thở của ai kia rất nhẹ
Mùa thu vàng khe khẽ đi qua!

Những dấu yêu dấu phôi phai, ngày tháng
Chưa bao giờ cũ, bởi thời gian
Bên nhau nồng ấm dường đâu đó
Giấc mơ hồng... tuổi 16 ngây thơ...

Bỗng thoáng nhớ có điều gì đã mất
Tình chơi vơi, mỗi lúc một đông đầy
Hồn băng khuâng quất quay, dịu ngọt
Lời thơ buồn lắng đọng ngắt ngây

Mong manh thu vàng sắc thu dịu nhẹ
Lặng lẽ mơ màng ấm áp tình thu
Em say đắm một trời thu vơi vơi
Sợi tơ lòng lấp lánh những yêu thương!

Phạm Thị Minh-Hung

TÌNH KHÚC THÁNG MƯỜI

*Chim nhớ núi hót hoài bài hát cũ
Lá nhớ rừng từng vết ửng trên thân
Mây nhớ ai? Mây giăng thấp thật gần
Gió gọi nhớ vì vu thành điệu nhạc*

*Từ xa người tôi trở thành kẻ khác
Như bên trong hiện diện đến hai người
Một hồn nhiên, biến thái, thích nói cười...
Rồi sau đó...lặng im, tim bật khóc*

*Người đâu hiểu nhiều đêm dài đơn độc
Gọi tên ai!!! Cay lệ nóng bờ môi
Khi nhớ thương không thể nói thành lời
Bao đau xót ... tóc bồng thay sợi trắng*

*Từ xa người nhớ nhung hồn hoang vắng
Trời tháng mười có thật rất âm u?
Không gian gầy, đầy mây xám sương mù
Thời gian cũng ngưng trôi trong ...lặng lẽ*

*Niềm mơ ước được làm loài chim bé
Bay muôn phương, tìm kiếm khắp chân trời
Người nơi đâu!!! Sầu mong đợi mòn hơi
Về thôi nhé! Không - tôi thành tượng đá*

*Một ngày kia, Người quay về ...trễ quá
Chẳng hề chi! Tôi vẫn đợi chờ người
Dưới tượng buồn, ngàn hoa thắm nở tươi
Được vun tưới từ máu tim, nước mắt*

.....
Tôi hoá đá, nhưng thôi người đừng nhắc...

Kiều Mộng Hà

"VIỆT KIỀU" CHIỀU VIỆT GIAN

Bọn đón gió, xa xôi điều cay độc
Tụm, rĩa môi, châm chọc người đơn côi
Bao hành vi bỉ ổi xúm đắp bồi
Tung hô thôi chợ trời "internet".

Bà Mát Nét trùng trùng kẻ không hết,
Ông Khùng Khùng cũng tung hứng ung dung
Khoe tiệc tùng nhảy nhót, quên chuyện Chung
Xúm ngả ngón trò "Anh Em", lợi dụng.

Ý Nga *27.10.2016

ĐÊM DÀI MỘNG DU

Tôi đợi chuyến bay đến Chicago với tâm trạng buồn và hững hờ. Bao nhiêu người xung quanh tôi lúc này sắp bước vào cuộc hành trình, ai đang náo nức, ai đang ưu sầu và có ai cảm thấy một chút bơ vơ như tôi không? Phi trường luôn là nơi cho tôi những cảm xúc vui nhiều hơn buồn, người đi hay đến đều có kẻ đưa người đón, hành lý họ mang theo dường như cũng có cả niềm vui được bay trên bầu trời và ném mùi nắng gió phương xa. Tôi đã từng xách hành lý lên máy bay với ý nghĩ ấy, cả tôi và hành lý cùng vui, cùng chờ đợi nơi phi trường kia khi tôi đến đã có sẵn những ánh mắt và vòng tay thân quen chào đón mình. Nhưng hôm nay hành lý chắc cũng buồn như tôi, một chiếc túi xách đựng hai bộ quần áo và cái ví tay đựng giấy tờ. Tôi chỉ ở lại Chicago một đêm và hôm sau bay về nhà mình.

Ra phi trường O'Hare đón tôi là ông Vĩnh, không là người thân, không hẳn là người bạn mặc dù ông Vĩnh là chồng của bạn tôi, người vừa mới qua đời và hôm nay tôi đến để dự tang lễ.

Chuyến bay đến Chicago vào 9 giờ tối, giữa ồn ào xa lạ, bên một người lạ tôi bỗng tiếc nhớ cũng tại phi trường O'Hare này cách đây ba năm tôi đã đến và ra đón tôi có ông Vĩnh và Hạ Hồng, nàng đã đón tôi bằng vòng tay ôm và nụ cười mừng vui, nay chỉ còn ông Vĩnh, Hạ Hồng thì giờ này đang nằm ở nhà quàn.

Tôi theo ông Vĩnh ra chỗ đậu xe, ông nói:

- Như chúng ta đã nói chuyện qua phone cô sẽ ngủ tại nhà tôi cho tiện để sáng mai tôi chở cô ra nhà quàn, cô là bạn của Hạ Hồng là người thân duy nhất của Hạ Hồng ở Mỹ, chúng ta sẽ ở đó tiếp khách và sau đó là lễ hỏa táng. Cùng ngủ với cô ở nhà tôi còn có bà chị ruột của tôi từ thành phố khác đến, chúng tôi có đám ba họ hàng gần xa khác cùng ở thành phố này sáng mai cô sẽ gặp khi họ đến nhà quàn thăm viếng và dự tang lễ.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

- Đi máy bay thời buổi này ai cũng đói cả. Tôi có order sẵn vài món ăn để mời cô ăn tối rồi.

- Vâng, cảm ơn ông.

Từ phi trường O'Hare mất hơn nửa tiếng về đến một ngôi nhà to lớn bề thế tôi ngạc nhiên:

- Nhà ai thế ông Vĩnh? Tôi nhớ không phải là căn nhà trước đây...

- Tôi quên chưa giới thiệu là chúng tôi mới mua ngôi nhà này vài tháng nay, tôi muốn làm vui lòng Hạ Hồng và cung cấp những gì tốt đẹp nhất cho nàng mà tôi có thể... Nhà cùng thành phố Schaumburg với căn condo trước mà cô đã đến khi dự đám cưới chúng tôi.

Tôi buông tiếng thở dài:

- Và căn nhà này tôi đến dự đám tang cô dâu của ba năm trước.

Chúng tôi bước vào nhà, cùng lúc với ánh đèn ông Vĩnh vừa bật lên, một vật chẳng biết từ đâu phóng nhanh ra vồ lấy chân tôi làm tôi kinh hãi kêu rú lên. Thì ra là một con mèo, cứ y như nãy giờ nó nằm im trong xó tối và tôi là con mồi nó đang mong đợi.

Nhưng nó không ác ý như tôi đã nghĩ, nó quấn quýt vui mừng tưởng như muốn cắn cả hai chân tôi cùng với tiếng kêu "mieo, mieo" không ngớt.

Ông Vĩnh trấn an tôi:

- Con mèo của Hạ Hồng đấy, chắc nó buồn vì căn nhà quanh hiu thấy người lạ đến cũng vui mừng...

Giống mèo khôn lắm, nó biết nhìn và đánh hơi người chứ, không có cô chủ Hạ Hồng con mèo mừng khách lạ cho bớt cô đơn đây.

Trong nhà một thứ ánh sáng mờ ảo bởi kiểu design, những ngọn đèn vừa nhỏ vừa chìm sâu vào trần nhà và bởi căn nhà quá rộng, trần nhà mãi tít trên cao.

Tôi quen nhìn ánh sáng ở nhà mình, ban ngày phòng bếp có skylight và các cửa sổ vén màn. Ban đêm các phòng được thấp sáng bởi những ngọn đèn màu trắng daylight sáng toang cả nhà... Bàn bè vẫn trên chộc tôi nhát gan sợ ma nên mới cần ánh sáng đến thế.

Trong ánh sáng mờ, từ cửa bước vào là phòng khách như một sảnh đường rộng chỉ kê một chiếc bàn nhỏ và vài chiếc ghế sát tường.

Ông Vĩnh đưa tôi đi sơ quanh nhà để giới thiệu, chúng tôi rẽ bên phải là phòng ăn với cái bàn ăn to rộng có 6 chiếc ghế, giọng ông Vĩnh buồn buồn:

- Tôi đã mơ ước cho tương lai khi chúng tôi có ba đứa con nên đã mua căn nhà to rộng, phòng ăn sẽ có 5 người đông vui ríu rít, nhưng... tôi ít khi được ăn bữa tối với Hạ Hồng nơi bàn ăn này nói chỉ đến viễn ảnh xa xôi kia....

Tôi ngậm ngùi nhìn bàn ghế lạng thính, những vật đắt tiền có giá bỗng trở thành vô duyên vô nghĩa lý vì không được chủ nhân sử dụng đến.

Bước qua phòng bếp con mèo vẫn lẻo đẻo bám vào chân tôi. Ông Vĩnh dọn cho tôi những món ăn mà ông đã mua về và hâm nóng lại:

- Cô muốn ăn tại đây hay ngoài bàn ăn lớn kia?

Phòng ăn chính và cái bàn to rộng với 6 chiếc ghế màu nâu đen không làm tôi thú vị gì.

- Ta cứ ăn nơi bàn ăn nhỏ trong bếp này ông Vĩnh ạ.

Một đĩa mì xào đồ biển của Ý. Ông Vĩnh giải thích:

- Món này ngon và tương tự như món ăn Việt Nam hi vọng là cô sẽ thích.

Tôi chợt nhớ ra bà chị của ông Vĩnh:

- Thế bà chị của ông đã ăn tối chưa?

Như một phép lạ tôi vừa hỏi xong thì có tiếng dép kéo lê lét trên sàn nhà bếp làm tôi giật mình và một giọng đàn bà phía sau lưng tôi cất lên:

- Chào cô, tôi là chị của ông Vĩnh đây, tôi đến từ chiều và chị em tôi đã dùng bữa rồi. Mời cô tự nhiên

Người đàn bà khoảng 70 tuổi dáng mập phì mặt mệt mỏi. Bà ta tự khai bệnh:

- Tôi bị đau khớp nên đi lại khá khó khăn, từ chiều đến giờ cứ nằm ở trên lầu..

Thì ra bà đã từ thang lầu sau lưng tôi bước ra. Cái cầu thang chia hai ranh giới giữa phòng ăn và phòng bếp.

Món mì xào đồ biển trông thật hấp dẫn và ngon, dù bụng đang đói nhưng tôi ăn trong căn bếp xa lạ với ánh sáng mờ ảo bên cạnh hai người lạ và dưới gầm bàn con mèo cũng lạ lùng luôn đung chạm cọ người vào chân tôi làm tôi cảm giác rợn người chỉ muốn kết thúc cho nhanh để về phòng nghỉ ngơi.

Cả ba chúng tôi lên lầu khi đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi, tôi bước từng bước trên những bậc thang gỗ mát lạnh hoang vu,

Trong lúc tôi ngồi ăn ông Vĩnh đã kể về Hạ Hồng cho chị ông và tôi cùng nghe, khoảng thời gian gần đây cả ngày Hạ Hồng chỉ ngồi nơi chiếc ghế ngoài sảnh lớn kia, cô ôm con mèo và ngồi im ắng như pho tượng, cô chỉ lên lầu khi cần thiết tắm rửa và buổi tối khi đi ngủ nên những bậc thang lầu này chắc cũng thềm cũng nhót từng bước chân người.

Ông Vĩnh không giải thích vì sao và tôi cũng chưa tiện hỏi.

Nhà có 5 phòng ngủ, tất cả đều ở trên lầu. Từ hành lang trên lầu nhìn xuống là sảnh nhà. rộng lớn với chiếc bàn chiếc ghế từng in dấu bóng dáng Hạ Hồng.

Phòng ngủ của tôi bên cạnh phòng bà chị ông Vĩnh, có lẽ khi xây căn nhà ông Vĩnh đã dự tính dãy phòng này sẽ dành cho các con ông nên 4 phòng ngủ liền nhau. Còn ông dĩ nhiên ngủ nơi master bedroom cách phòng chúng tôi khá xa.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau và chúc nhau ngủ ngon.

Tôi vào phòng đóng cửa lại và thả mình xuống chiếc giường nệm phẳng sạch sẽ tinh tươm, cảm giác thoải mái dễ chịu quá chừng, tôi chỉ muốn tắt đèn đi ngủ mai còn dậy sớm chuẩn bị đến nhà quán.

Mười phút sau tôi ngồi dậy để thay đồ ngủ, tôi muốn treo một bộ quần áo vào closet cho thẳng thớm để sáng mai mặc cho tang lễ. Tôi mở cánh cửa closet và giật bắn cả người, tôi hoảng hốt đóng xập cửa và lùi lại vài bước, suýt nữa thì tôi kêu thét lên, tôi ôm ngực thở không ra hơi....

Trong closet vẫn treo đầy những bộ quần áo của Hạ Hồng, hình như còn có cả mùi người phảng phất, mùi hương của người cũ, mùi hương của Hạ Hồng tưởng như nàng còn đang quanh quẩn nơi đây?

Tôi lạnh người với ý nghĩ Hạ Hồng từng ngủ trong phòng này, nằm trên chiếc giường này, quần áo nàng còn treo đầy tủ, hình ảnh nàng đang lấp ló sau cánh cửa closet.

Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa closet chỉ sợ nó... nhúc nhích và Hạ Hồng bước ra thì chắc là tôi chết ngất ngay lập tức.

Tôi muốn thoát ra khỏi phòng nhưng chẳng lẽ tôi đánh thức gia chủ dậy chỉ vì lý do tôi... sợ ma? Mà đời nào tôi dám bước ra ngoài cửa phòng khi nhìn qua lan can thấy sảnh phía dưới vắng lặng âm u có chiếc ghế mà Hạ Hồng hay ngồi ôm con mèo cả ngày. Biết đâu giờ này nàng đang hiện về và ngồi thù lù nơi đó? Nàng lại ngẩng mặt lên nhìn tôi và mỉm cười!!!

A, may quá phòng ngủ có một cửa sổ. Bây giờ là mùa thu tôi sẽ mở ra để nhìn trăng sao cho có bạn đồng hành đêm nay..

Cửa sổ nhìn ra sau vườn. Khi tôi kéo tấm màn cửa sổ lên, ngoài trời quả có ánh trăng đêm, một vầng trăng xa xăm cùng với ánh đèn yếu ớt từ phía tường sau vườn đã làm cho khu vườn một màu sáng xanh mờ ảo, một cây

thông vươn cao lặng lẽ và mắt tôi hoa lên khi thấy thấp thoáng vạt áo trắng tinh bay lẩn quẩn bên cây thông già... Trời ơi, ai đang đứng dưới gốc cây lúc nửa khuya thế này? Tôi run rẩy kéo vội tấm màn cửa sổ xuống, vạt áo trắng vẫn còn bay phất phơ dưới vườn.

Hạ Hồng vừa mới qua đời xác chưa chôn linh hồn nàng còn quanh quẩn trong nhà và ngoài vườn chăng? Tôi biết là tôi sẽ thức trắng đêm nay, sẽ làm kẻ mộng du suốt một đêm dài và đèn sẽ thấp sáng cho tới lúc bình minh. trong căn phòng tù túng này. Tôi đi đi lại lại trong phòng, hết chiều dọc đến chiều ngang, đi bao nhiêu vòng tôi không thể đếm nổi mà thời gian như vẫn chậm trôi, cả ngôi nhà vẫn đang chìm trong im lặng của đêm, dù đi chiều nào mắt tôi cũng dán vào khung cửa sổ và cánh cửa closet để... canh chừng nếu ngọn gió kỳ quái nào vén tấm màn cửa sổ lên để tôi lại thấy cây thông vươn lên sừng sững trong ánh trăng khuya tê tái và dưới gốc cây thông ai đứng đó vạt áo trắng tung bay, hay nếu bàn tay bí ẩn nào mở cánh cửa closet ra tôi lại thấy những bộ quần áo mà Hạ Hồng từng mặc lên người vẫn còn thoang thoảng hơi người..

Đi đến mệt mỏi tôi mới nằm xuống giường theo tư thế nhìn thấy cánh cửa closet và khung cửa sổ. Tôi rất sợ khi mình quay lưng thì điều gì đó bất ngờ xảy ra. Thật kinh khủng !!!

Bỗng tôi nghe có những tiếng động nhẹ, trái tim tôi vốn đập chậm bỗng loạn xạ cả lên, giá tôi có máy đo huyết áp lúc này thì nhịp tim của tôi chắc phải tăng... gấp đôi thường ngày.

Tôi nín thở lắng nghe và chờ đợi từ khung cửa sổ và cánh cửa closet, nhưng không, tiếng động phát ra bên ngoài cánh cửa phòng, bàn tay nào đã gõ nhẹ nhàng lên cửa như réo gọi như van xin tôi hãy mở cửa ra cho họ vào cùng. Tôi muốn cất tiếng hỏi “Ai đó?” nhưng cổ họng tôi cứng lại không nói thành lời. Tôi thầm khẩn nguyện trong lòng: “Hạ Hồng ơi bạn sống khôn chết thiêng đừng về trêu chọc tôi nhé, ngày mai tôi sẽ thấp hương cho vong linh bạn và tiễn bạn về nơi an nghỉ ngàn đời”. Rồi tôi lấy tấm chăn trùm kín hai tai để khỏi nghe thấy tiếng động nơi cánh cửa nữa. Tôi đã lock cửa cẩn thận người nào mà vào được? Họạ chẳng chỉ... có ma. Tôi cứ trùm chăn và tê cứng một tư thế cho đến khi chịu hết nổi tôi mở tấm chăn ra thì tiếng động nơi cánh cửa không còn nữa.. Hay là tôi đã ảo tưởng? Hay là lời cầu khẩn của tôi đã được đáp ứng?

Hạ Hồng là một cô gái con nhà nghèo, nàng xinh đẹp và khôn ngoan thực tế nhưng duyên tình lận đận chưa lần nào đi đến hôn nhân, nàng đã được hàng xóm giới thiệu người thân của họ là ông Vĩnh một Việt kiều thành đạt giàu có và nhanh chóng bằng lòng kết hôn với ông để qua Mỹ. Có lẽ nàng hài lòng với cuộc hôn nhân này, sẵn sàng trao đổi lấy người chồng chênh lệch tuổi tác để được yêu thương, được nương tựa tình cảm và cả vật chất cuộc sống. Tôi mừng cho Hạ Hồng.

Hạ Hồng trẻ hơn ông Vĩnh 30 tuổi, hiện giờ nàng 35 và ông Vĩnh 65. Hạ Hồng không có thân nhân hay bạn bè nào khác ở Mỹ ngoài tôi.

Khi ông Vĩnh gọi phone cho tôi báo tin Hạ Hồng đã tự tử chết tôi thật sự bị “sốc”, có điều gì ghê gớm để nàng phải tự kết liễu đời mình khi đời nàng đang ổn định và hạnh phúc?

Hết năm suy nghĩ miên man tôi lại đứng dậy và đi quanh phòng, cứ làm như khi tôi bận rộn hoạt động trí óc và chân tay thì sẽ bớt cảm giác sợ hãi...

Thật kinh khủng khi suốt đêm tôi làm kẻ mộng du trong bốn bức tường vây kín với nỗi sợ hãi ám ảnh người bạn vừa qua đời và thi thể còn đang nằm trong nhà quan cách ngôi nhà của nàng chỉ nửa tiếng lái xe.

Khi thấy ánh sáng bình minh qua khe cửa sổ là tôi vui mừng như từ trong địa ngục trở về cõi sống, tôi kéo màn cửa sổ lên và nhìn cây thông xem vạt áo trắng đêm qua còn hay mất thì chỉ thấy một cánh điều trắng vương vãi trên những cành cây thông tự lúc nào, vậy mà đêm qua tôi cứ tưởng vạt áo ma quái hiện về. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ một mình trong căn phòng với cái closet chứa đựng quần áo của người đã chết cũng làm người yếu bóng vía như tôi hoảng sợ dù giữa ban ngày ban mặt.

Có lẽ ông Vĩnh đã thức dậy rồi và đang ở dưới nhà, tôi không muốn là người cuối cùng còn ở lại trên tầng lầu có 5 phòng ngủ vắng lạnh khi hình bóng Hạ Hồng đang ở trong closet kia. Tôi vội vàng xách túi quần áo và sẽ ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, chắc chắn bà chị ông Vĩnh vừa mập vừa mang bệnh đau khớp không thể nào nhanh nhẹn bằng tôi.

Vừa mở cánh cửa phòng tôi đã thấy con mèo ngồi thu mình bên cạnh lan can đối diện cửa phòng, thấy tôi nó mừng rỡ kêu “miao miao” và lại quẩn lấy chân tôi như tôi qua khi tôi vừa đến.

Những tiếng cào cửa đêm qua có thể là con mèo quý quái này, nó theo tôi từ dưới bếp lên lầu lúc nào mà tôi không hay biết. Mà tại sao nó cứ bám theo tôi mãi thế?.

Tôi đá con mèo một phát đau điếng cho nó rời khỏi chân tôi để tôi rảnh chân đi như bay xuống thang lầu, thế mà nó vẫn cố chạy theo, tôi hấp tấp không có thì giờ quay lại đá cho nó thêm một phát nữa. Nó làm phiền tôi quá.

Vừa xuống đến bậc thang cuối, trong ánh sáng những ngọn đèn bếp nhà này là thứ ánh sáng nửa tỏ nửa mờ tôi đã thấy ai đó đang ngồi sẵn nơi bàn ăn trong bếp, tôi chỉ kịp kêu rú lên một tiếng thất thanh vô nghĩa và ngất xỉu ngay tại chỗ, hình như có vòng tay nào đã giang ra đỡ lấy tôi.

Tôi đã thấy Hạ Hồng đang ngồi nơi bàn ăn, nàng giương to đôi mắt ngạc nhiên nhìn tôi chưa kịp nói câu nào...

Khi tôi hồi tỉnh có ông Vĩnh và bà chị ông bên cạnh. Ông Vĩnh mừng rỡ reo lên:

- Cô đã tỉnh lại rồi. May quá lúc cô ngất xỉu vừa lúc tôi đi đến nên kịp đỡ cô.

Tôi sợ hãi đảo mắt nhìn quanh:

- Hạ Hồng đâu? Trời ơi, tôi đã thấy cô ấy hiện về.

Ông Vĩnh vỗ về:

- Cô đừng sợ, đã có chúng tôi đây và hãy bình tĩnh nghe tôi nói

Hai tay tôi nắm chặt lấy tay ông Vĩnh và bà chị của ông:

- Xin hai người đừng rời xa tôi dù chỉ một bước, rõ ràng tôi đã thấy Hạ Hồng ngồi nơi bàn ăn ở bếp khi tôi vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, nàng nhìn tôi, ánh mắt của nàng mở to thật kinh khủng.

Và tôi rên rỉ:

- Tôi không muốn đến nhà quán với chị em nhà ông nữa và cũng không muốn ở lại nhà ông thêm một phút giây nào, hãy đưa tôi ra phố, ra phi trường ngay bây giờ để tôi trở về nhà.

- Cô nghe tôi nói đây Hạ Hồng không chết, nàng vẫn còn sống, nàng vừa mới về nhà sáng nay...

Tôi vừa kinh hãi vừa kinh ngạc:

- Ông nói huyền thuyên gì thế ông Vĩnh? Hạ Hồng chưa chết? Vậy ai đang nằm ở nhà quán và chờ chúng ta đến lo tang lễ?

- Phải, tôi chưa chết, tôi là Hạ Hồng còn sống sờ sờ đây!

Một tiếng nói khác cất lên và Hạ Hồng xuất hiện.

Tôi co rúm người lại và hai tay tôi vẫn nắm chặt hai tay chị em ông Vĩnh bằng một sức mạnh phi thường không thể nào họ rút ra và bỏ chạy được trong khi ông Vĩnh nói với tôi:

- Để cô hiểu và hết sợ hãi tôi kể nhanh cho cô nghe chuyện nhà tôi đây. Tôi cưới và bảo lãnh Hạ Hồng từ Việt Nam sang Mỹ với tất cả tình yêu chân thật của tôi, đáp lại nàng chỉ lợi dụng tôi để qua Mỹ, bây giờ có tấm thẻ xanh nàng đòi ly dị dù tôi đã hết mực chiều chuộng nàng. Hạ Hồng đã ly thân tôi một tháng nay, tôi đã thuê hotel cho nàng ở riêng trong thời gian này vì không muốn đối diện nhau trong lạnh lùng xa cách, cả ngày nàng cứ ngồi ôm con mèo và không thèm sinh hoạt hay nói năng gì với tôi khi tôi chưa chịu ly dị. Tôi đã hẹn nàng sáng nay đến đây để nói chuyện ly dị. Hạ Hồng còn sống nhưng đối với tôi nàng đã chết là thế đấy!

Giọng ông Vĩnh ngậm ngùi:

- Tôi xin lỗi đã nói dối cô, báo tin Hạ Hồng chết, chỉ vì lòng tôi quá thất vọng, quá đau thương và tức giận khi bị nàng lợi dụng. Ít nhiều cô cũng đã biết tôi đối xử yêu thương Hạ Hồng bằng tất cả chân tình nên tôi muốn có mặt cô chứng kiến ngày hôm nay, tôi đồng ý ly dị và tiễn nàng ra khỏi cuộc đời tôi, như tiễn một người vừa qua đời.

Hạ Hồng bình thân lên tiếng:

- Đúng thế, ông khỏi phải nguyên rủa tôi đã chết vì sống với ông chồng già tẻ nhạt tôi cũng chết dần chết mòn tuổi thanh xuân mất thôi. Ông quá già tôi thì vẫn trẻ, ở với ông mấy năm cũng đã đủ rồi, tôi muốn tự do tìm cuộc đời mới.

Tôi đã hiểu ra và rợn người, không vì sợ ma quái gì nữa mà không ngờ Hạ Hồng đã thốt lên những lời bội bạc trơ tráo ấy. Tôi đã biết ông Vĩnh yêu thương nàng thế nào, ông giúp đỡ cha mẹ nàng rất nhiều, xây lại nhà cửa bên Việt Nam và ở đây nàng đang được ở nhà cao cửa rộng, cuộc sống vật chất cao sang hơn người.

Tôi chỉ biết khuyên nàng:

- Hạ Hồng, bạn đang nói những điều không hay đó, tìm đâu ra một người đàn ông yêu chiều vợ như ông Vĩnh, bạn cũng ngoài ba mươi rồi hãy nhìn gần đừng nhìn xa vời có khi vỡ mộng.

Hạ Hồng lạnh lùng đáp:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ cả tháng nay rồi. Chúng tôi sẽ ly dị.

Ông Vĩnh cũng lạnh lùng:

- Tôi đã năn nỉ nhiều lần mà cô vẫn không thay đổi quyết định, vậy ngay bây giờ cô hãy mang hết những đồ dùng cá nhân của cô ra khỏi nhà tôi và ra đi cho khuất mắt tôi.

Hạ Hồng mỉm cười đắc ý:

- Chưa đâu, chúng ta còn làm thủ tục li dị chứ.

- Đơn giản lắm chỉ gửi giấy tờ li dị ra tòa là xong vì chúng ta không tranh chấp tài sản, cô đã thắng lợi với tâm thế xanh trong tay.

Hạ Hồng bật cười khan:

- Tôi nghiệp ông Vĩnh của tôi quá, ông nghĩ đơn giản như thế sao? Tôi đã dò hỏi luật sư rồi, tôi thân cô thế cô không có ai nương tựa, không nghề nghiệp trong tay, thậm chí không có đồng xu trong túi vì từ ngày lấy ông tôi chưa hề đi làm gì ra tiền, ông phải chia tài sản cho tôi, một nửa căn nhà này và tài sản ông có trong thời gian chung sống với tôi. Thế thôi, tôi chẳng đòi hỏi gì hơn.

Nàng ngắm nghía khắp nhà và đánh giá:

- Căn nhà này cũng bạc triệu đấy nhỉ ông Vĩnh?

Ông Vĩnh cũng bật cười khan:

- Cô đánh giá không sai, nhưng căn nhà này là... của bà chị tôi, kể cả những tài khoản mà cô tưởng tôi có đều do bà chị tôi đứng tên, tôi chỉ là lão già sống trần trụi với đồng lương về hưu thôi. Không tin cô thử lên trang web của county xem tên chủ nhân căn nhà này là ai.

Bà chị ông Vĩnh bây giờ mới lên tiếng:

- Tôi luôn khuyên nhủ và bảo vệ em tôi về điều này thật đáng giá, khi kết hôn cần phải tính toán trước những điều xấu, những mặt trái có thể xảy ra, nếu cuộc sống gia đình êm vui hạnh phúc thì tài sản tiền của tôi giữ vẫn còn đây cùng nhau hưởng đi đâu mà mất, phải không cô Hạ Hồng!

Ông Vĩnh dùng đũa thêm:

- Cô đừng nhờ luật sư làm gì cho tốn tiền, khi mà những trường hợp không thấy chắc phân thắng lợi thì cô phải trả tiền trước đấy nhé, họ làm giấy tờ đến đâu phải trả tiền đến đó, mà tiền công luật sư thì họ chém giá dễ dàng như dao phay chém gió...

Hạ Hồng thất vọng lấp bắp:

- Bây giờ mấy người nói gì? Nghĩa là...

Ông Vĩnh đồng dục:

- Nghĩa là tôi không có gì để cho cô nữa cả, kể từ hôm nay cô hoàn toàn tự do, căn phòng hotel mà tôi thuê mượn cho cô đã hết hạn, nếu cô muốn ở tiếp thì tự bỏ tiền ra, nếu cô muốn về cùng với bạn cô thì nể tình nể công chị ấy đã đến đây tôi sẽ tặng cô chiếc vé máy bay làm kỷ niệm cuối cùng ...

Hạ Hồng bàng hoàng ngồi phịch xuống một chiếc ghế, vô tình nàng ngồi ngay cái ghế vẫn thường ngồi ôm con mèo trong thời gian nàng lạnh nhạt xa cách và đòi li dị chồng.

Con mèo theo thói quen lại nhảy tót lên ngồi trong lòng nàng, nó đâu biết chủ nhân của nó đang bật khóc tức tưởi và chốc nữa đây nàng sẽ rời khỏi nhà không còn cơ hội quay trở lại.

Còn tôi, tôi đã trải qua một đêm dài mộng du kinh hãi và bây giờ hình như con mộng du còn làm tôi bàng hoàng chưa tỉnh.

Hạ Hồng người phụ nữ nhiều toan tính thực dụng này nàng sẽ đi tìm tình yêu khác, cuộc sống khác. Biết đến khi nào nàng mới tìm được một tình yêu, một hạnh phúc như ý???

Nguyễn Thị Thanh Dương

ANH NGỬ NGON KHÔNG?

*Ngủ ngon nhưng vẫn say say
Nhớ em, cứ nhớ: nông cay men tình
Lênh đênh trên biển thái bình
Giữa dòng vô định hồi sinh chạm bờ
Say say cứ sợ là mơ
Cám ơn bà Nuyệt, ông Tư đoái hoài
Chân không, dẹp lại đứt quai
Trời cho giày tốt dương oai địa cầu
Theo em, đi đến bạc đầu
Có tình nương nấu, về đâu cũng cùng.*

KHÔNG THỂ LÀ SAO?

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHĨ)

*

-Anh thương em biết là bao,
Em than “**Không thể!**” là sao? Rõ rầu!

-“**Không không? Chẳng thể!**” chỗ nao?
Anh nên ra trận! Đồng bào cần. Nhanh!

-**Sao? Sao có thể là anh?**

Á Nghi và Anh **26.10.2016

TRẦU BÀ ĐIỂM THƯƠNG GÌ CAU NAM PHỔ?

Cau Nam Phổ anh quên mua, em khổ
Họ trăm trờ, mua cả rổ bung... vô
Thêm mỗi mai rằm rộ từ kinh đô
Nên Ba Má chẳng lơ là anh ạ!

Quyết không dạ, em kêu ca nán nã
Ba Má la, đem gả như đuối tà
Sắm lựa là, bắt xuất giá, đi... ra
Anh bạc nghĩa quên luôn trầu Bà Điểm.
Á Nghi *26.10.2016

ĐẰNG TRÊN, DÂN DƯỚI! CÒN BÊN CẠNH?

Rình mò, luôn cúi bên trên
Vợ này nhậu nhẹt, tiến lên kế thừa.
Câu kia, sờ soạng, đẩy đưa
Dùi cui đánh giới, dây dưa còn đồ.
Láng giềng bên cạnh tràn vô
Dân quèn bên dưới tha hồ bắt an.

*
Phi nhân thể chế hung tàn
Giặc vào tán loạn, giang san còn gì?
Ý Nga *25.10.2016

Hạt Mưa Buồn (Tình Khúc Mưa Số 47)

Tùng dòng mưa đan trải
Những cơn buồn liêu xiêu
Chiều đi rồi đêm tới
Góc phố mờ quạnh hiu.

Hiên nhà ai hoang lạnh
Cho hồn em lang thang
Về một mùa thu tím
Có nắng nhạt lá vàng.

Có tình lên tiếng gọi
Một mai thế giới này
Đầu thu tàn xuân muộn
Chẳng xa rời phút giây.

-Tại sao “không thể”? Yên lành từ đâu?
Không anh sao có tuyến đầu?
Sao anh tuyên thệ sẽ hầu hạ em?
Giặc vào, Vem trốn, phủ rèm
Dân lo cũng mặc, chẳng thèm ra xem
Để cho đất nước ròi rem?
“Sao?” Là có thể tìm lem chết chùm!
Biển ta cá chết thối um
Việt Nam sao có thể tùm lum Tàu?

-Không không! Không thể binh đao!
Là sao? Không thể! Đón đầu vô cùng!

-Cửa Nhà giặc đã đập tung
Ròi mai tằm tối, bản cùng chết mau!
Sao anh không thể? Đi nào!
Trẻ già ra trận! Giặc vào anh ơi!
Á Nghi *26.10.2016

*CHỮ ĐÃ LÁY THEO NHỮNG NGHĨA KHÁC
NHAU:

-...“Không thể!” là sao?
-Không không? Chẳng thể...
-Sao? Sao có thể là...
-...không thể?”
-Sao? Là có thể...
-...sao không thể...
-...sao...
-Sao...
-Sao? Là có thể...
-...sao có thể...
-Không không! Không thể...
-Là sao? Không thể!...
-Sao... không thể?

Á Nghi và Anh **26.10.2016

CAM HAY ĐỎ?

Hỏi anh: “Còn chảy máu cam?”
- Cam sao có máu? Siêu phàm ai ăn?
Hết rồi! Em chớ bắn khoăn!
Hai ngày máu mũi nếp nhăn đủ già
Á mà máu đỏ em nha
Cam vàng như vậy sao mà “máu cam”!
Ý Nga *25.10.2016

LÙ LÙ QUÂN SỰ: QUÂN?

Một mảnh tình đan vá
Đời đã khép mộng vàng
Bởi bão ngàn gió nổi
Mưa ngậm đất lầy hoang.

Mưa len vào số kiếp
Những hạt mưa lụy phiền
Theo nhau chùng nổi tiếp
Vào ngõ hồn cô miên.

Bao mảnh đời rách nát
Làm than một kiếp người
Cũng về nơi gió bụi
Dưới dòng mưa tả tơi.

Mưa vẫn hoài mưa mãi
Ngậm ngùi bước chân đêm
Về ngôi nhà lạnh lẽo
Với mưa lạnh rơi thêm.

Hạt mưa buồn tí tách!
Lầy lội ngõ buồn tênh!
Ngọc Quyên

HẾT THUỐC CHỮA?

(Kính tặng **Gia Đình QUÂN Y HẢI QUÂN** và
những **CHIẾN SĨ VNCH**)

*

Ai biết “Nít-Cô-Lai Nhai-Quai-Dép”?
Nhai-Quai-Dày người Nga viết làm sao?
“Bê-ni-xi-linh” chữa bệnh thể nào?
Mà bê nó, bê tê chết hết ráo?

Đảng báo cáo “xuyên tâm liên” hoàn hảo
Cần chi nào “Xi-trép-tô-mi-xinh”?
Đói? Quyên sinh, chớ bịnh! Đã “hòa bình”
Đảng quyết định liên... xuyên... tâm hậu hĩnh.
Ý Nga *23.10.2016

THỦ TƯỚNG TIỀN: THỦ TIỀN!

-Ngũ Ngôn biếm: dù bao nhiêu con giáp Thân, Tý, Ty,
Thìn, Tuất... trôi qua đi nữa thì “đầy tớ VC” cũng sẽ
chỉ ngồi mà ăn cho “nhân dân làm chủ”.
(-Trích thi tập **BIÊM THI CHÍNH TRỊ** sẽ xuất bản
(do **Bảo Trâm** trình bày bìa))

*

DU SỰ HÈN!

(Trích tuyển tập sẽ xuất bản: **BIÊM THI VÀ NÓI
LÁI**)

*

Nói năng vung vít ồn ào
Muru mô, quỷ quyết xúm nhau thét gào
Giặc Tàu chỉ thị tối cao
“Anh hùng” đầy ngõ, chiến hào trống trơn?

Mấy trăm tướng tá lon ton
Đeo lon bóng lưỡng, trần sơn... bán rùng
“**Linh Thủy**”? **Đánh... bộ** tung bưng:
-**Nhất hô vạn ứng! Chớ ngưng làm giàu!**

Say sưa tham những chia nhau
Giặc đời cột mốc, lân sâu từ từ
Không Quân, Hải, Lục dường như:
Lù lù **quân sự, quân** dư **sự** hèn,
Bao nhiêu “Liệt Sĩ Lạ” quen?
Đất, rừng, núi, biển: bằng khen cấp đầy!

*

Từ ngày đổi “Chủ”, thay “Thầy”
Đảng tà hiện rõ một bày Việt Gian
Ý Nga *25.10.2016

***LÍNH THỦY ĐÁNH BỘ**: biếm quân đội VC chỉ lo
tham nhũng, hối lộ để vợ vét làm giàu >> VC gọi
Thủy Quân Lục Chiến là **Lính Thủy Đánh Bộ**

CHẠY GIẶC!

(Cảm tác nhân đọc **KỶ YẾU QUÂN Y HẢI
QUÂN 2016**. Thành kính tưởng niệm **QUÂN, DÂN**
đã nằm xuống vì **Cộng quân pháo kích trên “Đại Lộ
Kinh Hoàng”**.)

*

Đoạn cầu Đập Đá kinh hoàng
Đoàn người tự nạn máu loang đất buồn
Bao nhiêu là lệ dân tuôn
Cộng quân pháo kích, kinh hồn xóm thôn
Tản cư: dân chết, ai chôn?
Xuôi theo quốc lộ, người đôn theo người.
Vậy mà Cộng ác quá trời
Bắn vào dân, máu đời đời còn kia
Kinh hoàng, đại lộ: hồn lìa
Ôi dân di tản, mộ bia nào chờ?

*

Hỡi người phản chiến ngây thơ
Bao che tội ác, đại khờ mãi sao?
Ý Nga *23.10.2016

Thủ Tướng tiến? Thất thu!
Thái thú tiến? Thất thủ!
Thương trường? Trong tay thù!
Thật tiện trao “thái thú”!

Tính trật? Thất thu to!
Tài? Thanh trừng, thanh toán!
Tính trúng? Tàu thập thò!
Tổng tông tong thông thạo!

Thu tận tay tới tập
Thất thu? Thủ tiên! Trình!
Thủ Trưởng? Tìm thê thiếp!
(Toàn thứ thiếp tân, trình)

“**Tướng, tá?**” Tìm thứ thiếp!
Thứ thiếp? Tìm trai tân!
Tiểu tử: toàn thích trộm!
Tý, Tèo: tặng tịu tình!

Toàn “Thủ Trưởng” tìm...tiên
Tiên! “Tiếp thu”! Thật tiện!
Thịnh tài thời tìm... tiên
Tiêu tiên, tình, trốn thuế!

Thân, Tý, Ty, Thìn, Tuất*...
Thông thả tiêu: “thầy, trò”
Trâng tráo tràn thỏa thích
“Tiếp thu”? Tiên tràn tay!

Thầy trò thật tai tiếng
Thối! Trông tréo trùng trùng!
Thịnh thời thi “tiên tiến”
Thừa trò thiếu TÍN, TRUNG.
Ý Nga-Phan Thế Vinh *23.10.2016

NHỚ!

*Nhớ bao âm áp của chàng
Tay đàn réo rắc reo vang ái tình
Tài tình, ngộ nghĩnh mê thanh
Dù em ngã rẽ khúc quanh tuyệt trần
Á Nghi **21.10.2016./.*

CHÚ?

*Chú này có phải chú em,
Bà con hay gọi chú Lém?
Gọi thế thì ai mà thèm,
Sinh viên kiêu gì mà kém?*

NHẠC CHO THƠ HỜI THỜ

(Thành kính tưởng niệm chú **Anh Bằng** và Nhạc Sĩ **Trần Quan Long**. *Kính tặng tất cả những Nhạc Sĩ đã phổ thơ của tác giả với tấm lòng vô vị lợi rất đáng trân trọng: **Anh Bằng, L. Ngọc Châu, Lã Mộng Thường, LMST, Mai Đăng, Miên Hương, Nguyễn Hữu Tân, Nguyễn Văn Thành, Phiêu Bông, T242, Trần Quan Long, v.v.)**

*

Những Nhạc Sĩ truyền âm thanh vào nhạc
Nốt véo von tuyệt diệu của tâm hồn
Làm bình minh tỏa sáng tuổi hoàng hôn
Làm mềm nhũn nổi cô đơn hờn giận.

Kéo gần gũi những xa xôi lạc lối
Thay trực ngôn thỏn thức nổi vui buồn,
Thay nụ hôn khi thiếu thốn, bồn chồn
Bao đau đớn được thắm hoa nồng ấm.

Là trái cảm nốt Si trầm chậm chậm,
Là thì thầm khi Mi thứ động tâm,
Là uyên thâm trao La trưởng bổng trầm
Thơ dựa dẫm, âm thầm xây tổ ấm.

*

Nốt Thăng, Giáng mang thơ vào biển động
Điệu nhịp, khoan đưa uất ức vỡ oà
Đem ghen ngào biến thành khúc tâm hoa
Nhạc thịnh nộ tràn bờ từng trang sử.

Và cứ thế, nhạc theo thơ gìn giữ
Hồn Việt Nam, dù ngàn dặm tha phương
Áp ủ hoài mạch nổi với quê hương
Thương quý lắm trường ca dòng hào kiệt!

Hay biết mấy những ngất ngây tâm huyết!
Kìa hùng ca Quảng Trị: “*cờ ta bay*”
Kìa Đông Hà, Cam Lộ: “*vui hôm nay*”
Bùng lửa cháy, nhạc đó đây trời dậy.

Thơ khắc khoải, nhạc hài hòa mềm mại
Vượt đêm đen ca ngợi ánh mặt trời
Là quả tim, thơ ngóng đợi nụ cười
Chuyện sức sống, nhạc cho thơ hơi thở.

Tô rạng rỡ màu cờ oai vạn thuở,
Thơ ước mơ cho xứ sở tự do,
Dân ấm no, hạnh phúc cùng reo hò,
Thơ chờ nhạc như cờ chờ tung gió.

*Con gái sao mà tự kiêu?
Thảo nào tuổi này còn... ế!
Anh lớn hơn em bao nhiêu
Sao em... kính lão quá thế?*

*Làm sao lấy chồng, có con?
Đúng là xí xa, xí xộn!
Ôm nhiều búp bê tưởng ngon
Khoe hoài hồng ai thềm chọn.*

*Anh trẻ mà em cứ hù
Không được gọi anh bằng chú!
Nghe như đang bị em trù
Rõ chưa? Dạ... thưa "bà cụ"?*
Á Nghi *21.10.2016

TRÁCH THÂM

Anh vẫn nhớ ngày thần tiên tuổi nhỏ
Trong lớp nhìn theo gió, cánh phượng bay
Đùa trong nắng phượng thướt tha lời là
Phượng mơ màng vương vấn gót chân ai!

Nắng ban mai lung linh đôi tà áo
Mái tóc buông dài, em thả theo mây
Dáng tiểu thư gót ngọc bước trang đài
Anh vội vã viết vắn thơ mộng ảo...

Em đâu biết những canh dài thao thức
Áp ủ trong tim những tha thiết ân cần
Chỉ là mơ...lúc nhớ, lúc băng khuâng
Bên cửa lớp anh ngượng ngừng lóng ngóng...

Những bài thơ ép trong trang vở mỏng
Những lời yêu sao áp úng ngập ngừng
Anh khờ khạo,... một câu dù muốn nói
Đã nhiều lần, chẳng thốt được nên lời...

Anh chôn dấu những lời yêu vụng dại
Tự trách mình sao nhút nhát, vì đâu?
Đề bây giờ, vạ dậm cách xa nhau
Nhớ thương mãi, dáng phượng xưa yêu dấu!..

Phạm Thị Minh-Hưng
(Bài Thơ viết cho Em)

AI CHỜ AI?

*Chiều buồn đếm lá vàng rơi
Bao nhiêu lá rụng chưa với nỗi sầu*

Trả giá máu, lệ ghen ngào bầy tỏ
Dân cam go: thơ, nhạc khóc cơ đồ.
Giặc hung nô lộ lộ bóng Tàu ô
Lo Đất Tô lại tái nô, đồng hóa.

*

Không chỉ lạ: nhạc, thơ quyền rũ quá!
Ám áp nhà từng nốt nhạc ngân nga
Trẻ hay già cũng cất tiếng vang ca
Thật vô giá những mượt mà cao cả!

Ý Nga và Anh, 21.10.2016

ANH XIN LỖI EM

*Em không có... lỗi để... cho
Anh đừng này nọ giả vờ làm quen
Lẳng nhẳng tăng hăng ho hen
Lãng xãng chạy chữa, thuốc men xin, đòi
Anh hư hết thuốc chữa rồi
Người... ngoan đang bệnh. Thu ơi! Sao buồn?*
Á Nghi **21.10.2016./.

AI NGỜ CÓ LỜI HỨA

-Em... mến anh từ... xưa.

*-Anh còn hơn thế nữa!
Yêu thắm em từ xưa
Ngày ngày chờ trước cửa.
Ba khuyên: -Chờ ít bữa!
Mẹ nghèo hẹn lần lửa:
-Tìm mai mới đón đưa
Rồi ngày lành chọn lựa!*

-Ai ngờ có lời hứa
Cho cuộc tình nương tựa.

*-Em hãy về trình thưa
Ngày nhà ...đông khách khứa!*
Á Nghi *21.9.2016

NHỮNG ĐOẠN KHÚC THIÊN THI

Chân Đế

(Riêng cho chị SK)

*Pháp thế gian là không có thật
Như như huyễn ảo, mộng, sương rơi*

*Tìm người nào biết nơi đâu
Lệ xưa nay đã nát nhàu tâm tư*

*Thôi đành gởi nhớ qua thư
Gió đưa ảo ảnh phù du cuộc đời
Nhẹ trôi xa thăm khung trời
Hè về nhạt cánh phượng rơi sân trường*

*Ba mươi năm vẫn còn thương
Dấu chân gõ nhịp con đường quen xưa
Dưới tàn phượng tím sang mùa
Em chờ đợi mãi ai nào có hay*

*Với tay ôm chiếc lá bay
Thả mơ theo gió hoa cài tóc mây
Môi em nở nụ tình đầy
Hồn anh sa xuống má hây hây hồng.*
Đỗ Thị Minh Giang

BÁC CHÚ NÓ

“Cha” của nó đã lú
Thì có “chú” nó khôn!
Ôi “*Cha Già Dân Tộc*”
Sao mà “*Cha*”... trẻ con!

Mấy quân khu: lú... như
Giặc Hán ngồi thù lú
“Bác” của nó đã... lú
“Chú” của nó cũng... ngu!

Giặc xâm lăng hiểm độc
Dân tộc lo bồn chồn,
Nó bán Nước học tặc,
“Bác, chú” chẳng kịp chôn.

“Cha” về mà dạy bảo
“Chú, Bác, Nó” ra trò
Bọn vô thần ngỗ ngáo
Xúm noi gương... **già Hồ**.

Không đũa nào noi... **TRE**
Sao **độc lập, tự do?**
LÚ: “Nó, Chú” và “Bác”
“Cha” trị tội giùm cho:

Mang sang địa ngục khác
“Địa Ngục” này dân lo!
“Bác, Chú, Nó” độc ác
Đâu hạnh phúc ám no?

*Vô ngôn, Đạo vốn là Chân Đế
Lúc ngộ rồi tự tánh bừng soi*

Sắc Không

*Nắng vừa hong lá úa tàn
Gió phe phẩy đầy lá vàng rơi rơi
Tôi ngồi bên cửa nhìn trời
Thấy gì ? Một áng mây rời rạc bay*

Hãy Như Hoa

*Dòng đời như mộng đêm dài
Có sao tham đắm miệt mài bao năm
Dừng đi ! Chỉ một chữ Tâm
Vàng trắng sáng toả ánh rằm muôn phương
Hãy như Hoa ngát ngàn hương*

Vô Cháp

Vô thanh. Vô niệm. Vô hình
Ngang qua tâm thức bất sinh Bồ Đề
Cháp niệm. Cháp ngã. Cháp mê
Vô minh bám rề theo kè chúng sinh
Kiều Mộng Hà

QUÂN ĐỘI VÌ DÂN

*(Kính tặng Gia Đình QUÂN Y HẢI QUÂN và
những CHIẾN SĨ VNCH)*

*

Đứng nghiêm nghe sĩ và
Học: phục tùng, tiến lên
Bạc đàn anh kẻ cả
Huấn nhục lừng tuổi tên.

Lính cũ hù lính mới
Khai vị món ăn chơi
Nạt nộ và chửi bới
Chuyên trị, rõ toi bời!

Những cây đinh vũ trụ
Nhờ thao trường tả toại
Ra sĩ quan ưu tú,
Được mài dũa sáng ngời.

Chịu huấn luyện đầy đủ,
Biết tuân thủ lệnh trên,
Khổ cực đời quân ngũ
Ôn Tiên Tổ đáp đền.

Dù nghiên cứu chiến lược,
Hay đổ máu chiến hào;
Dù Bình Long, An Lộc

Dân hiền lành, chất phác
Nuôi ăn lãnh tụ to
Cứ nằm mà son phấn
Dân đói, “Bác ló... lo”*?
Ý Nga *19.10.2016

*Thành ngữ: “*Cha nó lú còn chú nó khôn*”

**Cha già dân tộc, Cha, Bác, già Hồ, lãnh tụ to = Hồ Chí Minh

*Chú, nó = đảng Cộng Sản VN

*TRẺ = tuổi trẻ yêu nước

**“Bác ló lo”: bác nó no >> nghịch chữ theo âm miền Bắc để biếm cả 2 nghĩa:

-“**Bác**” có ló mòi lo âu?

-Chỉ mình “**Bác**” của nó no chẳng?

SAO MÀ THỪA THẢI TƯƠNG TƯ!

(Viết tặng hai em M.N. (Ý Đại Lợi))

*

Người... xa muốn bay sang
Lửa tình bùng **dữ dội**
Nước... gần phải đầu hàng
Đội đầu được mà ... **dữ!***

Đầu óc luôn nghĩ điều
Làm sao để được gặp?
Gặp rồi cứ nâng niu
Buông ra sợ bị... **cấp!**

Trái tim thật trở trêu
Trước duyên dáng kiều diễm
Cảm xúc mãnh liệt kêu
Kẻ si mê phải dạ.

Ngày mong mới khơi khơi,
Đêm nóng lòng chờ đợi
Ruột gan cứ bời bời
Nhớ nhưng? **Nhất thế giới!**

Tình yêu thật là kiêu
Càng thương lại càng nhớ,
Càng nhớ lại càng yêu.
Muốn gặp hoài, **lắm có.**

Hoàn cảnh nhiều éo le
Lòng mong muốn mạnh mẽ
Thèm quyến luyến vượt ve
Khi khuya về riêng, **lẻ.**

Hay Bình Giả, A Sao...

Đều không hề khiếp nhược,
Quyết giải cứu đồng bào,
Thoát vòng vây cộng sản.
Thương là thương biết bao!
Ý Nga *19.10.2016

LẠI GÂY CHIẾN NỮA?

(Kính tặng quý Chị **mê văn chương** và **Gia đình QUÂN Y HẢI QUÂN VNCH**)

*

*Đây là khu Phi Quân Sự
Anh đừng gây chiến đó nha
Bắt đầu chương trình Triệt Thoái
Mà sao anh... tiến hoài à?*

*Người ta đến giờ viết lách,
Bếp núc xong đã khuya lơ,
Nhà in đang chờ giao sách,
Chữ nghĩa đang tuôn tràn bờ.*

*Ranh giới xâm lăng bành trướng?
Cán Cứ Hóa Lực phản công,
Thì dù cho anh là Tướng,
Miếng đạn cũng vắng “đại đồng”!*

*Chớ sang nằm vùng gây hấn,
Bởi vì em sẽ không ngoan,
Khi bị Người Ta xâm lấn.
Đây là hành lang an toàn!*

*Ngoài kia có Tuấn Dương Hạm
Đừng hòng lấn biển tham lam
Em mà gọi Dương Vận Hạm*
Thì mong chi chuyện hòa đàm!*

Á Nghi *19.10.2016

*Dương Vận Hạm (Landing Ship Tank)

CHỈ CÓ NGỌT NGÀO!

*Nhà mình hai đứa thôi anh
Đưa hờn, đưa giận chết nhanh lắm à!*

*Nhà mình hai đứa thôi mà
Nghe em năn nỉ thật thà, chẳng thương?
Nhót em kín cổng cao tường
Làm sao em biết đôi, nrong ồn ào;
Thấp, cao: biển, suối thế nào?*

Ngày đèn sách miệt mài,
Đêm tương tư, vượt ải
Má khuyển lo tương lai
Anh không thể cưỡng lại.

Trưa nhớ em hoài à!
Sáng nóng lòng chờ đợi
Ba Má bắt học, mà
Không nghe lời hữu lý.

Tương tư dư thừa thôi!
Á Nghi *19.10.2016

*LỬA cần NƯỚC để dập tắt, người không muốn chữa
lửa mà cứ để lửa tình lan hoài trong tim.

THƯƠNG EM!

Nhìn em trông thật thương tâm
Xanh xao vàng vọt, quầng thâm mắt buồn
Không đôn mà lệ cứ tuôn
Run run tức tưởi vai thuôn gầy mòn
Phải chi tâm sự nỉ non
Biết đâu vui bớt “bồ hòn” tình yêu
Á Nghi *19.10.2016

RÁNG CHIỀU HỒNG RỰC KÌA EM!

Sao mà cặp mắt đỏ au?
Lạc quan cao ngạo nơi nao chưa về?
Ráng chiều rực rỡ đam mê
Hoàng hôn vẫn đẹp, sao ché hời nằng?
Á Nghi *19.10.2016

EM ĐI TÌM... CỬI À NHA?

Sao anh cứ mãi lơ là?
Tổ ấm lạnh ngắt rồi nha
Đêm ngày thui thủi buồn bã
Tình gân máy cũng hóa xa!
Á Nghi *19.10.2016

Nên em chỉ có ngọt ngào cho nhau
Á Nghi *10.10.2016

NGÀY ANH LÀM QUEN

(Nghe anh chị TN kể chuyện)

Qua eo biển bằng phà
Em hỏi hộp quá nha
Gió biển nghe mẫn mẫn
Làm mê mẩn người ta.

Nửa như tỉnh như mê,
Nửa lúng túng vụng về
Có phải đây trần thế
Hay là đường về quê?

Mây soi nước nhập nhòe,
Hải âu phò cánh khoe,
Bao nhiêu cá lớn, bé
Đùa sóng chẳng e dè.

Anh ngại cơn gió se
Đến bên em rụt rè,
Che cho em tấm áo...
Vây mà thành phu thê
Á Nghi *19.10.2016

NGẤM SƯƠNG NÚI

U... u... u!
Gió ù... ù
Em reo thích thú:
-Sương mù đẹp ghê!
Mờ mờ, ảo ảo sơn khê
Anh reo tình tứ:
-Nhu mê... em rồi!
Á Nghi *19.10.2016

Hương Kiều Loan, Nỗi Đam Mê

Đêm thật khuya, tĩnh mịch, tôi ngồi lặng yên thưởng thức PPS “Cô Đơn“ HKL mới chuyển. Tiếng đàn thánh thót của người nghệ sĩ tài ba Nguyễn Ánh Chín đã chậm rãi, nhẹ nhàng, từng nốt, từng nốt như xoáy vào hồn người. Có những lúc những nốt nhạc như đuổi nhau trên phím, rồi từng nốt lại nhẹ nhàng buông những thanh

âm làm người nghe càng thêm thấm thía. Có những lúc tiếng đàn dồn dập như những nỗi đau vò xé, réo rắt như nỗi buồn xót xa... Tiếng độc tấu dương cầm điêu luyện đó không cần lời ca, không cần tiếng hát, đã hoà quyện với gần năm mươi bức hình chọn lọc của HKL đưa hồn ta chơi với, lòng ta ngây ngất.

Nhiều người đã thực hiện PPS “Cô Đơn“ nhưng PPS do HKL sáng tạo có những nét thật độc đáo, như một truyện kể bằng hình. Cái hồn của bản nhạc được thể hiện rõ ràng qua những tấm ảnh đã được HKL thu vào ống kính. “Nhu Đồi Uyên Ương”, “Nhu Sương Long Lanh”, “Hạnh Phúc Tôi”... nói lên “Hạnh phúc như đôi chim uyên tung bay ngập trời nắng ấm – Hạnh phúc như sương ban mai long lanh đậu cành lá thắm...” Bên cạnh “Hạnh Phúc Như Sương Long Lanh”, “Nhu Mây Lang Thang“, bên những nụ cười rạng rỡ, mắt trong mắt, tay trong tay, đắm say, thắm thiết của cặp tình nhân trẻ vẫn có những “Giọt Buồn Giọt Vui”, những “Khúc Mắc” với những vết chém hằn vào thân cây và những “Rối Ren” như những sợi tơ nhện giăng giăng. Cũng giọt sương trên lá khi hạnh phúc thì hạt sương no tròn, long lánh như viên kim cương trên phiến lá nguyên vẹn và khi tàn phai giọt sương đó toé ra, không long lánh mà long lanh như những giọt nước mắt trên phiến lá bắt đầu có vết rách. Bông hồng tươi thắm, nở tung dưới nắng ban mai như một Hạnh Phúc tràn đầy và khi tình yêu đã hết chỉ còn những cánh hoa rơi rụng tả tơi... Đoạn cuối cuộc tình như chiếc lá cố bám vít, không chịu rời cành và khi tình yêu đã hết thì khô queo, cạn kiệt, rã rượi, rũ buồn.

Xem từng bức ảnh mới thấy sự trau chuốt, cẩn trọng của tác giả khi sắp xếp thứ tự hình ảnh trong tác phẩm. Những bức chụp thật gần tiếp đến những bức thiên nhiên mênh mông, cái mênh mông của trời, của đất. Từ những cánh chim đến từng cụm hoa, từng giọt nước... Tất cả như vương vương tâm hồn người nghệ sĩ. Mở đầu, hình ảnh cô đơn của một bóng vàng trên những cành trơ trụi, không phải là bóng lá, bóng nắng hay giọt sương mà là một quả chín khô một mình sót lại... Rồi đến hình ảnh con hạc trắng bé nhỏ, đơn côi trên biển. Chú chim xoải cánh bay xa... Và kết thúc, một khoảng không gian tĩnh lặng, mênh mang của một ngày tàn, cánh chim cô đơn bay đi, xuôi cánh, lằm lũi... Tiếng đàn dứt, người thưởng ngoạn bùi ngùi, băng khuâng...

HKL và tôi quen nhau từ thuở ngơ ngác bước vào ngưỡng cửa Trung Vương. Từ năm học đệ ngũ, HKL đã thể hiện tài nghệ về hội hoạ qua các bức chân dung tài tử, những tấm ảnh vẽ bằng chì than đơn giản thật linh động, mắt người trong ảnh thật có hồn. Khi các bạn cùng lớp còn ham nhảy dây, chạy đuổi thì Loan đã chơi với những chị lớp trên như Hồng Thủy, Bích Huyền và đã biết viết bài đăng báo với Nhóm Huyền, Nhóm Hoa Tiên...Thập niên sáu mươi HKL đã góp mặt cùng những cây viết học sinh, sinh viên thời đó như Nguyễn Đức Nam, Đình Lang, Lê Đình Điều... trên trang văn nghệ học sinh của các báo Ngôn Luận, Chính Luận, Tự Do...

Con người nghệ sĩ của HKL chất ngất những nỗi đam mê. Mê một ngành nghệ thuật nào thì đào bới đến tận cùng và khi gần như đến đỉnh thì lại buông để chạy theo một trò chơi, một thú tiêu khiển mới.

Có một thời HKL mê nặn tượng, nàng đã không chơi đồ gốm “ceramic” mà nghiên cứu thẳng vào nghệ thuật “porcelain”, đã cho ra những tượng bằng sứ và những tranh vẽ trên sứ đẹp tuyệt vời. Chỉ nhìn những ngón tay nhỏ xíu thon dài, men sứ mịn màng, trắng muốt, chiếc áo xinh đẹp bằng sứ mặc trên người tượng cũng biết rằng nghề chơi cũng lắm công phu. HKL đã mua đầy đủ máy móc, vật liệu, ngay cả chiếc lò nung bằng điện bạc ngàn v... v.... Khi đã thực hiện được những tác phẩm toàn bích không thua gì những tượng sứ bày trong tủ kính của các hãng nổi tiếng như Royal Dulton bên Anh hay Hummel bên Đức thì cô nàng mẫn nguyện và xếp chiếc lò nung cùng những đồ nghề vẽ sứ vào một góc nhà để xe.

Bước vào lãnh vực trình bày những bìa báo, HKL đã trang trí những đặc san, những bìa sách và có những bức tranh minh họa và phụ bản rải rác khắp nơi. HKL đã trình bày những bìa CD thật đẹp. Gần đây HKL cộng tác với Huy Hà Media, giúp Giáo sư Phạm Ngọc Phước trong việc sưu khảo một số tài liệu về quê hương.

HKL có năng khiếu về tất cả các lãnh vực Thi, Văn, Nhạc, Họa. Từ ngày bạn bè yêu mến đặt cho mỹ danh Hoàng Dung Bang Chủ, cô nàng chống cây gậy trúc lang thang trên “Net”. Văn HKL đa dạng, khi thì viết bằng giọng văn hồn nhiên như bé con còn thơ dại của tuổi hồng (ba tập truyện, mỗi tập khoảng 20 bài: Gió, Nụ Hồng, Gió Mây Lưu Lạc...), khi thì viết về những kỷ niệm của thời học sinh với giọng văn tinh nghịch, dí dỏm. Ngoài ra còn có những bài khảo luận sâu sắc giá trị, những nghiên cứu về phong tục tập quán, danh lam thắng

cảnh, bài điểm sách, bên những bài giới thiệu về dòng nhạc mới, giọng ca mới hay những bài phỏng vấn những nhân vật tên tuổi như giáo sư Nguyễn Xuân Vinh, nhà văn Nguyễn Ngọc Ngạn, nhạc sĩ Vũ Đức Nghiêm... Gần đây HKL lại đổi lối viết, viết về những chuyện vui khi đi săn ảnh: (Những Giá Băng, Người Thợ Săn, v.v.)

Con người đa tài ấy bây giờ lại đang bước vào thú đam mê nhiếp ảnh.

Một ngày đẹp trời, tiếng HKL trong máy:

- Mi ơi, thu đẹp quá, nắng thu đẹp quá...
- Đang làm thơ đấy hả?
- Đang đi bộ ven hồ, trời đẹp chịu không nổi.
- Màu trời sao? Lá sao? Nước sao?
- Thu Lộng Ngọc!

Tưởng như cô nàng đang ngất ngây với cảnh thu, nắng trong veo, nước trong veo, cỏ cây êm ả trong không gian tĩnh lặng, êm đềm.

Thế là ngay tối hôm đó HKL đã email tặng tôi một “Thu Lộng Ngọc”, một cảnh thu thật tuyệt vời. Đặc điểm của HKL là đặt những tiêu đề thật dễ thương cho những bức ảnh khiến người xem hiểu thêm ý gửi gắm của tác giả.

Cứ thế mỗi buổi sáng, hay chiều, HKL với hai chiếc máy tự động, bỏ vừa túi áo, thông dong tản bộ, bỏ quên đi những bận rộn, rắc rối của cuộc đời, săn bắt những cảnh đẹp thiên nhiên, của trời, của đất... Chỉ những lúc ngao du sơn thủy như thế HKL mới có thì giờ nói chuyện với bạn bè và tôi hưu trí non ngôi nhà nên hay được cô nàng tâm sự.

Một chiều HKL đi săn hình dọc theo dòng sông, đang nói chuyện mà cứ úi, cứ oái vì tức quá, lại bấm không kịp, con chim bay mất rồi, lại còn than thở hôm qua mặt sông còn như tảng băng mà nay đã tan bớt, lại còn: Nè, mi có nghe tiếng chim vỗ cánh không...

Bang Chủ Cái Bang nhiều lúc khiến tôi phải bật cười. Đang chuyện trò ríu rít thì:

- Chết, con Sea Gull bay mất rồi, may quá còn đàn ngỗng và vịt... im nghe, để ta chụp ngỗng.

Máy yên một lúc cô nàng lại rên lên:

- Mi nhớ không, đám cỏ hôm trước cháy khô hết rồi, nhưng mi yên chí ta sẽ có mấy bức thật đẹp về đám cỏ cháy này.

Và như reo vui:

- Nhà người ơi... ta khám phá ra một khóm hoa dại... hà hà hà...tôi về ta gửi cho xem, đâu cần phải Lan, Hồng, Thủy Tiên... rồi mi xem!

Từ bông hoa dại bên đường, từ cọng cỏ bé xíu xiu, bông cỏ may nhẹ như tơ, những cọng rác, bèo trôi, đến những cánh hoa tàn những chiếc lá úa cũng được HKL thu vào ống kính và trân quý trình bày thành một tác phẩm làm ngạc nhiên bạn bè.

HKL đúng là nghệ sĩ, đích thực là nghệ sĩ. Xem những tấm hình chụp ở Washington DC, người ta có cảm tưởng như đang được đứng trong khung cảnh ấy, thở hít không khí ấy, những người mẫu thật đẹp và thật tự nhiên.

Trong thú đam mê có những lúc HKL thật chịu khó. Có lẽ trời hôm ấy đẹp lắm nên nghệ sĩ như muốn chia sẻ với bạn một chút nắng, một chút gió, một chút mây:

- Hôm nay cho mi đi dạo với ta nhé, mây trắng nõn như bông trên trời thật xanh, màu xanh lạ lắm, màu nước hôm nay cũng thật lạ, xanh như ngọc... ô mi ơi, một màng nhện mắc trên cành cây... mi ơi những sợi tơ như ánh lên trong nắng... đợi nhé đợi ta “shot” vài tấm này... uổng quá không đem máy lớn, máy này làm sao lấy được hết cái đẹp, lấy được rõ những sợi tơ mong manh.

Cứ thế cô nàng như lắm bầm một mình quên là đang nói chuyện với bạn rồi như sự nhớ ra:

- Ta về lấy máy lớn!
- Đi bao xa rồi?– Hơn một mile, nhưng không sao ta về lấy máy. Nhất định phải chụp cái màng nhện này... Đẹp quá!

Thế là cô nàng tắt tả trở về để rồi buổi tối hậm hực qua phone:

– Tức quá mi ạ, ta đi bộ về lấy máy, lái xe quay trở lại thì ánh nắng không còn đẹp nữa. Mai, nhất định ngày mai!

Cuối cùng chả biết canh trong bao lâu, Loan cũng có một lô hình mạng nhện thật nét, ánh sáng trong như lọc, vàng óng, nổi bật những sợi tơ mong manh, tưởng như đang nhẹ rung rinh dưới nắng.

Cứ thế, cứ thế người nghệ sĩ một mình lang thang khoác máy ảnh thu vào ống kính những nét đẹp của thiên nhiên, những góc cạnh đặc thù không phải ai cũng nhìn ra, ai cũng nhìn tới, những ánh mắt sâu bi của chú chó nhỏ hay cái lặng lẽ của thân cò cô đơn một mình bên dòng sông vắng, vẻ đơn côi của chiếc đèn đường trong ánh hoàng hôn, mặt trời đang lịm tắt.

Đêm khuya riêng một góc trời, cô nàng cặm cụi với những tấm hình mới bắt. Đóng khung, xếp loại cất để dành. Cả ngàn, ngàn bức ảnh muôn hình, muôn vẻ... cứ thế mà đắm chìm, mà bơi lội quên thời gian.

Đỗ Dung

Thơ Thất Ngô Bát Cú

VỊNH HOA THỦY TIÊN

*Tĩnh tâm buổi sáng tách trà Thiên
Thoang thoáng hương bay... Ô Thủy Tiên!!!
Một đoá hoa xinh vừa hé nhụy
Hai cành xanh thắm búp non nguyên
Hàng năm đông cuối hoa khoe sắc
Nay mới tiễn thu nụ bén duyên
Có phải hoa tươi vì cúng Phật?
Tâm an khai mở, nở hoa Thiên.
Kiều Mộng Hà*

VỊNH HOA THỦY TIÊN

(Họa nguyên vận)
*Một tách trà thơm trước buổi thiên
Nhìn hoa đượm sắc, cảnh thần tiên
Nhụy vàng, cánh trắng, hương vừa thoảng
Lá mướt, cành tươi, rể vẫn nguyên
Xuân đến, hoa tung bùng nở rộ
Thu tàn, nụ chím chím cười duyên
Đời này, hi xa theo lời Phật
Hương lạc, thanh tâm, đó chính thiên.
Tường Thuý*

ĐỜI

*Lúc mới sinh ra đã khóc rồi
Trần gian rất sướng phải cười thôi
Xênh xang phú quý chờ bài tổ
Rạng rỡ công danh đợi quy hồi
Những ước đời dài êm ấm đắp
Hàng mơ kiếp ngắn vẻ vang bồi
Trần gian sướng thế nên cười chứ
Khó hiểu vừa sinh đã khóc rồi?*

LÊNH ĐỀNH

*Con thuyền tách bến vượt trùng vương
Sóng nước mênh mông suốt chặng đường
Xoài cánh chim đi tìm tổ ấm
Bềnh bồng chiếc lá chở yêu thương
Ước mơ tơ dệt hồn dăng mộng
Hoài vọng đan sầu lệ dầm sương
Ly cách cuộc đời hai lối rẽ
Lòng còn lưu luyến mảnh tình vương.*

Đỗ Thị Minh Giang

DỠ DANG

*Mùa Đông lặng lẽ rót bên sông
Nghĩ đến tình xưa chạnh nhớ mong
Tháng tháng qua mau đành phai lãng
Năm năm trôi mãi hết chờ trông
Người đi áp ủ niềm hy vọng
Kẻ ở tương tư mối hận lòng
Tiếc nuôi làm chi tình đã lỡ
Thôi đành gạt lệ giữa chiều Đông.*

Vi Vân

THĂNG LONG HOÀI CỔ

*Một sớm rồng bay chốn đế đô
Thăng Long được đổi tự bây giờ
Đằng Giang cọc nhọn tiêu danh Mãn
Vạn Kiếp binh hùng diệt tướng Ô (*)
Sông Nhị ngàn năm bền sự nghiệp*

Nguyễn P. Thúy

TRĂM NĂM

(Họa nguyên vận bài **Đời**)

*Bể khổ nhân sinh, Phật nói rồi
Chào đời báo hiệu oa oa thôi
Học tài, thi phận, mơ vinh hiển
Vất óc, đua chen, mộng tỉnh hồi
Mong mỗi cuộc đời thôi lận đận
Mòn hơi kiếp sống vụng vun bồi
Sinh-thành-hoại-diệt, đâu ai tránh!!!
Dẫu trọn trăm năm, được-mất, rồi...*

Kiều Mộng Hà

THU NHỚ NGƯỜI

*Ngẩn ngơ chào đón ngọn thu phong
Nhớ bạn tri âm nát cả lòng
Mới đó mà bao mùa đổ lá
Mà giờ đến nữa mạch sầu đông
Người đi biệt trong sương lạnh
Kẻ ở tương tư nhạt má hồng
Thức trắng canh thâu buồn viễn xứ
Chập chờn mộng寐 giữa hư không.*

NPNA

*Núi Nùng vạn thuở vừng cơ đồ
Con Hồng, cháu Lạc xin gìn giữ
Trọn vẹn non sông vẹn cõi bờ.*

Tường Thuý

(*) Ô Mã Nhi

DUYÊN TƯƠNG NGỘ

*Trăng thanh đối ẩm tách trà thiên
Tâm tưởng mơ màng lạc cõi tiên
Thư pháp rồng bay, tay uyển chuyển
Hoạ thơ phượng múa, bút liên miên
Tao nhân mấy thuở cùng chung tiệc
Nghệ sĩ bao phen hội ngộ duyên !!!
Đêm ngắn tình dài, sao nhớ mãi
Một ngày...ôi, hạnh phúc vô biên.*

Đỗ Thị Minh Giang

Cửa Mùa Thu

*Gió thu mở cửa đón mời,
Cho mây trắng lướt qua đời phù du.
Bên khung giêng mát sa mù,
Mênh mông nổi nhớ thiên thu về nguồn.
Mưa bay lác đác tơi vương,
Động trên khóm mắt nhớ thương một người.
Vực sâu hứng nổi sầu vơi,
Thả giòng nước cuộn lá loi tiếng đàn.
Ngọt êm năm ngón thời gian,
Bài thơ *Thu Cũ* bật ngàn anh ơi...*

Linh Đắc

Người Đi Tìm Mặt Trời

*Phút huy hoàng chợt tới
Tôi tìm mãi một đời
Chi nụ hồng hé nhụy
Mà tình đã lên ngôi.*

*Rời lang thang bờ vực
Chìm bé ái trầm luân
Dòng sông thương u ẩn*

Tháng Mười

Trăng Lạnh Như Băng

*Tháng mười
rời thả sương mù,
Hồn tôi như lá
vàng thu nhớ người.*

*Tháng mười
môi cắn nụ cười,
Xót xa khoảnh khắc
tôi-người cách ngăn.*

*Tháng mười
buốt lạnh toàn thân,
Ngó người nằm đó
như gân như xa.*

*Tháng mười
cời hạt mưa sa,
Lòng đau, dao cắt
lệ hoà mưa tuôn.*

Tháng mười

Trong bóng tối mờ dần.

*Bâng khuâng vời vợi nhớ
Trâm luân khúc vô thường
Nhạc tình bên gối mộng
Cho đời bỗng say hương.*

*Lời thương ca vô tận
Chờ anh đến cuối đường
Nơi bình minh ló dạng
Hay chỉ bóng tà dương.*

*Gió reo cùng lau sậy
Vi vu khúc hoài lang
Trong đêm trường vọng nguyệt
Tiếng chim kêu gọi đàn.*

*Nghe cung sầu ai oán
Tìm đâu ánh mặt trời
Vàng thái dương xuân muộn
Xin một lần thấm tươi.
Ngọc Quyên*

Cảnh Hoa Trắng

Hôm nay viếng mộ Ba
Hoa trắng cài trên áo,
Con nhìn mây phía xa,
Vương mối sâu áo nảo
Làm sao con quên được
Nụ cười hiền của Ba
Làm sao con không nhớ
Mỗi lần sà lòng Ba!

Ba gieo bao tia sáng
Đề trí óc con mang
Ba là muôn nốt nhạc
Gieo rắc trong bình minh.
Con công thành, danh toại
Lời khuyên nhủ của Ba.
Khi con chìm giấc ngủ
Nụ hôn ấm lòng Ba

***

Đã bao năm xa vắng
Con mãi nhớ nét hiền
Bàn tay xoa mái tóc
Cài hoa trắng làm duyên
Tháng Mười Ba nằm xuống
Con với tay ôm Ba
Lệ không rơi ba nhắc
Tháng Mười, ngày Hăm Ba

*lá chết ngập vườn,
Cây trơ cành rũ
liều buồn kém xanh.*

*Tháng mười
tay níu tay anh,
Bên nhau nhói buốt
mai thành chiêm bao.*

*Tháng mười
nắng chột tắt mau
Hoàng hôn le lói...
dầu hao cạn dần...*

*Tháng mười
trăng lạnh như băng,
Thân như nhừ nghiêng
Cõi trần anh buông...
Kiều Mộng Hà*

LỜI NHẢY NHỬ TRÁI TIM

Gìn giữ nhé những mặn nồng hơi thở
Dấu tình đời ngày tháng có phai pha
Gìn giữ cả trái tim em nức nở
Tiếc thương đời lạc lõng giấc mơ qua...

Trái tim hồi sao em hay các có.
Chẳng nhu mì như lá úa mùa thu
Cứ sắt se thoi thóp giữa sương mù
Hay em có điều gì chưa muốn ngộ?

Hoàng hôn tới em thường hay hiu hắt
Làm khó chi cho hơi thở bơ vơ!
Cuộc đời này cũng chỉ một giấc mơ
Xin em nhé, vô tư đừng khắc khoải!

Ngày nào đó - em làm cao, khó bảo
Giận hờn - ... không cùng hơi thở yên vui
Thế thì thôi, ta cũng sẽ ngậm ngùi
Quên tất cả: tương lai và cuộc đời nghiệt ngã...!

Cõi hư vô ở nơi nào ai biết
Muốn vui thêm hỏi có được hay không?
Trái tim ơi đừng đại khờ cách biệt
Hãy nhịp nhàng cùng hơi thở đi chung...

Xin em đó, trái tim hay động đảnh
Hãy vui tươi đắm thắm thuở tình xanh
Đừng kiêu sa nhõng nhẽo ...cuối thu buồn
Cho ước mộng dài lâu mãi vẫn vương...

Đây một cảnh hoa trắng
Con gắn giữa tim hồng
Mùi hoa thơm của tóc tóc
Con của Ba lớn khôn ...
Ba là ngôi sao sáng
Giữa tinh cầu lặng thình
Con theo từng nốt nhạc
Ba trải đường con về ...

Linh Đắc

Ảo Mộng

Ước gì ta có cánh cửa thần
Bước vào bà lão hóa giai nhân
Thế giới sẽ vui tươi mãi mãi
Tình sẽ bền lâu đẹp dáng xuân...
Ước gì cánh cửa lòng luôn mở
Chát ngát mặn nồng tình bơ vơ
Không còn buồn bã chiều đơn lẻ
Mặc lá thu vàng có xác xơ!
Ước gì con tim đừng rạn vỡ
Dù tình gian dối chẳng là mơ
Người bỏ đi xa tình hụt hẫng
Quanh vắng cô đơn - giấc mộng hồ
Ước nữa làm chi chuyện vắn vơ
Tình bạc tình phai ai có ngờ
Đen trắng hai màu trên sợi tóc
Ảo mộng ngu ngơ - Tình hững hồ...

Phạm Thị Minh-Hung

HÔI! HỒNG THÊM ĐẬU!

GIẬN RỒI*

Nhà em hoa sứ thơm lừng
Vàng vàng em cắm tung bùng hương vui
Xuân thì, thêm đóa dịu mùi:
Ngọc lan anh tặng, sao:
“**Hôi! Hồng thêm!**”?
Á Nghi

*HÔI: phát âm từ chữ THÔI của người miền Nam

Í HỒNG ĐƯỢC ĐẬU Ậ NHA!

-Tự nhiên đường phố đẹp ra,
Tự nhiên cây lá không hoa cũng cười,
Tự nhiên **thương hết mọi người,**
Bởi hoa tình ái thắm tươi hớp hồn.
*
-Hết hôn, hết vía nộ hôn
Mọi người thương hết? Lộng ngôn quá rồi!

Phạm Thị Minh-Hung

TRUY TIM VÌ ÔM BỊCH... BỒ

(Chuyện một “đại gia” từng nằm vùng ở “địa đạo” Củ Chi)

*

Giấu quanh đâu đó túi tình
Lâu lâu hé mở, ông trình một cô
Đâu cần rình rập Móm, Hồ
Bồ ông một bịch ra vô suốt ngày.

Hết lòng phụng sự Béo, Gầy
Đường đi lối lại: Cối, Chày nện thêm
Toàn bồ... bịch, chật, lem nhem
Giấu tim, tim nặng, truy tim đáng đời.

Lôi ra ánh sáng bày phơi
Chuồng Gà, trại Vịt bà mời thi công
Kê khai tài sản ông chồng
Bồ no, con đói? Thì bông về quê!
Mẹ già thương cháu chẳng chê
Gieo mầm, cấy mạ, làm thuê lo gì
Á Nghi *14.10.2016

SAO MÀ THƠM!

Nấu cam gội tóc mượt mà
Vắt chanh anh uống, tóc thoa tinh dầu*
Nên anh hôn trán, hôn đầu
Nâng cằm, nhắm mắt anh... cầu hôn* em
*

Cam, chanh lên giá bắt thêm!
Nhà nông hai họ rú xem: được mùa!
Á Nghi**

*Chanh, cam, quýt đều có tinh dầu thơm dịu dịu trong vỏ, tác giả thường dùng thoa tóc cho mượt và tạo hương.

*CẦU HÔN: xin hiệu theo 2 nghĩa: nộ hôn và xin cưới

HỌC ĐI RỒI BIẾT!

Làm quen? Anh hồi “làm” gì?
Quen rồi làm... lạ, tôi thi rớt liền!
*

Lạ quen, quen lạ rất phiền!
Bài nhiều, vở trống ai ghiên thêm Si?
Mắt công tưới nước ly kỳ
Bỏ khô lá úa, vất đi sao đành?

Một người thôi chứ! Một thôi!

Á Nghi

AI SINH SỰ MÀ SỰ KHÓ SINH!

(Chia sẻ với chị M)

*

Đêm ngày thui thủi một mình
Ai còn sinh sự? Sự sinh thừa Minh!
Biện minh bướng bỉnh, tài tình
Người khờ cứ dại: **-Bất bình, giận chi?**
Á Nghi *14.10.2016

CHỌN ANH NÀO CHO THƠ?

*Để quên lục bát trong đầu
Cho ai thật nhớ, lâu lâu giấy thêm*

*

*Ca dao đang ở với em
Anh đừng ghen nhé! Hom hem xấu người
Ngủ quên, lục bát cứ cười
Ca dao, lục bát: ai tươi, ngọt tình!*
Á Nghi.

THƯƠNG!

*Sự yên lặng của chúng mình biết... nói
Nên suốt đời vẫn gói lấm yêu thương
Vạn dặm đường ta đi khắp muôn phương
Vấn hỏi tương, vấn vương về một... hương.*
Á Nghi **14.10.2016

*Học thi, mục đích rành rành:
Đậu cao, dư điểm để dành vui hơn!
Quen quen, lạ lạ, giới hờn
Xin anh-người-lớn-cô-đơn chớ mời!*
Á Nghi.

NÍU THỜI GIAN

*Nắng soi sáng tóc vai em
Anh quay ống kính đã thêm sáng nay
Góc này khen đẹp, khen hay
Góc kia chim chóc bay bay từng đàn
Hoa năm mười tuổi, gần tàn
Anh còn cố níu thời gian ngược dần?*
Á Nghi

ANH NGHÈO LẮM!

*Đắn đo nghĩ ngợi chi nào
Tình thương tìm được nơi trao là mừng
Tầm thường, thô tục? **Quá chừng!**
Thanh cao, tao nhã: Trời cũng đúng rồi.*

*Thương anh, thương nhất trên đời
Tì trời rơi xuống một người dễ thương
Bảo sao em chẳng chung đường
Nghìn nghiêng, ngó ngửa xin nhường người ta.*
Á Nghi *14.10.2016

KHÔNG ĐOÀN KẾT: CHUYỆN GÌ CŨNG CHẤM HẾT!

Kính tặng:

-15 ngàn người đã biểu tình phản đối liên tục trong suốt 53 ngày đêm để phản đối lá cờ đỏ của VC xuất hiện trong một cửa tiệm ở Westminster, California, U.S.A. năm 1999.

-Tất cả những người đã vận động cho sự công nhận Cờ Vàng là lá cờ chính thức đại diện cho Cộng Đồng Người Việt Ty Nạn CS tại Mỹ, Canada, Úc và Pháp.

-Những đồng bào đã ủng hộ vụ kiện William Joiner Center (WJT) và trường đại học Massachusetts đã mời 2 nhà nghiên cứu văn học cộng sản, từ Hà Nội sang viết về công trình khoa học nhân văn, mang tên: "*Giải thích và tái giải thích, đặc trưng và vị trí của cộng đồng Việt Nam ty nạn trên thế giới*" (*Constructing Identity and Place in Vietnamese Diaspora*), năm 1999.

-Tất cả những Quân Nhân QL VNCH, những đồng bào đã phản đối sự trà trộn của VC trong Cộng Đồng và mang bầu tâm huyết lãnh mạng hóa Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại.

*

A- TRI ÂN NHỮNG NGƯỜI VIỆT TỶ NẠN CAN ĐẢM

Trước khi trình bày, xin được thưa thêm một lần nữa: người viết **không là thành viên của bất cứ một đảng phái chính trị nào** mà chỉ đơn giản là **một nữ thuyền nhân tỵ nạn chính trị**.

Thưa Quý Độc Giả:

Không có gì **ngịch lý** hơn là, trong khi 99% cả thế giới đều thấy được chính nghĩa của miền Nam VN trước năm 1975 rạng ngời thế nào thì có một thiểu số những người “của miền Nam ấy” lại **khoanh tay chịu thua** VC. (1% mù quáng còn lại xin chừa cho những “*đỉnh cao trí...*” tẻ của 4 nước cộng sản và những kẻ thiên tả còn sót lại trên quả địa cầu này).

Tại sao trong khi **đa số đồng bào** đều chọn đứng chung cùng một chiến tuyến với người quốc gia thì lại có một thiểu số xa lánh, im lặng, sợ sệt, đặt điều bôi bôn, đánh phá và chụp mũ họ? Làm như thế sẽ lợi ích gì? Cho ai? Câu trả lời xin dành cho quý Độc Giả vậy!

Gia đình chúng tôi **tri ân tất cả những Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn khắp năm châu, thuận theo chính nghĩa, đã cương quyết bày tỏ thái độ: phản đối sự có mặt của VC trong cộng đồng. Họ là những người đã không để cho VC có cơ hội gây chia rẽ.** Họ đã hành động **thuận lý, không khoanh tay làm ngơ** trước bọn cường quyền tàn ác, họ đã can đảm chịu hy sinh lên tiếng và ra tay làm việc đúng thì dĩ nhiên họ đã được cộng đồng ủng hộ, cộng tác, khích lệ tinh thần và cùng **góp tay vào những việc chung**.

Khoan hãy đi sâu vào chi tiết của một vấn đề, một tên văn công VC hay bất cứ một cá nhân nào khác vì VC chắc chắn không chỉ dùng có một mặt để tuyên truyền hay để thực hiện các kế hoạch đánh phá và gây chia rẽ Cộng Đồng Người Việt **Quốc Gia** chúng ta.

Vâng! Chúng tôi nhấn mạnh hai chữ **QUỐC GIA** để nói về sự **hợp lực** của những người cùng một chiến tuyến, đã cùng sức gầy dựng nên một **Cộng Đồng Người Việt Tự Do Hải Ngoại** vững mạnh từ sau biến cố 30-4-1975 cho đến nay. Chúng tôi không muốn mất thì giờ với một cá nhân nào! Bài này chỉ muốn đề cập đến những kế hoạch quy mô của VC, trong đó có cả kế hoạch văn hóa vận của VC, mà theo lời của một người lính VNCH, là:

“Xâm nhập vùng đất sống của người Việt tỵ nạn CS, gây bất ổn cho một cộng đồng gồm đa số là các nạn nhân của CS, và làm tổn hại đến tinh thần của họ”*.

B- SỨC MẠNH CỘNG ĐỒNG

Sức mạnh của Cộng Đồng ở hải ngoại **không thể** để lọt vào tay những tổ chức ma mãnh, lạm dụng đủ thứ tên tuổi, lập ra toàn **những “đoàn thể” trá hình của VC**, xin tiền chính phủ (fund) để **hồ hào bắt tay, quảng cáo và tiếp tế cho đảng CSVN dưới nhiều hình thức mỹ dân khác nhau** mà chẳng mang lại lợi ích hữu dụng nào cho Cộng Đồng VN, cho xã hội; cũng **không hề đếm xỉa gì đến cảnh nước sắp mất, nhà sắp tan trong tay bọn giặc Tàu hay cảnh đói khổ, nhục nhằn, giam cầm, bắt bớ, tù tội của bao nhiêu lương dân và bao nhiêu người yêu nước**. Chúng là: những tay thời cơ đã có tai tiếng từ trước 1975, những kẻ “*ăn nên làm ra*” nhờ vào sự kinh doanh ở những nơi có đông người Việt định cư, chúng len lỏi vào các đoàn thể để khoe những bộ áo vest, cravatte sang trọng mà chưa từng biết nhặt một cọng rác, hay lau chùi, quét dọn một căn phòng của trụ sở là gì. Chúng chỉ biết chờ sân khấu dựng xong, thức ăn bày sẵn, micro và âm thanh tuyệt hảo là lên sân khấu dạy đời: “*Hãy bắt tay hợp tác với VC!*” rồi ung dung ra về, để lại một “*bãi rác tức giận*” cho bao người tâm huyết phải đĩnh chính và dọn dẹp.

Sức mạnh của Cộng Đồng chúng ta nằm ở chỗ:

-Chỉ cần thấy lá cờ đỏ của VC xuất hiện trong một cửa tiệm ở Westminster, California, U.S.A. là có ngay **15 ngàn người biểu tình phản đối liên tục trong suốt 53 ngày đêm** vào đầu năm 1999. Mười lăm ngàn người ấy không phản đối chỉ một cá nhân nào mà là bày tỏ một thái độ dứt khoát không nhân nhượng: **cương quyết chống lại sự có mặt của VC ở nơi nào họ đang sinh sống**.

Chúng ta phải duy trì và tiếp tục những hào khí bất khuất ấy, một hào khí đã làm cho giới tuyên thông thế giới phải kính trọng cộng đồng chúng ta khi loan tải tin tức đi:

“Đây là những người VN đã ra đi vì tự do!”

-Tính đến tháng 10-2015, từ Mỹ qua Canada, Úc, Pháp; từ Westminster (USA) cho đến Sundre-Alberta; Whitehorse-Yukon.v.v... (Canada), Marybirnong (Úc), Paris, Montigny Le Bretonneux (Pháp), Garden Grove, Washington DC, Santa Clara, Louisiana, New Jersey, Virginia, Colorado, Florida, Texas Oklahoma, Minnesota, Ohio, Nebraska, Michigan, Massachusettes, Santa Anna, Seattle .v.v... đã có hơn 14 tiểu bang, 7 quận hạt và hơn 91 thành phố nơi có người Việt sinh sống đã được những quốc gia cư mang, bao bọc và che chở, công nhận Cờ Vàng là lá cờ chính thức đại diện cho Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn CS. Đó là tất cả công sức chung mà chúng ta đã cùng góp lại mới tạo được một thành quả tuyệt vời như thế!

Thật đáng khâm phục những kẻ sĩ không bao giờ tiếp tay cho bọn gian ác, những người Việt tỵ nạn từ năm châu, bốn bể đã can đảm chống lại tất cả những gì có liên quan đến VC và bọn tà quyền trong nước. Họ thấy điều nghịch lý là họ phản đối ngay!

Cả đời này, dù phải dân thân trong các sinh hoạt hữu dụng của Cộng Đồng cho đến chết, chúng tôi vẫn không thể nào trả cho hết cái ơn của những người đã hy sinh cho những hào khí tương tự như vậy mà chúng tôi và gia đình đã hưởng được danh thơm chung.

C- HỢP LỰC

Thưa Quý Độc Giả,

ĐẠI SỰ là một việc cần sự HỢP LỰC LÂU DÀI của mọi người.

Bất cứ một trở ngại nào làm PHÂN LỰC cũng cần phải loại trừ và dẹp bỏ ngay từ đầu!

Những chiến sĩ thuộc QL VNCH đã hy sinh xương máu để bảo vệ tiền đồn chống Cộng cho chúng ta, họ đã trải qua một giá máu trong các trại tù cộng sản. Khi được thả ra khỏi những “nhà tù nhỏ” họ bị quản chế ở “nhà tù lớn”: lại phải thêm nhiều năm vất vả sức lao động cực nhọc để nuôi sống gia đình, rồi họ mới được hưởng tự do khi định cư ở nước ngoài. Ra hải ngoại, qua ngòi bút, qua những việc làm can đảm, họ vẫn tiếp tục chiến đấu vì cộng đồng, họ rất xứng đáng để chúng ta ủng hộ và vinh danh. Ví dụ cụ thể nhất qua 2 Vụ Kiện ở Mỹ mà cá nhân người viết đã từng có dịp tiếp xúc và tìm hiểu nhiều với Những Người Linh VNCH Can Đảm này là:

1-Vụ kiện William Joiner Center (WJT) và trường đại học Massachusetts đã mời 2 nhà nghiên cứu văn học cộng sản, từ Hà Nội, sang nghiên cứu về công trình khoa học nhân văn, mang tên là "*Giải thích và tái giải thích, đặc trưng và vị trí của cộng đồng Việt Nam tỵ nạn trên thế giới*" (*Constructing Identity and Place in Vietnamese Diaspora*).

2-Vụ công ty Red Envelope Event LLC. (chủ công ty là Lê Lauren) kiện Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Minnesota và 5 thành viên của Cộng Đồng Minnesota làm họ mất hợp đồng, tổn hại tài chánh.

---oOo---

D- QUYẾT CHỐNG TRÒ VĂN HÓA VẠN CỦA VIỆT CỘNG:

Cộng đồng chúng ta có rất nhiều những hội đoàn, đảng phái; những nhóm, diễn đàn; những văn, thi, họa, ca, nhạc, nghệ sĩ, những Ban Văn Nghệ Yêu Nước.v.v... **chủ trương dùng văn nghệ để đấu tranh chống lại tội ác CS và vinh danh những nét đẹp của một VN tự do rất đáng được khích lệ và phát huy. Chúng ta đâu cần văn công VC sang đây dạy dỗ chúng ta làm văn nghệ.** (Xin miễn bàn đến thiếu số “xương ca”, vì tiền, đã bán rẻ lương tâm trên các sân khấu văn nghệ hải ngoại, qua những màn hài kịch rẻ tiền: khiêu dâm, đòi thoại tục tĩu, hoặc thoát y lồ bịch chọc cười khán giả và móc túi Cộng Đồng).

Trên các sân khấu miễn phí của các trường Việt Ngữ Hải Ngoại và các gia đình Hướng Đạo của Phong Trào Hướng Đạo VN Hải Ngoại, các em học sinh vẫn ra sức cố gắng truyền đi những chương trình văn nghệ mang nội dung lành mạnh: vinh danh lòng yêu nước của các vị anh hùng đã hết lòng vì quê hương, vì dân tộc mà đánh đuổi giặc ngoại xâm và thăng hoa nền văn hóa Việt, dù chỉ là những học sinh tiểu học, trung học, nhưng các em lại là những diễn viên xuất sắc nhất đã làm cho trái tim của bao nhiêu phụ huynh, bao nhiêu thầy, cô giáo thiện nguyện, bao nhiêu trưởng Hướng Đạo dân thân cả đời cho phong trào, đã nhỏ lệ sung sướng trong từng tiết mục mang lại niềm tự hào dân tộc và tình yêu thương quê hương rất thấm thiết. Cảm động nhất là những kịch bản do chính các em viết ra và tự tập luyện trong những chiếc áo cổ truyền chan chứa cả một tâm lòng trân trọng dòng lịch sử oai hùng của cha ông để lại.

Chúng tôi vẫn thắc mắc: tại sao trong khi trẻ em đi tìm tòi, nghiên cứu và học hỏi từng gương sáng của tiền nhân, đề nhắc nhở lòng yêu nước của cộng đồng thì thiếu số “xương ca” người “lớn” kia lại đem tất cả những cái xấu của CSVN lên sân khấu phơi bày rồi xúm nhau vỗ tay khen ngợi là thế nào?

Nhân dịp này, chúng tôi cũng không quên bày tỏ lòng tri ân đến tất cả quý thầy cô giáo, quý trường Hương Đạo vẫn đã và đang âm thầm làm việc một cách vô vị lợi trong bồn phận giáo dục các em, trong đó, bao gồm luôn cả việc dạy các em biết đem lòng yêu nước, thương dân lòng vào văn nghệ.

Cho nên, mọi sự can đảm xuất phát từ những cộng đồng biết sử dụng quyền tự do căn bản về ngôn luận như một thứ vũ khí để lên tiếng chống lại mọi sự trà trộn của VC hay mọi trò văn hóa vụn của VC trong cộng đồng đều rất đáng được khích lệ và tuyên dương:

Lòng uất hận lũ bất nhân: vô tận!

Bọn vong ân cộng sản? Đừng cho gần!

Ta không cần trò tuyên vận, kết thân

Kiên nhẫn chống: vô thân, văn hóa vụn!

Điều gây sự phẫn nộ trong cộng đồng ở khắp nơi là những kẻ chỉ biết chịu thua, chỉ biết đầu hàng một cách khiếp nhược trước kẻ thù, mỗi khi gặp khó khăn.

Vinh danh các em và vinh danh những tấm gương tốt của Cộng Đồng trong bài này, không có nghĩa là chúng tôi không ghi nhận một thiếu sót giới trẻ còn non nớt về chính trị, quá ngây thơ trước những thủ đoạn tinh vi, nên làm việc gì cũng bị những tổ chức Việt gian trá hình lèo lái và khuynh loát, gây ảnh hưởng xấu cho tập thể. Các em không biết lắng nghe, khiêm nhường và học hỏi sự cố vấn của các bậc trưởng thượng đã từng có kinh nghiệm xương máu với việc tuyên truyền bịp bợm của bọn VC bán nước.

Tuổi trẻ cần phải tiếp nối di sản và hào khí bất khuất của cha ông trong việc giữ gìn lập trường Quốc Gia, bảo tồn và phát huy những điều hay, lẽ phải của một nền văn hóa Việt, lấy lễ nghĩa, đạo đức làm đầu.

Những trò sinh hoạt đoàn thể chỉ lấy sự vui chơi, ăn uống, kinh tài và quảng cáo cho VC, để tiếp tay VC hại dân, hay thất sởi dây thòng lọng mang tên “Nghị Quyết 36” vào cổ cộng đồng cần phải được loại trừ ngay ra khỏi tập thể chúng ta và quan trọng hơn hết là cần phải sáng suốt lên tiếng khi thấy những tên tay sai CS đang tìm mọi cách để len lỏi vào cộng đồng, nhất là khi bọn chúng chỉ nhắm vào các chức vị cao nhất trong các Ban Chấp Hành của cộng đồng).

Hãy đoàn kết vững vàng! Đừng bất cần!

Cộng huênh hoang trò “kiêu vụn” dọc ngang

Ta nhịp nhàng **cùng hợp lực** lớp lang

Giữ gương sáng! Về vang người ty nạn!

---oOo---

Kể từ năm 1980, theo bước chân các bậc đàn anh để tìm hiểu, học hỏi, phát huy và bảo vệ chính nghĩa quốc gia tại hải ngoại, chúng tôi thấy rõ một điều: những kẻ thiên Cộng, những tên Việt gian thường xem tất cả những người trẻ yêu nước như một thứ trò chơi để chúng lợi dụng mua danh và tạo thêm vây cánh, thế lực cho những mưu đồ bất chánh của chúng. Những bạn trẻ nông nổi nào đã ngây thơ tin tưởng và đi theo chúng, đa số đều bị nhồi sọ, sơn phết và bị hô biến thành những cái bong bóng lấp lánh bằng cấp, lấp lánh chức tước để những bàn tay phù thủy của VC bơm không khí vào rồi chuyên cho **đám Việt gian** thổi tung lên cao mà tuyên truyền cho tổ chức của chúng. Và như thế, từ những vị trí tưởng như lên tận... mây ấy, nhìn “xuống” đồng hương trong cộng đồng, những cái bong bóng ấy tin rằng ai cũng thấp kém quá, trong khi họ “được” tung tăng trên cao, “được” nhóm con “bác”, cháu đảng thổi cho xênh xang tiệc tùng bù khú nên bong bóng cứ bay cao... bay cao...Tiếc rằng cao chưa kịp đến được “thiên đường xã hội chủ nghĩa” thì đã bị vỡ tung thành nhiều mảnh. Khi đã vỡ thì có hôi hận cũng đã quá muộn màng: bọn Tam Vô đã cao bay, xa chạy để tìm... bơm tiếp những cái “bong bóng” khác.

Trí thức như thế mà không có tri thức thì cũng chẳng có giá trị gì cho dân tộc và quê hương!

Một thời họ nổi... lênh bênh
 Phô trương mang vác công kênh, nông nghênh
 Chi tiền đệ tử công kênh
 Hạp đình, tụ chợ... mặt vênh như thần.

Nhưng mau mờ nhạt dần dần
 Đi vào quên lãng? Từ trần rồi chẳng?
 Sinh ra bong bóng đã rằng
 Máy xu, rầm rộ mây giăng màu mè

Phủ du vài phút to, khoe
 Càng cao càng nhỏ, nhạt nhòa thế gian.

Ý Nga

29.8.2016

Chúng ta là những người đã vượt qua cái chết trên biển cả, trong rừng sâu, trên núi thẳm mà ra đi vì không chấp nhận chế độ dã man của cộng sản. Để có tự do, chúng ta đã mất tất cả, trong đó có những người thân ruột thịt đã nằm xuống vĩnh viễn (cá nhân chúng tôi đã mất đi đứa con duy nhất trên cuộc hải trình kinh hoàng này).

Những người Việt tỵ nạn chúng ta đã hiểu rất rõ cộng sản là gì, vì vậy, ngày nào còn sống, chúng ta còn phải luôn tự chiến đấu để bảo vệ lẫn ranh Quốc-Cộng này.

*

Thưa quý Độc Giả từng là thuyền nhân vượt biển tìm tự do,

Chúng ta đang ngồi chung trên một chiếc thuyền-cộng-đồng. Muốn cướp thuyền, VC và Việt gian đã ra sức đục phá. Nếu không muốn bị chìm chung, thuyền bị vô nước, thì chúng ta phải đoàn kết lại mà đẩy bọn gian ác ra khỏi thuyền, sửa thuyền và tát nước cho đến khi con thuyền đưa được đồng bào ta còn lại bên kia bờ đại dương được cập vào bến bờ tự do.

Xin hãy ủng hộ những người luôn vì danh dự chung của cộng đồng mà dấn thân làm việc có ý nghĩa. Họ rất xứng đáng để được vinh danh và khích lệ tinh thần trong cộng đồng chúng ta.

“Còn nước thì còn phải tát!”, xin hãy:

HỢP LỰC

Không đoàn kết, chuyện gì cũng chấm hết!
 Lực cộng đồng phải rõ rệt phân minh
 Không lạng thình trước Việt Cộng trá hình
 Không cộng sản, không nhuộm hồng, tỳ vết.

Ý Nga

TRÔNG TOÀN GẠO NGON

VIỆT CỘNG TRÔNG NGƯỜI

SAO NÔNG DÂN ĐÓI?

Gạo: Chiêm, Ré, Cầm, Xoan, Mùa,
Nàng Hương, Đỏ, Trắng sắc đũa Ba Trắng,
Dư no gạo Dụ... Dân rắng:

-Vụ Chiêm gặt lúa nhọc nhằn tháng Năm
Nông dân thức mấy nguyệt rằm?
Vụ Mùa gieo cấy rất chăm, chẳng
rùa
Tháng Mười thu hoạch, đảng mua
Bán xong là .... đói.
Gạo lúa đi đâu?
Ý Nga *13.10.2016

ĐỒNG... CHÍ CÁ MÀ!

Không đánh đập sao thân thể bầm dập?
Chẳng dã man ai phần nộ biểu tình?
Ở nguy nga, ăn rằm rộ, linh đình
Cùng một giuộc khoe chình ình: đồng chí!
Ý Nga *13.10.2016

(Chuyện thật của một cặp “đại gia” Hà Nội vừa vào tù ở xứ người)

*

Ồ ào nói chuyện oang oang
Gọi nhau ơi ới, xênh xang xứ người
Hớ hênh đồ đạc khắp nơi
Mắng con, đánh cháu toi bởi phố đông

Họ là người Việt phải không?

Không!

Không!

Là “ngợm” bọn “Hồng” “trông”* ra!
Người ăn trộm, kẻ gian tà
Cướp trong chưa đủ, “đại gia” ra ngoài
Phô trương quốc nhục công khai
Xấu con cháu đảng, hổ ai đồng bào?
Hô hào lếu láo, rêu rao?

Nghẹn ngào nuốt lệ. Vàng sao đỏ cờ!

Ý Nga *13.10.2016

*Kết quả “trăm năm trông người” của VC

Ác Giả Ác Báo

đôi khi cũng hấp dẫn vì khán giả không biết đạo diễn khi mở khi thất các tình tiết ra sao và cuối cùng được kết thúc rất có hậu là người ác phải đền tội và kẻ thiện được sống an vui, hạnh phúc.

Chuyện phim Oán Bận Tâm Tình được chiếu trên đài SBTN vừa mới được chấm dứt hôm nay với 110 tập tức là kéo dài hơn 3 tháng. Xem vắng phim xong, khán giả cũng mệt luôn vì phim kéo dài lâu quá nhưng cũng thấy vừa vui vừa thương khi thấy kẻ ác đền tội.

Câu chuyện xoay quanh khi cô Ân Hỷ Thu, một cô gái nghèo mang nhiều tham vọng đã lỡ tay giết cha kế của mình vì cha kế tính hãm hiếp cô trong khi bà mẹ là một bà chủ quán rượu không có ở nhà. Cô đem xác bỏ ngoài đường giả vờ như nạn nhân bị chết vì tai nạn giao thông với sự giúp đỡ của một người hàng

xóm nghèo hèn đã say mê cô. Cô phó chủ tịch khách sạn Monalisa Minh Kỳ Huệ trên đường đi công tác trong một đêm mưa bị ngộ nhận là người đã gây tử thương cho người chết. Rồi cô gái hiền lương Minh Kỳ Huệ kia đã đem Hỷ Thu về nhà và kết bạn với nhau xem như là để bồi thường và giúp đỡ cho Ân Hỷ Thu và mẹ của Hỷ Thu dù mẹ của Kỳ Huệ không muốn vì nghi ngờ Ân Hỷ Thu có âm mưu khác Khi vào nhà bà.

Từ một kẻ nghèo hèn được vào sống trong ngôi nhà sang trọng và thấy nếp sống giàu sang của Minh Kỳ Huệ, Ân Hỷ Thu sinh ra tham vọng muốn chiếm đoạt tất cả những gì Kỳ Huệ đã có: nhà cửa, chức vị, người yêu v.v..nên đã không từ bỏ bất cứ thủ đoạn tàn nhẫn, gian ác nào để thoả mãn lòng tham của cô. Gia đình hạnh phúc của Kỳ Huệ phải tan nát vì tham vọng quá đáng của Hỷ Thu: mẹ bị chết cháy trong vụ hỏa hoạn do Hỷ Thu làm để phi tang chứng cứ vì bà mẹ của Kỳ Huệ đã biết rõ tội ác của Hỷ Thu; vụ cáo để cho ba của Kỳ Huệ phải ngồi tù và mất trí nhớ; chiếm đoạt người yêu Hàn Chính Nghiệp của Kỳ Huệ, chiếm đoạt chức vụ phó chủ tịch của Kỳ Huệ; đe dọa và bắt cóc Ân Huệ, em của Kỳ Huệ, lăm le muốn chiếm luôn chức vị chủ tịch khách sạn Monalisa của Trịnh Thu Hiền, biển thủ công quỹ và tài sản của khách sạn, đầu độc Kỳ Huệ muốn giết chết Kỳ Huệ v.v..

Ân Hỷ Thu luôn luôn dối trá, ác độc bày mưu tính kế hại người để thoả mãn tham vọng của mình, không chịu nhìn nhận tội lỗi của mình mà luôn đổ lỗi cho người khác cho đến giờ phút cuối cùng là phải chết vì tử tội và bệnh ung thư vì không chịu chữa trị sớm. Cuốn phim chấm dứt là Kỳ Huệ sống hạnh phúc với những gì mình đã có, đã mất và tìm lại được.

Tóm lại, kết luận của cuốn phim là ác giả ác báo. Đó là mục đích của đạo diễn và nhà sản xuất phim muốn đưa ra để cảnh báo và giáo dục con người nên sống lương thiện, đừng có quá nhiều tham vọng và hành động ác độc để rồi sẽ nhận lãnh kết quả thảm khốc như nhân vật chính Ân Hỷ Thu nói trên.

Cũng nhân câu chuyện phim kể trên, người viết xin mời quý bạn đọc thêm tài liệu về nhân quả do người viết sưu tầm dưới đây:

Luật Nhân Quả Trong Cuộc Sống

Còn sống là còn phải nghĩ ngợi, hành động, là còn tạo nhân gặt quả.

Nhân là nguyên nhân, cội nguồn phát xuất từ tâm mà người đời gọi là nhân tâm. Tâm là điểm xuất phát để hình thành nghiệp duyên nhân quả. Tâm con người có tâm tốt, tâm xấu. Tâm tốt là tâm lương thiện, thích làm điều lành, điều tốt. Tâm xấu là tâm hung ác, thích làm việc ác, điều xấu.

Quả là kết quả của sự phát sinh, báo ứng của cái nhân đã tạo trong quá khứ. Quá khứ là thời gian đã qua có thể là giây, phút, ngày, giờ, tháng, năm, đời trước, kiếp trước.

Như vậy Nhân là cội nguồn ở quá khứ do Tâm cây trồng để tạo ra cái Quả của ngày hôm nay và cả tương lai.

Trong ý nghĩ thông thường của chúng ta, con người và mọi loài động vật được kết hợp bởi hai thành phần chính là Linh hồn và Thể xác. Linh hồn là phần vĩnh cửu, không bao giờ bị hủy diệt. Linh hồn cho ta cảm biết sự đau khổ, yêu ghét, hạnh phúc. Thể xác cho ta cảm nhận được sự đau đớn, đói khát, nóng lạnh. Thể xác là phần tạm bợ để linh hồn trú ẩn. Thân xác sẽ bị hủy diệt theo nguyên lý sinh, lão, bệnh, tử. Khi thân xác bị hủy diệt thì linh hồn sẽ thoát khỏi thân thể đó và tùy theo mình đã tạo nhân tốt hoặc nhân xấu mà thọ lãnh nghiệp quả của đời kế tiếp, trong kiếp sống tương lai qua một hình thể khác.

Chúng ta đã thấy sống trong cõi đời này có kẻ thì giàu sang phú quý, xinh đẹp, có người lại nghèo khổ bần cùng, xấu xí. Ấy có phải là do kết quả của nhân lành hay ác mà ta gieo trồng kiếp trước hay chăng?

Luật nhân quả và luật luân hồi là những định luật tất nhiên của vũ trụ mà Đức Phật đã khám phá ra để mọi người tu học hầu thoát vòng sinh tử luân hồi.

Luật nhân quả tiếp diễn liên miên tạo ra sự luân hồi. Đòi trước, kiếp trước là Nhân của kiếp sống hiện tại. Kiếp sống hiện tại là Quả của đời trước cũng là Nhân của đời sau, kiếp sau.. Đời sau, kiếp sau là Quả của kiếp sống hiện tại. Nhân quả như bóng với hình. Cho nên muốn hiểu thấu điều này ta phải quán chiếu:

“Dục tri tiền thế nhân

Đương kim thọ giả thị

Dục tri lai thế quả

Kim sanh tác giả thị”

Nghĩa là:

“Muốn biết kiếp trước mình đã làm gì

Hãy coi kiếp hiện tại mình đang thọ chịu những gì

Muốn biết đời tương lai mình sẽ ra sao

Thì hãy coi hiện tại mình đang làm gì?”

Tuy nhiên có những hiện tượng xảy ra rất mâu thuẫn với những điều luật lý và tình trong đời hiện tại như: Có những kẻ gian ác, tham lam lại giàu sang, sung sướng. Lại có những kẻ hiền lành, thiện tâm lại gặp tai ương, nghèo đói, có những người thần đồng và có những kẻ rất ngu si. Tất cả những hiện tượng lạ lùng, mâu thuẫn này đã được Phật Giáo dùng thuyết nhân quả ba đời để giải thích, chứng minh.

(Trích Tập San Dục Sư)

Người viết xin mượn những lời thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Sắc Không Trần Thế

Có những lúc tâm hồn ta lắng đọng

Thấy cuộc đời là không sắc, sắc không

Tử sinh rồi tan hợp lại nổi vòng

Đề chỉ tạo thêm oan khiên, chướng nghiệp

Rồi mê mãi trong luân hồi kiếp kiếp

Tham, Sân, Si, bào ảnh với phù vân

Mà quên đi, đời trần thế chỉ cần:

Tâm Thanh Tịnh trước nghiệp oan cảm đố

Thập thiện đạo ta vun bồi tu bổ

Nghiệp duyên lành, tinh tấn tạo nhiều thêm

Lấy Từ Bi, Trí Tuệ dựng gốc nền,

Làm sao để an dân và ích nước

Ta sẽ xóa những nghiệp oan chướng trước

Tạo lại bằng Hỷ Xả với Từ Bi,

Đem nụ cười, thân ái rải đường đi

Ừ có thể! Đời mới còn nghĩa sống

(trích trong Sắc Không Trần Thế- Thơ Sương Lam)

Mời xem Youtube Chỉ Có Một Tâm Lòng để chọn con đường hành thiện diệt ác

<https://www.youtube.com/watch?v=F5hwCY-DTY0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-mCTN343-ORTB751-101216)

DU NGOẠN ĐỊA TRUNG HẢI

Thăm viếng BARCELONA lần 2

Chúng tôi 11 người rủ nhau viếng Địa Trung Hải bằng du thuyền vào tháng 9 khi thời tiết bắt đầu mát mẻ, nắng hè dịu bớt. Mọi người ở cùng tiểu bang Virginia, riêng chị Di ở tận Chicago. Chị là cựu giáo sư Gia Long cùng gia đình cư ngụ tại Hoa kỳ trước 1975. Nhóm chúng tôi toàn phụ nữ và người trẻ nhất là 60 tuổi. Thường khi du ngoạn có quý ông đi cùng. Các vị nhắc nhở, xem thời tiết nóng lạnh để còn mang theo áo khoác, in vé máy bay, làm các thủ tục phi trường, check-in hành lý giùm nên chúng tôi mang hành trang thoải mái. Lần này phải tự lo mọi việc nên phần lớn chúng tôi chỉ mang theo những thứ thật cần thiết, gọn nhẹ. Nhớ lần đi Houston, khoảng 3 giờ bay từ nhà, với cái carry-on nhỏ, tôi phải trả hơn 100 Mỹ kim cả đi lẫn về. Vì đi nước ngoài nên phi cơ cho mang hành lý miễn phí. Mọi người bay đến Barcelona, Spain rồi xuống du thuyền để bắt đầu cuộc hành trình.

Chuyến đi này có lẽ người bán vé du lịch muốn thử sức khỏe, sự chịu đựng của các vị nữ lưu nên cho 7 người chúng tôi chuyển đi 3 phi cơ mới đến Barcelona. Chị Di và vài vị khác mua vé lấy, bay một lèo từ Chicago đến Barcelona vào khách sạn nghỉ ngơi trước. Rồi nhà chúng tôi đáp phi cơ Delta đến Nữ Ước xong chuyển sang máy bay hãng Air France đến Paris. Nghỉ ngơi vài tiếng lại lên máy bay khác đi Barcelona. Cũng may hành lý gói đi thẳng, không phải đem ra đem vào. Đến phi trường Barcelona có người đón đưa về khách sạn ở qua đêm để hôm sau xuống tàu bắt đầu cuộc hải hành. Chuyển phi cơ là phải đi bộ lòng vòng từ cổng này đến cổng khác (gate) khá xa. Tuy thế mọi người bình an có lẽ nhờ đi một nhóm nên chuyện trò quên cả mệt nhọc. Các nữ tiếp viên Spain da trắng mắt xanh, mặc đồng phục màu hồng tươi sáng và tiếp viên của Hãng Air France mặc màu xanh ngọc bích rất đẹp. Du thuyền rời bến lúc 17 giờ nên chúng tôi có buổi tối và gần cả ngày hôm sau thăm viếng Barcelona.

Đại cương: Barcelona, thành phố du lịch rất dễ thương với các kiến trúc tối tân hiện đại nhưng vẫn giữ gìn lâu đài cổ từ thời xa xưa. Nơi đây một thời là trung tâm văn hóa, thương mại, kinh tế, thời trang, có nhiều công trình được Unesco nhận là di sản thế giới. Barcelona đông dân thứ 6 Liên Âu sau Paris gồm 1.6 triệu dân trong thành phố với diện tích 102.2 cây số vuông, xem như thành phố du lịch có nhiều thắng cảnh, một trong những xứ giàu có ở Âu Châu. Bãi biển đẹp, nhiều công viên rộng rãi nơi đất bằng và trên đồi cao, nhà thờ xưa cổ, hải cảng lớn, trú phú,...

Về giao thông có sân bay quốc tế mỗi năm đón hơn 40 triệu khách đi và đến. Xe buýt có máy lạnh mát mẻ êm ái đưa đón khách từ phi trường vào thành phố và ngược lại. Metro tiện nghi chạy trong lòng đất, xe taxi với mui đen, cửa vàng nhạ chạy khắp cùng, tính tiền theo đồng hồ. Xe hơi tư nhân trông còn mới. Tôi chẳng thấy chiếc xe cũ chạy qua lại trên đường phố. Nhớ cách đây 10 năm tôi đến ST Petersburg, Nga, thấy xe chạy ngoài đường phần lớn cũ, có chiếc bạc màu tróc sơn hay tương đối cũ, không thấy xe láng bóng, mới toanh như ở Barcelona.

Về tôn giáo tài liệu cho biết gần 50% dân theo đạo Thiên Chúa, ngoài ra họ theo đạo Cơ đốc, đạo Hồi,... Nhà thờ Thiên Chúa rất đẹp, đền thờ Hồi giáo không biết ở đâu. Không thấy phụ nữ Hồi giáo mặc áo chùng đen, đội khăn che kín cổ, hôm chúng tôi đến Barcelona dù sách báo cho biết Tây Ban Nha có nhiều tín đồ Hồi giáo, đền thờ Muslim to, xinh đẹp.

Khách sạn nhiều với giá khoảng \$495 Mỹ kim cho khách sạn 5 sao và \$195 Mỹ kim cho khách sạn 3 sao. Ngoài ô rẻ hơn chút ít. Cách đây 10 năm, người bán vé du lịch đã cho chúng tôi ở khách sạn 4 sao ở Barcelona giá 278 euro/ngày, ngay trung tâm thành phố. Từ khách sạn chúng tôi đi bộ ra quảng trường Catalonia xem các vòi phun nước, các tượng đồng đứng trên bục cao, các kiến trúc xinh đẹp chung quanh quảng trường. Thời kỳ đó các phố có vỉa hè rất rộng, người ta bày bán hoa tươi, cây cảnh, quần áo, trái cây tươi, tranh ảnh,... Ngoài ra nghệ sĩ đường phố vẽ chân dung rất nhanh trong 10 phút, hay người đánh đàn,...

Barcelona có sân vận động to, đã tổ chức Thế Vận Hội Mùa Hè vào năm 1992. Ngoài ra Barcelona còn nổi tiếng với vũ điệu Flamenco mềm mại uyển chuyển, trò đấu bò nguy hiểm được người địa phương yêu thích. Được biết người nghệ sĩ đấu bò phải trẻ tuổi, khỏe mạnh, nhanh nhẹn. Họ mặc y phục rất đẹp, hùng dũng, tự tin khi ra đấu trường nhưng chắc gì họ an toàn khi cuộc đấu với bò mộng hoàn tất.

Du ngoạn: Chúng tôi đến khách sạn Barcelona vào buổi chiều. Từ phi trường về khách sạn khá xa. Xe đưa chúng tôi qua các hãng xường, nhà phố đơn sơ ở ngoại ô đến phố phường sang trọng, nhà lầu cao ốc hơn chục tầng, các tiệm buôn hàng hóa bày biện sáng trưng hấp dẫn trong thành phố. Vía hè các đường lớn rộng rãi nhưng các đường nhỏ chỉ 2 chiều xuôi ngược. Lê đường cũng hẹp chừng vài mét bề ngang. Các hàng cây hai bên đường còn trẻ. Chưa gốc cây nào to đủ để cho vào hàng cổ thụ.

Sau khi nhận phòng tắm, sạch bụi đường xa, chúng tôi rủ nhau dạo phố và dùng cơm chiều tuy trong khách sạn cũng có phòng ăn cho khách ăn tối nhưng phải trả tiền. Từ khách sạn nhìn ra ngoài cũng vui mắt, người qua kẻ lại. Mở cửa đi thẳng phía trước, phía sau hay quẹo trái, quẹo phải đều là phố phường, buôn bán đủ loại hàng hóa, tiệm ăn, sách báo, quần áo, đồ điện tử,... Người Tây Ban Nha ăn mặc lịch sự, phụ nữ địa phương đi giày gót cao, mang ví đẹp. Du khách thường mang giày gót thấp hay giày đi bộ (sneaker) để có thể đi dạo lâu. Khoảng hơn 19 giờ chúng tôi ghé tiệm ăn dùng cơm tối. Nhà hàng giới thiệu món ăn đặc biệt địa phương (pealla) gồm đĩa cơm chiên thật to có các hải sản, tôm, cá, mực, con chêm chếp (mussel). Họ cho sốt cà chua vào nên cơm có màu hồng hồng, ăn cũng được. Tôi đến Tây Ban Nha 3 lần, 3 địa phương khác nhau nhưng lần nào họ cũng mời món ăn này tuy hương vị khác nhau chút ít. Tiệm về khuya càng đông khách.

Chị Phương, người cùng phòng, và tôi trở về khách sạn sau cơm tối trong khi các bạn khác tiếp tục đi dạo thăm Barcelona về đêm. Các đường lớn đèn sáng choang, sạch sẽ, người, xe đông đúc.

Du ngoạn Thánh Đường Sagrada Familia: Hôm sau chúng tôi trả phòng sau khi điếm tâm, thuê xe đưa về bến cảng sau khi đi thăm viếng thành phố. Tài xế mang cà vạt, phần lớn biết tiếng Anh, nhiều hay ít mà thôi.

Xe qua phố nọ phố kia cuối cùng ngừng ở con đường đông người, xéo xéo nhà thờ rộng lớn cho chúng tôi xuống. Vía hè con đường này rất rộng. Nơi đây người ta bày hàng bán tranh, các tượng ảnh tôn giáo, các vật kỷ niệm, quạt, khăn, nón, các nữ trang xinh xắn,... Người mua cũng đông. Bên kia đường nhà thờ người đông đúc không kém, chật cả vỉa hè. Du khách đứng trước hàng rào nhà thờ chờ đến lượt mình vào cửa. Số người vào nhà thờ đông lắm, từ bậc thang cuối đến tầng trên, người là người. Vào nhà thờ phải đi lên nhiều

bậc thang. Muốn viếng thánh đường nổi tiếng này tốt hơn là theo hướng dẫn du lịch. Họ mua vé trước có giờ hẹn vào thăm. Đi tự túc thường phải chờ đợi lâu dù đi sớm lúc 8 giờ khi nhà thờ mới mở cửa. Tuy đến sớm nhưng vẫn có nhiều người xếp hàng trước rồi. Thiên hạ đứng ngoài đường nhìn ngắm và chụp ảnh nhà thờ nhiều lắm Chúng tôi gặp rất nhiều đoàn du khách ở các tàu khác và vài du khách Việt Nam. Họ đến từ các quốc gia khác nhưng mừng rỡ khi gặp chúng tôi, người đồng hương.

Thánh đường Sagrada cao và to, kiến trúc đặc biệt tinh xảo, cầu kỳ, tỉ mỉ được xem là biểu tượng Barcelona hay cả nước Tây Ban Nha, xây từ 1882 và đến nay vẫn còn tiếp tục. Tuy chưa hoàn tất nhưng thánh đường đã mở cửa từ nhiều năm đón cả triệu người (5 triệu ?) gồm Công giáo, dân chúng, du khách vào thăm mỗi năm.

Nhà thờ khi hoàn thành xong sẽ có tất cả 18 tháp từ cao đến thấp, tượng trưng cho các vị tông đồ, các thánh,

Đức Mẹ,... Tháp tượng trưng Chúa Jesus cao 170 mét, sẽ là ngọn tháp cao nhất trong các thánh đường thế giới. Trên đỉnh tháp có thánh giá thật to. Mặt trước các vách thánh đường trang trí các hoa văn mỹ thuật, các hình tượng tôn giáo, các thánh, thiên thần, Chúa Jesus và Đức Mẹ, chạm khắc thật khéo léo từ tà áo, các động tác tay chân, cử chỉ, dáng điệu, cái nhìn,... thật linh động, diễn tả các sinh hoạt của Chúa lúc mới ra đời, các thánh lễ xa xưa,... Dù là tín đồ Công giáo hay ngoại đạo, du khách khắp nơi trên thế giới đều ngưỡng mộ, trầm trồ thán phục công trình xây cất thánh đường đặc biệt mới lạ và nghệ thuật điêu khắc tuyệt vời của các nghệ sĩ và kiến trúc sư tài giỏi Antoni Gaudí. Thánh đường dự tính chừa

7000 người tầng dưới, 1000 người các tầng trên, sẽ hoàn thành vào năm 2026, đúng 100 năm ngày kiến trúc sư Antoni Gaudí qua đời vì tai nạn năm 1926. Thánh đường được UNESCO cho vào danh sách Di Sản Thế Giới tháng 10 năm 2010 dù công việc xây cất còn tiếp tục.

Tôi không vào bên trong nhà thờ vì quá đông người đứng xếp hàng chờ đến lượt vào viếng bên trong. Được biết vào viếng nhà thờ nhưng muốn nghe thuyết minh khoảng 1g30 phút phải trả số tiền nhỏ thuê máy nghe (audio). Cũng có chiếu đoạn phim ngắn miễn phí nói về lịch sử, công cuộc xây cất thánh đường. Phí tổn do tư nhân, các nhà hảo tâm, tín đồ tài trợ, cung cấp tài chánh. Chúng tôi rời nhà thờ đi thăm công viên GUELL (Park Guel) cũng do kiến trúc sư Antoni thiết kế./.

HOA TÍM YÊU KIỀU

Em cùng hoa thơ thảo bên chiều
Cỏ mềm êm dịu dấu chân yêu
Nhè nhẹ kéo đau cành Hoa Tím
Mây hồng đứng lặng nắng trong veo...

Hoa Tím thênh thang tận cuối trời
Mình Em dệt mộng tím chơi vui
Áo dài trắng quá tình ngây ngất
Má lựu môi đào... Gió lá loi...

Đẹp quá em ơi dáng diễm kiều
Lòng anh xao xuyên ước mơ theo
Bên em chiều tím hoàng hôn tím
Tình yêu màu tím mộng lòng ơi!

Nhớ nhé em yêu, hoa tím mơ
Vì em anh dệt mỗi tình thơ
Suốt đời yêu nhất loài hoa tím
Tím ngát không gian tím đợi chờ...

Phạm Thị Minh-Hung

Cơn Mưa Tím

(Tình Khúc Mưa Số 46)

*Anh đi ngày ấy mưa rơi
Lệ em mù lối tìm người
Sầu chung niềm đau chất ngất
Cơn mê giã biệt tình vui.*

*Còn đâu mộng ước đôi ta
Người say duyên mới ngọc ngà
Vàng thu mình tôi nhật lá
Đếm nhớ thương, nỗi chia xa .*

*Hỏi gió mưa sao không ngừng?
Hỏi lá hoa có buồn không?
Khi cơn mưa tuôn ngập lối
Tím ngát trời thương giá băng.*

TÌM MỘNG

Sân trường bóng nắng lá vàng bay
Đi tìm thoáng mộng vượt tầm tay
Tuổi hoa khép nép đôi tà áo
Tình thơ ngày ấy chẳng còn đây

Lá úa rơi rơi khắp lối đi
Ngậm ngùi nhưng nhớ xót xa gì
Áo trắng đường xưa tung gió lộng
Môi hồng mắt biếc... tiếc xuân thì!

Ngôi trường yêu dấu vẫn là đây
Thay tên đổi chủ chẳng còn ai
Nắng vô tình quá soi trong mắt
Giọt lệ nào hoen mi xót cay...

Lạc lõng một mình có chờ ai
Tìm trong ký ức cõi mơ phai
Giọng nói tiếng cười vang đây đó
Lớp xưa còn đây... đã bao ngày...

Nắng chiều phai nhạt ngẩn ngơ buồn
Tìm đâu thấy mộng thuở nồng hương
Lòng người như lá bay theo gió
Hờ hững cho tình mãi vẫn vương...

Phạm Thị Minh-Hung

“LÊN” MẠNG HOÀI SỚM MÁT... MẠNG

Ngày ngồi đóng băng,
Đêm đêm thức trắng
Anh đau cột sống,
Chị nhưc dây chằng.

Lướt mạng phẳng phẳng

Hỏi cuối đường tình hay chưa?
Mà sao tơ thắm còn ưa
Đời đã bao mùa xuân trôi
Về đâu duyên kiếp xa rồi.

Cung xưa đàn lữ hoài mong
Nhịp đưa thôn thức khơi lòng
Đường mưa buồn trông bóng ai
Xót xa ôi! phút tương phùng.

Mưa thu nhịp nhớ khôn nguôi
Bài ca luân vũ đất trời
Mưa tan sầu đau nhân thế
Tìm mưa rơi, tìm duyên người.
Ngọc Quyên

ĐỪNG NỠ QUÁ EM!

Em đừng vác đạn cả kho
Đi đâu cũng nỡ quá to, phiền người!
Miệng đừng nói xấu nhiều lời!
Có chi đẹp để mà mời họ xem?

Không ai mắt mũi kèm nhèm,
Chuồng gà, chuồng vịt biết em sinh gần
Muôn không rối loạn tinh thần
Học câu êm dịu, ân cần, vui tươi

Muốn làm... bác học một ngôi
Em nên học cậu, sáng ngời: di, cô...
Tránh xa “anh, chị” giang hồ
Giữ mồm, giữ miệng kéo vô ngũ tù.
Ý Nga, 12.10.2016

Người tặng áp nhân,
Kẻ bong võng mạc,
Độ cận thị tặng.

“Lên” tận Cung Hằng
Cháu “lên” dai dẳng
“Trèo cao té nặng”
Vì ghiền Cuội Trăng.

Tôi dụ ngọt ngào:
Hoạt động hoàn hảo
Hãy chơi Hướng Đạo
Vui nhộn, ồn ào.

Biển rộng, núi cao
Dạy trẻ xông xáo,
Học điều quý báu,
Định hướng trăng sao,

Chia sẻ niềm đau
Vết thương cầm máu,
Đút cơm, đơm cháo,
Thấy khổ xấn vào,

Giúp ích, đổi trao,
Thương người rách áo,
Học tài lãnh đạo,
Tập sống thanh cao...

Bệnh gì cũng dứt!
Ý Nga *12.10.2016

Tản Mạn Về Mưa

Bài 1:

Mấy hôm nay mưa bão liên miên. Bầu trời âm u vì nước. Đất nhầy nhụa vì nước. VN ngập lụt lớn ở Sài Gòn và các vùng lân cận. Trước 1975, Sài Gòn có bao giờ bị lụt như thế đâu. Trời buồn, đồ lệ, lòng người cũng âm ỉ theo. Chỉ có đám rau muống là tươi tốt.

Những cọng rau muống già, cắm xuống đất, sau vài ngày có nắng và được tưới nước thường xuyên đã nảy mầm non, xanh mơn mớn. Có đủ nước và nắng là chúng lớn rất nhanh. Hái ăn được mấy kỳ rồi. Rau muống luộc chấm tương ăn với kinh giới, rau muống xào tỏi và thịt bò, nộm rau muống, canh rau muống, rau muống chẻ làm rau ghém, v.v. đều ngon cả. Khéo xoay sở cũng thành rau muống 7 món!

Hôm qua, đang pha một thìa thuốc bổ vào xô nước để tưới rau muống thì bỗng nhiên trời đổ cơn mưa ào ạt, vợ lúp xúp chạy vội vào nhà. Chồng bảo:
- Em ơi, lấy cái muống vào kéo nó rét.

- Cái muông mà cũng biết rét ư? Vợ bắt bẻ.
  - Thì để ngoài mưa, nó ướt, nó rét chứ răng.
- Vợ ngẫm nghĩ một hồi, bật cười:
- Anh muốn nói là cái thìa để ngoài mưa sẽ bị rỉ sét phải không?
  - Răng mà không rét cho được!
- Vợ nhe hàm răng đều đặn, trêu chồng:
- Răng có hô đâu mà sợ rét nước mưa hờ chàng...

PThúy

Bài 2:

Con mưa càng lúc càng nặng hạt khiến em phải dừng lại trú mưa, ánh đèn vàng vọt trong màn mưa giữa khu phố buồn tênh, soi bóng vỡ trên mặt đường đen ngòm trông lấp lánh như những mảnh vỡ thủy tinh của con tim tan chảy thành dòng về vùng biển nhớ đọa đày. Sài Gòn mùa nắng thường trốn đi đâu để cho mùa mưa hình như dài hơn, cái mùa mà đêm đêm nằm trong căn phòng vắng, ta lắng nghe từng giọt rơi trên mái ngói, trong cái yên lặng của đêm chỉ nghe tiếng mưa đều như nhịp thở người tình, khi thì thắm tình tự, lúc thì non như tiếng kêu của dế giun rên rỉ trong ngõ hẻm quay quắt nhớ nhung.

Anh đã cho em nỗi cô đơn giá lạnh đến xương tủy cùng với khung trời đầy mộng mơ và yêu thương, có mùa xuân lung linh màu hoa nắng, có mùa hạ náo nức qua đi cho thu về với những chiếc lá vàng rơi rụng, gom xác lá mà đếm niềm nhớ nhung, rồi khi mùa đông kéo đến trong cái lạnh lẽo xác xơ, trái tim trên ngọn sầu cũng rơi xuống vùng bình yên như con chim cô đơn biết thu mình vào tổ ấm. Dù trong ngục tù, trong kiếp lưu đày của dòng mưa hay dòng nước mắt, em vẫn yêu với mỗi tình thiết tha vụng dại, quên cả thời gian lẫn không gian, quên nhọc nhằn cũng như bao sóng gió, những muộn phiền cay đắng như nhờ những giọt mưa gội rửa trôi xuống vũng sâu của quá khứ. Và dù cho con đường mưa có dài theo gót chân em, trong bơ vơ trợ trợ em vẫn chờ anh đến cuối cuộc đời.

Ngọc Quyên

Bài 3:

...Bây giờ đang là mùa mưa, Sài Gòn có những cơn mưa nhẹ nhưng dai dẳng triền miên, tưởng không bao giờ dứt, màn mưa che mờ cảnh vật, không gian như chìm lắng. Mưa buồn lê thê, hay chỉ tại lòng tôi đang cô đơn? Ngồi bên cửa sổ, ngắm những sợi nước nghiêng nghiêng như đan màn, chao qua, chao lại theo mỗi cơn gió, lòng chợt man mác một nỗi buồn không tên, cậu bé mười ba đã hết vô tư rồi. Mưa vẫn rơi miên mang không ngừng, mưa rơi tí tách trên mái hiên, mưa nhỏ giọt trên cành lá đong đưa trước cửa sổ, nhìn những giọt mưa như những hạt ngọc trong vát, bỗng dưng tôi liên tưởng đến đôi mắt của chị Kim cũng long lanh, ướt át, đẹp lạ lùng. Tôi mê nhất đôi mắt của chị, vừa dịu dàng vừa tình tứ, tôi đọc thấy trong đó những tình cảm nồng nàn chị dành cho tôi, hay tôi tưởng thế? Mỗi khi nghĩ đến chị Kim là lòng tôi lại xôn xao những cảm giác khó tả, tâm tư tôi đầy ắp hình ảnh của chị, bóng dáng chị ám ảnh tôi đêm ngày, ngay cả trong những giấc mơ. Tôi băn khoăn tự hỏi hay là mình đã biết yêu? Chắc vậy, tôi chắc lòng mình đã yêu chị Kim mất rồi...

Phương Lan

Bài 4:

Buổi chiều, trời thành phố lại vương nhiều mây, những đám mây màu xám đục, dệt khắp khung trời, như báo hiệu một cơn mưa lớn, dù vậy cũng như mọi lần tan học, rời khỏi giảng đường, tôi vẫn ghé vào quán cà phê nhỏ của một người bạn, gần trường. Giờ này còn quá sớm để thiên hạ ra ngồi đồng ở quán, nên tôi vẫn luôn chọn được cho mình một chỗ tốt nhất, có thể nhìn thấy mọi người mà ít bị ai để ý. Vừa kéo ghế ngồi xuống, tôi đã thấy Trà, anh bạn chủ quán, với ly sữa cacao nóng trên tay và nụ cười trên môi, đến bên tôi:

- Cacao sữa nóng của Thiên Di đây, hôm nay trời mưa, uống cái này là tuyệt đấy.
- Cám ơn bạn, dù trời không mưa thì cacao sữa của bạn vẫn tuyệt.
- Khéo nói lắm Di ạ, thôi trả lại Thiên Di sự tự do mơ mộng nhé.

Tôi ngồi lại một mình, bên ngoài, trời đang mưa. Mưa càng ngày càng nặng hạt, trắng xóa, mù mịt cả đường phố. Những cơn gió mạnh thổi ào ào làm nghiêng ngã những cành lá trên cao. Mấy hôm rồi, chiều nào trời cũng

mưa, những cơn mưa thật lớn, xối xả đổ xuống thành phố. Càng về chiều, trời mưa càng thấy buồn, bóng dáng một người lính chòm poncho đi trên đường, làm tôi nhớ đến Khang thật nhiều. Mới hôm nào gặp lại Khang lần đầu tiên ở tại đây, thế mà chúng tôi yêu nhau đã hơn một năm rồi. Thời gian trôi nhanh quá, tôi còn nhớ, hôm Khang mang cánh tay bó bột về thăm tôi, anh đã làm tôi sợ đến rã rời. Mẹ tôi cũng lo cho anh:

- Con bị thương có sao không, có đau lắm không. Thấy con bị thương bác xót lắm. Khang này, con biết đó, bác trai mất rồi, bác chỉ có mỗi mình em Di để mẹ con hủ hỉ sớm hôm. Khi nó nói là yêu cháu, một người lính chiến, thật tâm bác không muốn, nhưng vì thấy tình yêu hai đứa dành cho nhau là thật lòng, bác không cản. Bây giờ thấy cháu bị thương như thế này, nói thật bác lo lắm. Bác đề nghị với cháu như thế này nhé, bác cũng có một số bạn hữu trong quân đội, họ có thể lo được cho cháu về làm việc ở hậu phương, cháu nghĩ thế nào?

Nắm chặt tay tôi trong tay mình, anh nhìn mẹ tôi rồi nhìn tôi cười:

- Dạ, con cảm ơn bác đã thương mà lo cho con. Nhưng con cũng xin bác hiểu dùm con, làm trai thời chiến, mộng ước ngày xưa của con là được làm một người lính của binh chủng Thủy Quân Lục Chiến. Bây giờ không vì một lý do gì mà con phản bội lại cái lý tưởng ấy. Nếu bác đã thật thương tụi con, xin cho con được vẹn toàn lý tưởng của mình và tình yêu với Thiên Di.

Tôi rời tay Khang, qua ngồi kế bên ôm lấy mẹ, tôi nghẹn ngào:

- Mẹ ơi, con yêu Khang, con không muốn mất Khang đâu. Mẹ đừng làm khó dễ anh ấy nữa. Hãy để cho anh ấy đi con đường anh ấy đã chọn. Con tin với tình yêu chân thật của chúng con ông trời sẽ thương mà cho chúng con được bền lâu. Mẹ hãy tin con đi, mẹ ơi.

Cầm lấy tay tôi đưa cho Khang, mẹ khẽ nói:

- Mẹ còn biết nói gì bây giờ, Khang, mẹ giao Di cho con.

Nhìn mẹ bước vào nhà trong, nét mặt buồn buồn, tôi muốn khóc.

Tiếng kéo ghế của một người khách đem tôi trở về thực tại. Bên ngoài trời vẫn mưa to, bung ly sữa lên uống mà hình như tôi đã uống phải giọt nước mắt mình vừa rơi xuống, sao nghe nó mằn mằn.

(Trích trong *Nắng Chiều Vẫn Đẹp*)

Tường Thúy

Bài 5:

Năm nay trời đất lạ lùng, khí hậu thật kỳ quặc. Tuần lễ trước tết mưa gió liên miên, hai ngày đầu năm trời âm u, xám ngoét và sũng nước. Trời nóng lạnh, thay đổi bất thường nên gần như nhà nào cũng có người bệnh, không ốm nặng cũng cảm mạo, ho hắng.

Đêm Rằm Tháng Giêng, bà Phiền kéo màn cửa sổ tìm trăng. Thường những đêm trăng sáng bà có thú nhìn lên bầu trời cao để tâm hồn bèn bồng, phiêu lãng vào những kỷ niệm êm đềm xa xưa. Đêm nay trăng bị khuất trong lớp mây mù dày đặc, trời tối đen như đêm ba mươi. Tiếng mưa rơi tí tách, không nhẹ nhàng lất phất như mưa xuân. Ông bà nằm cùng giường mà mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Bà bệnh gần hai tuần nay, bị cúm hành tả tơi, mặc dù hai ông bà đã cẩn thận năm nào cũng đi chích ngừa từ tháng Mười. Hôm nay bà đã đỡ thì lại đến phiên ông.

Đỗ Dung

Bài 6:

...Những cơn mưa cuối mùa ở thành phố tôi buồn hiu hắt. Cái giá lạnh từ đâu bỗng về xâm chiếm tâm hồn. Tiếng mưa rơi nhẹ, đều đều trên mái nhà nghe êm êm khiến tôi liên tưởng đến những cơn mưa của một thời áo trắng. Tôi nhớ mãi những chiều mưa ngồi bên song cửa đọc thư anh mà xót xa, thương cảm cho người yêu ở một góc trời nào đó đang lặn lội dưới mưa rừng gió núi...

Cơn mưa chiều ấy không bao giờ tôi quên được và cơn mưa đó đã là nhịp cầu nối cho cuộc tình của chúng tôi sau này. Chiều hôm đó khi tan học trời bỗng đổ mưa bất chợt, không mang áo mưa theo nên tôi bị ướt mèm như chuột trong ống cống và tôi đã gặp anh khi hai đứa cùng trú mưa bên vỉa hè...

Vi Vân

Bài 7:

Trận mưa dường như đã bắt đầu từ lúc nửa đêm. Tiếng mưa rơi dồn dã trên mái nhà đã đánh thức tôi một cách bất ngờ, thảng thốt. Giấc ngủ còn chập chờn vì những viên thuốc tối qua bỗng tỉnh táo, nao nức dậy như để thưởng thức đầy đủ hơn cái âm điệu nhịp nhàng, thánh thót ngoài trời kia. Mấy tháng hè đã trôi qua từ lâu,

những ngày oi bức nắng cháy đã quá sức đủ để thèm khát một cơn mưa trở về làm tươi mát, làm dịu đi cái hùng hực của đất trời, như đêm nay. Cali đã vào cuối thu, vậy mà chưa có được một trận mưa nào đủ làm thấm đất, lại còn thêm những trận cháy rừng mịt mù khói lửa, đã thiêu hủy biết bao cơ nghiệp, tài sản của con người lẫn thiên nhiên trong tháng trước, khiến Cali càng khô cằn, nứt nẻ, cạn kiệt hơn. Cali cần mưa cũng như tôi cần thức giấc, xua đuổi đi những giấc mơ, hoang tưởng trong những tháng ngày qua. Tiếng mưa rào rạt đập vào khung cửa kính trên đầu giường, tiếng gió rú lên từng cơn, chọt gần, rồi xa như trên cột, đùa giỡn.

Thật không gì dễ gọi nhớ đến quá khứ, kỷ niệm bằng mưa, và nhất là mưa ở xứ người lạnh lùng, nhạt nhẽo, càng khiến tôi nhớ nhưng, da diết đến những cơn mưa gần gũi, thân thiết của một thời tuổi nhỏ đã xa lác ở quê nhà.

(Trích trong *Mưa Quê Người Nhớ Mưa Quê Nhà*)

Tưởng Dung

Bài 8:

... Mưa Sài Gòn chọt đến chọt đi... Buổi sáng vội vàng tôi quên không mang dù theo. Trưa ở lại thư viện học bài nên tôi không biết trời đẹp hay xấu. Buổi chiều, ra khỏi thư viện, vừa đi được một quãng ngắn là cơn mưa ập tới. Lính quỳnh, tôi đưa cặp lên che đầu, băng qua bên kia đường núp vào hiên của một cửa tiệm. Vậy mà cũng bị ướt nhẹp! Cơn mưa càng lúc càng lớn nên có thêm vài người chạy vào núp chung. Sát bên tôi là một anh chàng trên đầu trùm chiếc áo mưa. Tôi ôm cặp sát vào ngực, mắt nhìn trời lo lắng. Áo ướt khiến tôi lạnh run mỗi khi có cơn gió tạt nước mưa vào chỗ chúng tôi núp. Chợt anh chàng bên cạnh cúi xuống nói khẽ vào tai tôi:

- Chết chưa, áo cô ướt hết rồi. Lấy áo mưa của tôi trùm lên người cho đỡ lạnh. Không khéo bị cảm đó.

Rồi không đợi tôi có đồng ý không, anh ta tự động khoác chiếc áo mưa lên người tôi. Có lẽ do hơi ẩm của anh chàng mà tôi thấy mình hết run. Nhưng tôi ngại ngừng cách gì. Phần thì anh ta hoàn toàn xa lạ, sau nữa khi nghe giọng Bắc Kỳ là tôi rét. Tụi bạn vẫn kháo nhau con trai Bắc là vua tán gái đó mà! Nhưng cuối cùng tôi cũng lí nhí cảm ơn. Có tiếng cười khẽ đáp lại... rồi cả hai im lặng ngó ra đường. Những sợi mưa vẫn mịt mù đan vào nhau không ngắt. Độ mười lăm phút sau cơn mưa mới chịu dứt hột. Tôi định trả áo thì bị anh chàng ngăn lại:

- Cô cứ mặc về nhà ngày mai trả cho tôi cũng được. Áo cô ướt đi ngoài đường không tiện. Và lại nhà tôi không còn xa lắm đâu.

Nhìn bộ quần áo toàn tơ màu vàng nhạt của mình đang dán sát vào người, tôi không khỏi đỏ mặt và thầm cảm ơn sự tế nhị của anh chàng Bắc Kỳ xa lạ. Tôi hẹn ngày mai gặp chàng ở thư viện. Anh tên Nhân, năm thứ ba, ban Anh Văn. Trên đường về tôi chợt nhớ đến bài dân ca:

Yêu nhau cởi áo cho nhau,

Về nhà mẹ hỏi...

Ừ, nếu mẹ hỏi thì anh chàng sẽ trả lời ra làm sao há? Không lẽ nói con cho một người con gái lạ hoặc lạ huơ mượn rồi? Mẹ có sẽ tin hay không? Những câu hỏi lằng lằng này theo tôi suốt quãng đường về ký túc xá. Tôi không ngăn được nụ cười cứ chực nở trên môi. Lần đầu tiên trong đời mới có người “săn sóc” như vậy, bảo sao tôi không vui?

(Trích trong *Ngày Đó Chúng Mình...*)

Tiểu Thu

Thơ Limerick

Những bài thơ không tựa đề, những bài hát ru con, những bài đồng dao của trẻ em, ... đã xuất phát từ Limerick là một thành phố ven sông của Ireland và được gọi chung là Limerick. Loại thơ này có cấu trúc đơn giản và nhất định, gồm có 5 câu, chữ cuối câu 1, 2, và 5 cùng vần với nhau, chữ cuối câu 3 và câu 4 cùng vần. Nói chung thì những bài thơ này có tính chất hài hước và tục, thể hiện đời sống bình dân, lao động.

Các CGV đã hào hứng thực tập thơ Limerick:

Gãi Đúng Chỗ Ngứa

Nghe Nhạc

Có một anh chàng trông thật khó ưa
Vì có khuôn mặt như một trái dưa
Nhưng hẳn biết gãi gãi gãi
Toàn những chỗ cần được... gãi
Nhất là chỗ có cỏ lúa thừa, thật là... dễ ưa
Hoàngdungdc

Thả Dê

Roger Ails là con dê cụ
Bao năm lộng hành, bao nhiêu mụ
Bất ngờ Fox News cho nghỉ việc,
Tiền bồi thường nhiều, hẳn không tiếc
Chỉ tiếc lúc vờn mây mụ...

PThúy

Bên Kia Đường

Đôi diện bên đường có một mụ
Lung còng còng trông già khú
Có cái để nhìn đó là cặp vú
Tròn như quả bưởi, biết đánh tòm tem...
Mấy gã trai cụ nổi gai nhìn thẳng cu bú.

KMH

Lũ Ngợm

Có một lũ ngợm, xuất thân tiểu tư sản
Bám gót Nga Tàu lập ra đảng Cộng Sản
Chúng hại dân, bây giờ bán nước
Người Việt đều ao ước
Chết cho kỳ hết, lũ ngu không cách cản.

Sao Khuê

Tiểu Lâm

Một bà thao thao kể chuyện tiểu lâm
Ông đẹp trai ngồi bên cạnh trầm ngâm
Mọi người xung quanh cười hăng hắc
Ông đẹp trai vẫn lặng yên ngội ngác
Ai cũng thắc mắc, hóa ông câm.

Đỗ Dung

Bệnh

Có tên kia mắc bệnh lạ kỳ
Chỉ nghe lời bác sĩ Thú y
Tự cho mình là nhà đa văn hoá
Bác sĩ ghi toa, tên thuốc mật mã
Bệnh dứt hẳn, mọi người cười hi hi...

KMH

Một đám ngồi ngoài trời nghe nhạc
Những cụm mây trắng trôi bàng bạc
Chợt nghe tiếng bùm
Thêm mùi thum thum
Tìm ra thủ phạm, mọi người kinh ngạc (1)

Đỗ Dung

(1) Vì đó là cô nàng rất đẹp

Khó Ngủ

Ông thao thức, khó ngủ
Cựa quậy giờ món tù
Bà ngúng nguẩy than mệt
Ông dò dẫm mò từ trên rồi xuống từng trệt
Thấy im ờ... chắc là bà khoái đủ.

PThúy

Tai Quái

Có một bà già tính tình tai quái
Luôn thích làm những điều ngang trái
Ai khuyên gì bà cũng không nghe
Không có răng mà dám hăm he:
"Chỉ khoái thịt, mà toàn thịt tái".

Tường Thúy

Lựa Lúc

Có một cô không đẹp còn hom hem
Cô ấy cứ lựa lúc trời nhá nhem
Là mút chùn chụt
Thậm thà thậm thụt
Mồm miệng tèm lem vì cây cà rem

Sao Khuê

Nói Lái

Một bà thích nói cà kê
Lại ham ngồi lê...
Lâu lâu chêm thêm nói lái
- Ặ nói không tái giá mà có... tá giái
- Ông mãnh đó nói: để thôi là... đỏi thê.

KMH

Long lanh giọt ngọc lá cành
 Sương thu dịu dịu đêm thanh mơ màng
 Ẩn mình bàng bạc trắng vàng
 Nụ Quỳnh hương trở đài trang nét ngà
 Đêm mơ dư ảnh nhòa xa
 Dấu thơ vào mộng lụa là áo xua
 Bao nhiêu thương nhớ cho vừa
 Luyến lưu trang giấy âm thừa nhòa phai

Sương Thu

Thời gian đôi ngã chia hai
 Ti gön thay sắc tóc dài về đâu
 Giấc thu gối lạnh canh thâu
 Ngõ như âm hưởng tình đầu vây quanh
 Phút giây mặc niệm ngày xanh
 Nâng lên tươi mát mộng lành luyến trao
 Thoảng như hơi ấm ngọt ngào
 Giữ trong tâm khảm dạt dào nét mơ .

ĐT Minh Giang

CHIẾC LÁ THU MƠ

Thu ơi ai dấu vạt nắng hồng
 Đâu ánh bình minh lấp lánh trong
 Mình em thơ thân đôi vắn lạc
 Hoàng hôn mộng mị nát tơ lòng.

Em ngồi đong đếm những xanh xao
 Tình xưa xa vắng tự thu nào
 Nhật bao chiếc lá phai màu úa
 Ấp ủ tình thu đã hư hao.

Em mơ những giọt nắng ngọt ngào
 Đóa hồng đỏ thắm nở trên cao
 Chạn chứa tình yêu xuân lời lá
 Vườn hoa ong bướm mấy xông xao.

Vẫn biết chỉ là mơ thể thôi

ĐÀ LẠT XA RỜI

(Viết cho những cuộc tình chia xa
 bởi sóng đời nghiêng ngả)

Đà Lạt chiều buồn mây tím trôi
 Cô đơn lặng lẽ nhớ nhung người
 Mùa Xuân sao sóng đời nghiêng ngả
 Rừng hoa sầu úa tình pha phôi...

Ta lạc nhau rồi em ở đâu
 Tìm nhau tìm khắp cả tinh cầu
 Hoa tím ngày xưa còn trông ngóng
 Em có về xóa nỗi niềm đau?

Đà Lạt tháng 10 mưa vẫn rơi
 Đồi xưa hiu hắt, bước lẻ loi

Cho lòng thêm một chút ngọt bùi
Đề bước chân buồn thối tôi tả
Mặc gió sương chiều ướt lạnh môi!

Mơ về nơi ấy rất xa xôi
Chiều nay bão rớt ở phương trời
Hồn em đắm đuối tình mê hoặc
Lòng tiếc thương hoài - Tình khôn nguôi!

Phạm Thị Minh-Hung

Mưa rơi suốt tưới cảnh hoa tím
Tiếc hoài kỷ niệm...hồn chơi vui.

Bây giờ em có nhớ ngày xưa
Đà Lạt hoàng hôn thuở hẹn hò
Những chiều dạo bước bên đồi tím
...Hoa tím vương buồn bao ý thơ!

Phạm Thị Minh-Hung

GÁNH KHỔ ĐAU

Tôi đi đến thành phố này vì công việc cần, thành phố cách nơi tôi ở gần một giờ lái xe. Khi xong việc thay vì về nhà ngay vì bao nhiêu công việc ở nhà đang đợi tôi, không hiểu sao tôi cứ lái xe đến những con đường quen thuộc cũ dẫn đến địa chỉ quen thuộc cũ: “Cầu Vòng” Day Care.

Tôi xuống xe và bước vào trong, sau 6 năm tôi mới trở lại đây như một người khách lạ, nơi mà có thời tôi từng thân quen gần gũi hàng ngày, coi như một phần của cuộc sống mình với những đứa trẻ thuộc mọi thành phần gia đình nhưng đứa nào với tôi cũng đều đáng yêu.

Bà Kimbly chủ tiệm Day Care nhận ra tôi, vui vẻ chào đón hỏi thăm và cho phép tôi thoải mái tự do đi thăm từng lớp của nhóm trẻ, gồm 3 nhóm, nhóm tuổi đi học do người của Day Care đưa đón về, nhóm tuổi Toddler và nhóm baby.

Các cô chăm sóc trẻ hầu hết thay đổi mấy lần, chỉ có mình bà Ruth là vẫn còn trông nhóm baby như thời tôi còn làm ở đây, bà cũng yêu trẻ con và tha thiết với nghề lắm.

Chúng tôi ôm nhau mừng rỡ, tôi rồi rít hỏi Ruth về những đứa trẻ của nhóm Toddler cũ của tôi, nhất là thằng bé Kevin thì được biết nó đã thôi gọi từ lâu vì mẹ nó không có tiền trả cho Day Care, bà ngoại nó cũng không có tiền trả luôn, bà ngoại còn lo chuyện của bà đi chơi hay hủ hỉ với ông bà già. Có lần ông bà chở bà tới Day Care, ông lái chiếc mô tô hai bánh to kèn càng, mặc áo sát nách khoe những hình xăm đầy hai cánh tay, bà ngồi phía sau ôm eo ông và chiếc mô tô phóng như đua xe trên đường. Bà ngoại còn vui với tình như thế thì làm sao trông nom cháu dài lâu cho được.

Tội nghiệp thằng bé, chẳng biết sẽ ra sao khi quanh nó, những người thân gần nhất của nó có cuộc sống không hay ho tốt lành gì.

Tôi thơ thẩn bước ra mé ngoài, bên hông của Day Care là khu cho trẻ con chơi ngoài trời, những ghế đu cầu tụt giờ này không có ai. Tôi đã vui bao nhiêu lần với những đứa trẻ của tôi khi nhìn chúng chạy nhảy chơi đùa, khi nghe chúng cười và cả khi chúng cãi nhau khóc mếu.

Ngày ấy tôi là cô gái độc thân, chọn nghề trông trẻ vì yêu thích trẻ con. Ban đầu tôi làm trong nhóm baby, sau chủ đổi tôi sang nhóm Toddler, những đứa trẻ chập chững biết đi. Tôi còn nhớ như vừa mới hôm qua, một ngày làm việc của tôi bắt đầu từ 8 giờ sáng, cho các em ca hát, những giọng ngọng nghịu vì chưa phát âm chuẩn nghe buồn cười và thật đáng yêu, rồi để các em chơi với nhau cho đến 9 giờ thì tôi và các em cùng dọn dẹp sạch sẽ và chuẩn bị ăn sáng, xong là cho trẻ ra chơi ngoài trời.

Đến 11 giờ trưa là ăn lunch. Các em sẽ tự ăn một mình, khi cần thiết lắm tôi mới giúp đỡ, như khi chúng vụng về làm rơi vãi hay lười biếng không chịu ăn. Có đứa ăn nhanh, vét sạch đĩa như lau chùi đĩa, có đứa ăn chậm chạp, lí nhí từng chút một, đĩa đồ ăn vẫn còn đầy vậ mà khi thấy các bạn mang đĩa bỏ vào thùng rác, nó cũng hí hửng bụng cả đĩa bỏ vào thùng rác, chỉ khổ chốc nữa về nhà bụng lại đói meo, cha mẹ nó phải mất công lo cho nó ăn uống. Những lúc thế tôi luôn thấy mình có lỗi với trẻ và cha mẹ trẻ, tự hứa lần sau phải để ý đến nó không để tình trạng biếng ăn và vứt cả đĩa đồ ăn vào thùng rác nữa.

Ăn trưa xong để các em chơi một lúc tôi bảo từng em đi tiểu để chuẩn bị đi ngủ, đứa nào tôi huấn luyện được biết chắc nó không đái dầm thì tôi không mặc diaper, đứa nào hay tè khi ngủ thì tôi không thể bỏ qua, phải mặc

diaper đàng hoàng, có thể tôi mới yên tâm cho chúng nằm cạnh nhau như một bày cá khô nằm ngay ngắn trên mặt trong một buổi chợ.

Chúng bắt chước nhau cùng nhắm mắt và cùng vô tư đi vào giấc ngủ trưa, không hề trăn trở băn khoăn như người lớn. Tôi thích ngắm những khuôn mặt ngây thơ ấy và luôn hạnh phúc mỉm cười một mình với ý nghĩ sau này tôi cũng sẽ có con, con tôi cũng sẽ dễ thương như những đứa trẻ mà tôi đang hàng ngày chăm sóc...

Đến 1-2 giờ trưa thì chúng lần lượt thức giấc, có đứa ngoan, có đứa khóc nhè, tôi phải ôm vào lòng vỗ về dỗ dành mới nín. Chỉ một lát sau là chúng tỉnh ngủ hẳn, lại vui chơi với nhau chẳng để tôi phải đỡ lâu.

Tôi cho lũ trẻ ăn snack lúc 3 giờ chiều và chơi cho đến giờ cha mẹ đón về là kết thúc một ngày làm việc của tôi bên cạnh các thiên thần bé nhỏ.

Trẻ con lắm cái thông minh thật ngộ nghĩnh, tôi vẫn nhớ thằng bé Brian lúc còn làm nhóm Baby, khi ấy Brian mới biết bò, cứ mỗi chiều nó nhìn thấy bóng mẹ ngoài cửa đang đi vào trong để đón nó về nhà là thằng bé bò thoăn thoắt đến cái baby basket và bò vào nằm chễm chệ chờ mẹ xách về. Ai cũng kinh ngạc và cười vui vì hành động khôn ngoan đáng yêu của bé Brian.

Thằng Holden của nhóm biết đi, khi mẹ nó đón về bế nó trên tay, lần nào nó cũng giơ tay chào tôi và không quên nhắc nhở:

- Đưa giấy tờ cho mẹ tôi!

Đó là giấy tờ của người giữ trẻ báo cáo cho cha mẹ về sự ăn ngủ của trẻ trong thời gian một ngày ở Day Care.

Có một con bé 2 tuổi thấy mẹ chưa tới đón cứ đòi gọi phone cho mẹ, tôi phải chiều đưa phone cho nó, con bé ra điều hiểu biết, bấm số lung tung và luôn miệng “hello” nói chuyện với người mẹ trong phone. Cuối cùng nó chán nản trả lại phone vì mẹ không nói gì cả.

Tôi làm việc ở Day Care “Cầu Vồng” được 2 năm thì quen anh, cô bạn thân của tôi giới thiệu anh họ của nó. Hương hết lời khen về tôi nào hiền ngoan, phúc hậu, chăm chỉ làm việc và ngược lại Hương cũng đề cao người anh họ của mình là người tử tế có công ăn việc làm và đang muốn tìm một mái ấm gia đình.

Chúng tôi gặp nhau và thích nhau ngay, cả hai như tìm được đúng người mình mong ước, nên chẳng bao lâu sau chúng tôi làm đám cưới. Gia đình anh có mặt cả bên Mỹ, đông đủ cha mẹ anh chị em, còn tôi chỉ có mẹ và hai anh em sống ở Mỹ.

Khi tôi bắt đầu mang thai, tôi vẫn đi làm ở Day Care. Tôi muốn mang hình ảnh những đứa bé xinh xắn, khỏe mạnh quanh tôi vào trong bào thai của mình. Con tôi dù bé trai hay bé gái cũng sẽ khỏe và xinh, cũng sẽ lớn lên từng ngày với bao cử chỉ và hình ảnh phát triển bình thường mà tôi đã thấy nơi những đứa bé tôi đã gần gũi trong 2 năm qua.

Khi siêu âm biết bào thai là con trai thì tôi tập trung vào những đứa bé trai nhiều hơn, nào thằng Brian thông minh từng bò thoăn thoắt và nằm vào rổ đợi mẹ xách về, nào thằng Kevin tóc vàng đẹp trai sáng láng và dáng to cao mạnh mẽ dù theo lời bà ngoại nó khi lần đầu mang đứa trẻ sơ sinh đến gửi ở Day Care “Cầu Vồng” đã tâm sự mẹ nó và anh chàng người yêu đều nghiện rượu, nghiện thuốc lá nặng, họ phải đi cai rượu mà bà thì không thể chăm sóc cháu nên gửi vào day care.

Ôi, cái thằng Kevin, thằng bé thiên thần của tôi và của cả Day Care, vì ai cũng yêu thích nó, cứ tưởng rằng cả cha mẹ đều nghiện rượu nặng và hút thuốc lá cả ngày thì sẽ ảnh hưởng không tốt cho bào thai đến chừng nào, vậy mà đẻ nó ra hoàn toàn khỏe mạnh, lại thông minh hơn nhiều đứa trẻ khác cùng lứa tuổi. Sau mỗi giấc ngủ trưa, Kevin thức dậy, bao giờ nó cũng hờ hởi lật tấm chăn mền của nó ra cho tôi gấp lại, vì nó biết tôi phải làm công việc ấy, trong khi có đứa trẻ khác còn đang khóc nhè trong đống chăn gối chưa chịu ngủ dậy.

Cho đến tháng thứ bảy của bào thai thì tôi mới xin thôi việc ở Day Care “Cầu Vồng” để ở nhà nghỉ ngơi chờ sinh em bé thiên thần của chính vợ chồng tôi. Chúng tôi đã cùng nhau đi mua sắm đồ cho baby, tối nào nằm ngủ anh cũng âu yếm đặt tay lên bụng tôi và thì thầm:

- Con trai ơi, bố chúc con ngủ ngon nhé.

Tôi và anh cùng háo hức chờ mong kết quả tình yêu của mình chào đời. Đó là thằng Cu Tí giống anh từng nét trên khuôn mặt đến cả hai bàn tay và hai bàn chân thì làm sao anh không vui mừng và càng cưng quý con.

Tôi thấy mình quá hạnh phúc.

Nhưng hình như có sự bất thường nào đó, thằng cu Tí hiền lành quá đỗi, chậm chạp phản ứng và nhất là chưa nói được một tiếng nào dù đã gần 3 tuổi. Ban đầu chúng tôi tưởng con chậm nói.

Cho đến khi bác sĩ khám nghiệm và nói thẳng cu Tí bị bệnh Autism thì vợ chồng tôi tưởng như cả đất trời cùng sụp đổ. Tôi và anh cùng đau đớn, cùng xót xa, thương con và thương cho cả chính mình.

Trong hoàn cảnh nào người ta cũng phải đứng dậy và đi tiếp cuộc đời mình, tôi dần dần chấp nhận gánh khổ đau trên vai, nhưng anh thì không, anh luôn luôn mặc cảm tủi hờn vì gánh nặng ấy. Khi giao thiệp với bạn bè ở xa, anh luôn tránh né đề cập tới đứa con kém may mắn của mình.

Tôi đã nhiều lần khuyên chồng:

- Mỗi người có một số phận, chúng ta và con có muốn thế đâu? Và có gì là xấu xa đâu? Anh cứ thành thật nói về đứa con mang bệnh của mình khi bạn bè thăm hỏi có lẽ sẽ giúp anh thanh thản hơn vì đã chia sẻ được nỗi đau với người khác.

Anh đã gay gắt cười nhạt:

- Càng nói tới càng buồn thêm chứ thanh thản cái gì? Thà quên phức cho rồi !

Có lẽ anh và tôi hai quan niệm, hai suy nghĩ khác nhau, chứ tôi biết anh cũng đau xót cho con lắm, nhưng anh vẫn không chịu chấp nhận nó.

Anh rơi vào trầm cảm, uống rượu nhiều và đi chơi hoang nhiều đêm. Một mình tôi vất vả chăm lo cho thằng cu Tí. Tội cho con quá, nó có biết gì đâu mà bị cha lạnh nhạt hờn giận. Người cha thất vọng chán chường và hạnh phúc gia đình có lúc như chiếc lá khô trên cành mong manh trước gió.

Cái điều tôi lo sợ đã đến, một ngày anh nghiêm chỉnh nói chia tay tôi, vì anh muốn có con để nối dõi, anh có người đàn bà khác và sẽ lấy cô ấy.

Tôi van xin anh đừng đi, chúng ta có thể có đứa con khác nếu anh muốn vì tôi vẫn có thể mang thai nhưng anh không tin, anh lo ngại tôi lại đẻ ra một đứa trẻ mang mầm bệnh giống như thằng cu Tí. Những người sinh con bệnh Autism thì xác suất đứa con sau để bị bệnh Autism hơn người có con bình thường.

Không ai giữ được kẻ muốn ra đi, tôi tuyệt vọng để mất anh, mất người cha của đứa con bất hạnh của tôi. Chúng tôi li dị khi thằng Cu Tí lên 3 tuổi.

Mẹ tôi đang sống với gia đình anh trai tôi, trông vãi đứa cháu nội, thấy hoàn cảnh tôi bà đành phải già từ con cháu để về sống với mẹ con tôi, để gánh vác cùng tôi mọi nhọc nhằn đau khổ.

Còn anh lấy vợ khác và dọn đi tiểu bang khác để xa cách hẳn quá khứ đã làm anh không vui.

Hơn 1 năm sau tôi nghe tin anh đã có một đứa con trai khỏe mạnh bình thường, điều đó càng làm anh tin tưởng rằng nguyên nhân thằng cu Tí bị bệnh Autism là do chính tôi gây nên, anh quyết định chia tay là đúng rồi. Mẹ anh cũng lập trường như anh, bà bênh con trai nói rằng tại tôi nên mới sinh ra đứa con bệnh, bằng chứng là con trai bà lấy vợ khác đã có con bình thường.

Bị chồng bỏ rơi, bà mẹ chồng còn tàn nhẫn lên tiếng oán trách tôi. Tôi chìm ngập trong oán hận và đau khổ.

Tôi biết có vài cặp vợ chồng trẻ khỏe mạnh như vợ chồng tôi, khi sinh đứa con đầu lòng cũng bị bệnh tâm thần, Down Syndrome. Ngược lại nhiều cha mẹ có cuộc sống trác táng hư hỏng, bệ rạc cả tinh thần và thể xác thí dụ như cha mẹ thằng bé Kevin ở Day Care “Cầu Vòng” ai có ngờ nó là đứa trẻ khỏe mạnh cùi cùi và thông minh lém lỉnh?

Tại sao chồng tôi, gia đình chồng tôi không hiểu điều ấy?

Hương biết chồng tôi và bên nhà chồng tôi đã sai trái. Nó thường xuyên đến thăm mẹ con tôi và an ủi cũng làm tôi vui bớt tủi hờn.

Còn anh bật tắt kể từ ngày chia tay.

Bỗng dưng cách đây vài hôm tôi nhận được thư anh, báo sẽ về nhà gặp tôi nói một chuyện quan trọng.

Tôi chợt nhớ ra ngày anh hẹn gặp mặt là ngày hôm nay, nên vội vã quay vào trong Day Care chào tạm biệt mọi người để lái xe về nhà.

*****

Khi tôi về đến nhà thì anh chưa đến, mẹ tôi đã cho thằng cu Tí ăn xong.

Tội nghiệp mẹ cũng vất vả lây vì mẹ con tôi, thằng cu Tí 6 tuổi mà nào đã biết gì ngoài nghịch phá và la hét khi tức giận. Ngày còn làm việc ở Day Care trông cả chục đứa trẻ cũng không làm tôi mệt mỗi căng thẳng bằng trông một đứa trẻ bệnh Autism con mình, giờ ăn giấc ngủ của tôi bị xáo trộn vì con, có lần tôi bị nhức đầu muốn nằm nghỉ một lát mà cũng không xong, thằng cu Tí đòi ăn cơm với trứng, nó lôi cái chảo dưới gầm tủ ra và để lên bếp, nó bật bếp lên tôi nghe mùi cháy khét vội hốt hải phóng ra tắt bếp kịp thời, dĩ nhiên sau đó tôi phải làm món trứng cho nó mới được yên thân dù người thì đang mệt mỏi ốm đau.

Nhờ có mẹ, tôi có thể nghỉ ngơi đôi chút, hai mẹ con tôi thay phiên nhau trông cu Tí, thay phiên nhau nghỉ ngơi. Tôi có thể ra khỏi nhà cho công việc này nọ, như đi bác sĩ, đi chợ, đi làm giấy tờ... nếu không, chắc phải gọi con tạm cho ai đó mà lòng dạ chẳng yên.

Mẹ tôi nét mặt vui vui khoe:

- Mẹ đã nấu bữa cơm chiều thơm mát mời ba thằng cu Tí luôn, nó ở xa đến thăm con, chúng ta vừa ăn cơm vừa chuyện trò, cha con nó gần nhau phút nào hay phút ấy.

Rồi mẹ tôi dặn dò:

- Chắc nó cũng ân hận và thương xót con nên không thể bắt tằm mãi được. Vợ chồng mận nòng cách mấy khi chia tay cũng là người dung nhưng tình cha con máu mủ đời đời không chối cãi được, con đừng gây gỗ cãi vã chẳng ích lợi gì. Chuyện đời nếu người đời không hiểu thì có trời đất thiêng liêng hiểu ai đúng ai sai.

- Vâng, bây giờ con chai đá rồi, không tức giận mà cãi nhau đâu. Coi như duyên số con và anh ấy có bấy nhiêu. Con cũng nghĩ thế, nếu anh ấy còn chút lương tâm thì cứ để anh ấy thể hiện, đỡ tủi cho cu Tí.

Mẹ tôi an ủi một câu quen thuộc từ mấy năm nay

- Nếu ta biết chấp nhận thì gánh khổ đau sẽ nhẹ bớt con à.

Anh đã đến sau 3 năm chia tay. Trông anh tươi tỉnh và trẻ trung so với tôi héo hon xơ xác già trước tuổi, vậy mà tôi tưởng tượng ra anh sẽ đến với bộ dạng thều thào, rầu rầu vì ân hận, vì day dứt thương đứa con bất hạnh và thương người vợ cũ lầm lỗi tất bật cả ngày đêm vì con.

Tôi mời anh ngồi xuống ghế, anh chẳng hỏi han gì đến thằng cu Tí mà nhanh chóng rút túi ra đưa cho tôi một xấp tiền mặt:

- Số tiền này là 10 ngàn đô, của tôi, bà nội và mấy anh chị em tôi đóng góp đưa cô phụ giúp nuôi thằng cu Tí, cô nhận lấy cho chúng tôi yên lòng.

Thì ra anh có day dứt, có ân hận, nhưng anh vẫn muốn dứt khoát chối bỏ đứa con kém may mắn bằng món tiền này, anh “mua” sự bình yên tâm hồn bằng những đồng tiền này.

Tôi bỗng thần nhiên hơn bao giờ:

- Thôi, anh không cần phải làm thế đâu.

- Kia, sao cô lại từ chối tấm lòng của chúng tôi dành cho thằng cu Tí, cô đâu có giàu có gì, chúng tôi muốn phụ giúp cô chút đỉnh mà...

Anh ngập ngừng rồi hứa nước đôi:

- Nếu sau này có điều kiện thì tôi sẽ gửi thêm tiền cho cô... tôi cũng có gia đình riêng phải lo...

Tôi lạnh lùng:

- Tôi và cu Tí đều được hưởng trợ cấp của chính phủ cũng đủ sống rồi, nó có biết gì đâu mà cần tới những đồng tiền này, ngoài...

Tôi định nói “ngoài tình yêu thương mà mấy người đã không dành cho nó” nhưng tôi đã kịp dừng lại, chẳng cần nói ra điều ấy làm gì khi trái tim họ đã không còn cảm xúc.

Anh biết tính tôi, dứt món tiền vào túi và tức giận:

- Cô thật không biết điều, đừng có trách chúng tôi không lo cho nó. Vậy mình cô gánh hết cái nghiệp của cô đi...

Anh ra khỏi nhà thì mẹ tôi mới từ trong phòng bước ra. Lúc này tôi mới ôm lấy mẹ oà khóc nức nở:

- Mẹ ơi, mẹ đã nghe thấy hết rồi đây.

Mẹ vỗ về tôi như khi tôi còn bé:

- Mẹ hiểu rồi. Thôi đừng buồn con ạ. Thà rằng anh ta đến tay không nhưng tha thiết thương nhớ con, muốn gặp nó thăm nó, chúng ta còn vui hơn là anh ta mang đến một món tiền để phui tay đứa con như phui tay một món nợ vừa trả xong.

Những lời nguyên rủa cay độc của anh tôi đã nghe nhiều lần rồi không làm tôi khóc được nữa. Tôi khóc vì thất vọng vì tủi cho con.

Tôi biết là anh sẽ không bao giờ đến đây nữa. Chút lương tâm nhỏ bé cuối cùng của anh rồi cũng sẽ tan biến theo thời gian, theo dòng đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Thu Mơ

ĐCL

Thu về chiếc lá nhẹ nhàng chao
Man mác mây trôi tận chốn nào
Sợi nắng giăng nghiêng hồn vắng lặng
Tiếng lòng thoảng gọn chút xôn xao

Tình có già chưa biết tháng năm
Gió mùa về tụ chốn xa xăm
Xin đừng nuôi tiếc chiều hò hẹn
Thương nhớ làm chi lạnh chỗ nằm

Thao thức đêm thâu giấc mộng hồ
Đôi bàn tay mới dệt vần thơ
Ai còn chờ mãi dòng sông nhỏ
Nơi bên bờ xưa nhớ ngẩn ngơ

Loài vọng tâm tư nắng xế tà
Dấu yêu kỷ niệm chợt phôi pha
Bên nhau trêu mếu tình chưa ngộ
Cỏ nội hương đồng gió thoảng qua.
ĐT Minh Giang

ĐỪNG “NO”! CÓ “BÁC” “NO”

Công an vạn trạng công... ăn
Ăn công, ăn cộng, ăn ngăn, ăn trừ
Công? Ăn mọi thứ nhuyễn như
Chưa từng tư lự chối từ thứ chi.

Toàn là “đồng chí” trường kỳ
Công an cháu đảng, làm gì “ông” can*?
“Bà”* ghen, nổi giận làm càn
Đừng lo! Có “bác”! An toàn lập... công

Đại đồng nòi giống: không không
Công-an-bác-đảng: tô hồng nằm khoe
Khỏe khỏe: khỏe những xum xoe
Lung tung xòe: lóe lóe loe bạc vàng.

LÝ CHI GHI SĨ?

Nền thống trị hồng kỳ không luân lý
Thế hệ này giáo dục chẳng ra chi
Thế hệ sau lịch sử có gì ghi?
Tài đảng trị: anh hùng thành “liệt” sĩ!
Ý Nga *8.10.2016

CÁO BỆNH?

Toàn tay tham những ú ù
Tên nào cũng mập thù lù, “ôm” chi?
Sai? Thì đảng “sửa”: cho đi
Vài năm về nước lại ghì “ghế” cao!
Lại thăng chức, loạn cáo cáo
“Sửa”? Sai!
Sai? “Sửa”!
Nhao nhao, ồn ào!
Ý Nga *8.10.2016

Ý Nga *8.10.2016

***Công an** >> nói lái >> **ông can**

*Ông bà cán bộ

(Trích thi tập BIẾM THI VÀ NÓI LÁI)

AI CHUYÊN GIÙM HỜI ẨM?

(Thành kính tưởng niệm các nữ thuyền nhân)

*

Sang sông chị chẳng đắm dò
VẬY mà sang biển chị “dò” ...trùng dương
Mỗi năm giỗ, mỗi lần thương
Tự do: giá đất vô nhường đời hoa!

*

Hồn còn đâu đó chưa xa
Xin về phù trợ dân ta vẫy vùng
Đồng bào lâm cảnh đường cùng
Biển Đông cần những chí hùng mới yên
Nén hương sười ảm chị hiền
Lạnh cảm giữa biển, ai chuyên thuyền nhân?
Ý Nga *8.10.2016

NGÀY HỢP CA, ĐÊM ĐỘC TÁU MỘT MÌNH

Hát một phút: người “**đơn ca**” một điệu
Chập choạng chiều **hút một phát*** phiêu phiêu
Khói đăm chiêu bầu vú phổi ít nhiều?
Gan phụng phịu ai lỡ liều dính líu.

Chung nhiều điệu: phì phèo tim đồng điệu
Kiểu “**hợp ca**” nhả khói chẳng lẻ loi
Vất vả rồi! Phôi nám... nám cần soi
Răng vàng ó, ai hò lơ khan cổ.

Hít... hít...hít nằng ung thư than khổ
Phê...phê...phê đến khô cổ não nề
Ho hả hê, húng háng âm vụng về
Đêm độc tấu. Lạ rứa tề huynh, đệ?

Ý Nga *7.10.2016

Lời của 1 trưởng Hướng Đạo trêu ai hút thuốc:

***Hát-1-phút** >> nói lái thành **Hút-1-phát**

***Đơn ca:** hút 1 mình

THẬT LÀ NÁT NƯỚC!

Xưa chống Mỹ “cứu” nước,
Nay bán Nước, rước Tàu
Ngang ngược, làm gì nhau?
Hương tiền vô như nước!

Dân cầm cự chí chết
Đảng ăn hết, chùa chi
Ăn ra phét tinh vi
Đảng hứa hẹn cam kết:

“**Vô sản tiến!**” Rõ rệt!
“Đại đồng” là nát Nước!
Ý Nga *8.10.2016

CẢM CỬA

Hông biết át giáp gì
Sao tư tưởng làm chi?
Ta là người có chí
Đường riêng mi cứ đi.

Mi chao đảo, lằng nhằng
Ai cũng biết lằng nhằng
Tai tiếng gieo tung tóe
Đỏ chú kiết, cha căng

Không chung dưới màu cờ
Mà mi dám mộng mơ?
Đời còn thoi thóp thờ
Chớ Việt gian ốm ờ!
Ý Nga *8.10.2016

LONG ĐÔNG PHẬN BẠC!

Từ ngày liều lĩnh đi xa
Họ hàng thân thuộc, phồn hoa già từ
Bao nhiêu người khóc Tháng Tư?
Bao nhiêu vượt tử hoi cư tro tàn?
Ý Nga *8.10.2016

LẠI NỔ!

Chuyên dóc tổ côn đồ mang họ NỔ
Đi tới mô cũng thi thổ đạn, bom
Nổ om sòm mớ trí... tề tối ôm
Chân nháp nhôm luôn làm phiền chòm xóm.
Ý Nga *7.10.2016

*Hợp ca: hút 1 nhóm

CON KHỈ KHÔ HAY THĂNG?

(Tặng anh chị Nghiênn-Nâu (Canada) - Thương yêu mừng sinh nhật anh V. có được một ngày thi thố tài năng với các “nàng” cá)

*

Khinh khi khô, đời sao vào tuyệt lộ?

*

Cá thách đố, thú đi câu cá mồi
Mình ra hồ chẳng có cá: trê, rô
Người ngậy ngô, cá “phong độ” thí mồi
Mồi? Chiếu cố: ăn no đồ... “cúng giỗ”.

Tài thi thố, trầm trở on tri ngộ
Vịt tung hô quạp quạp inh cả hồ:

-Cá và người: ai ngoan cố nhào vô!

Cá thắng... số, lượn lơ trưa nắng đỏ.

Mồi dụ dỗ: chiều tàn, sạch... “siêu độ”
Em hỏi: **-Vô quân số được mấy... cô?**
Anh cười ô: **-Được cái con... khi khô!**
Năng tương ngộ, cá được... ngày no cỡ*

Được đãi ngộ, “thăng khi khô” khi... khô
Goe nguây đuôi, cười tít mắt, tha hồ:
Khoe mây “cô” men chiến thắng giang hồ
Chưa tận số lên Kinh Đô Thốt Gõ.

Ý Nga *25.9.2016

*Hồ này chỉ có nhiều cá pike thôi

*Cổ: bữa tiệc

***Khi khô** >> nói lái thành: **khi khô**

*Điệp ngữ 3 chữ “hồ” với 3 nghĩa khác nhau: hồ (lake), tha hồ, giang hồ

VỪA MỚI THU PHÂN

Mùa đông sẽ đến rất dài

Lập thu vừa đến chớ hoài thờ than

Ra ngoài ngắm sắc ánh vàng

Kẻo mai tuyết trắng vênh vang phủ đầy

Nắng thu dịu, gió hây hây

Thờ dài sao hưởng ngát ngây ngọt ngào?

Ý Nga *7.10.2016

NÓI THỬ? KHAI THẬT!

(Tặng những người khiêm nhường về võ thuật)

*

-Biết gì nói thử ông nghe?

Tôi khờ hết biết, cứ khoe thật thà

Ông Ngông hỏi giọng làm cha

Phận ta con cái điều tra làm gì?

Biết rồi có ích lợi chi?

Thử nghe? Nói... thật mới... chi! Ngán hông?

Ông: nhôm, gỗ, nhựa, sắt, đồng?

Mà theo dò xét thả rong suốt ngày?

Hơi tin thì vác cuốc cày

Đi theo xới đất ta bày làm nông

Đai đen mấy đẳng chưa nông

Đai vàng mới học muốn trồng chuối* chẳng?

Ý Nga *7.10.2016

“Thiết Đầu Công được coi là một trong 72 tuyệt kỹ của võ thuật Thiếu Lâm. Người luyện thành công môn kung-fu này có thể dùng đầu làm vũ khí, đập vỡ đá tảng, lòi tằm thép. Tất nhiên, để luyện thành tuyệt chiêu này, võ sư phải trải qua muôn ngàn gian nan. Thậm chí, theo một số chuyên gia, Thiết Đầu Công là tuyệt kỹ võ thuật đòi hỏi luyện tập rất vất vả và nguy hiểm mà không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Bài tập nhập môn của Thiết Đầu Công chính là **tập trồng cây chuối** (lộn ngược người, đầu cắm xuống đất). Mới đầu, người tập có thể dựa vào tường để chống đầu xuống đất và giữ cho thân người thẳng, dần dần khi đã ổn định sẽ không dựa vào tường mà tự điều chỉnh thăng bằng, cũng như nâng dần thời gian luyện tập ở tư thế khó này.”(Sưu tầm từ internet)

HẾT ỬA,

DỪA CHỚ HÓA GIÒI!*

Cho rồi, khi giận đừng đòi

Nhận rồi chớ trả, nhỏ nhoi, hẹp hòi

Hiềm hoi lễ nghĩa mặn mòi

Con giò nhưc nhối loi ngoi, người cười

Ý Nga *7.10.2016

*Thành ngữ: “chẳng ưa thì dưa hóa giò”

Xa Người

*Xa người... xa đã rất xa,
Lòng đau khi gọi anh là cố nhân,
Tìm anh... quanh quẩn thật gần,
Chờ vòng tay níu, thì thâm bên nhau.*

*Thời gian sắc lêm như dao,
Cứa hồn những vết thương đau nghẹn ngào.
Còn mong chi nữa kiếp sau,
Kiếp này không trọn tình sâu cho qua.*

*Trách anh để lại xót xa,
Cuộc đời bỗng chốc nhạt nhòa, cô liêu.
Hồn vương hoang phế, tiêu điều,
Phấn son không thể che nhiều vết nhăn.*

*Anh đi có chút ăn năn,
Có bao giờ nhớ vầng trăng soi đường.
Có nghe lòng chột vắn vương,
Có nghe lưu luyến đêm trường khát khao.*

Còn em đời đã hư hao!

Nguyễn P. Thúy, October 7, 2016

Em Ở Lại Tháng Mười Trông
(Tình Khúc Mưa Số 45)

CHÚT ĐỜI CÒN DƯ
(Cảm tác Thơ HV - Chút Đời Còn Dư)

Mai anh đi trời mùa mưa tháng chín
Lệ hay mưa theo cơn lốc thành dòng
Tiễn nhau chi cho lòng thêm cay đắng
Để đàn cầm réo rất khúc hoài mong.

Em ở lại tháng mười sầu trông ngóng
Trời vẫn mưa da diết phủ ngập lòng
Hạt rơi rơi tình tan theo bóng vỡ
Như vô tình mang nỗi nhớ mênh mông.

Em ở lại tháng mười, đời hay mộng
Gió đưa mây trôi dạt phía trời xa
Đất trời sầu có lay hồn lữ khách
Mà nơi đây ủ rũ bóng chiều tà.

Mai anh đi không một lời từ tạ
Người trông theo, mưa lất phất nhạt nhoà
Anh đã đến rồi đi như kẻ lạ
Biệt ly tình, cơn hấp hối phù hoa.

Mai anh đi trời mùa mưa tháng chín
Dừng mang theo xuân thắm thuở ngọc ngà
Tháng mười vàng quạnh hiu cây trút lá
Mưa sục sùi, thu tàn úa xót xa.
Ngọc Quyên

HỒN!

Trả lời đủ... vốn: nhát gừng
Hỏi dăm câu đã muốn dừng lại ngay
Nhát gừng, nhát tỏi, đắng cay
Thì đây với Đó tỏ bày tình chi?
Đây bày bên bĩ kiên trì,
Đó còn muốn tỏ oai nghi lạnh lùng?

Biết rồi uy dũng, anh hùng,
Biết rồi nên mới ngại ngừng lặng im.
Trời sinh chỉ một trái tim
Nằm trong ấm áp, chẳng tìm... giá băng!
Á Nghi *6.10.2016.

TÔI YÊU EM. ÔI YÊU... TEM!

(Thương về các nữ sinh Sài Gòn từng bị bọn “cán ngổ”
làm phiền)

*
Lão móm mém tròm tròm vài chữ Vem
Tay tèm nhèm đây mực, chữ rồi rem
Mắt kèm nhèm, thư bản mực lấm lem

Gặp nhau một phút... Xa rồi,
Thì thâm gọi khế, tên người - cố nhân.
Mấy mươi năm mãi ngại ngần,
Tháng 10 hấp tấp xoay vần tìm nhau!

Tình buồn, sắc lạnh hơn dao,
Vương mang mộng寐, lao đao ngọn sầu.
Hẹn hò chi... đợi kiếp sau,
Cầu còn chưa bắc, chôn nào bước qua?

Lời thơ nhỏ giọt xót xa,
Đi tìm ảo ảnh, ngày qua đêm tàn.
Chơi vui ngọn nến xanh vàng,
Lung linh ánh lửa,... hoang mang mắt buồn.

Anh đi hư ảo canh trường,
Sài Gòn mưa lạnh con đường lá rơi.
Tìm đâu một phút bên người?
Tiếc gì nhau nhỉ ... Chút đời còn dư?...

Phạm Thị Minh-Hung

HÀNH!

Yếu hành, yếu ớt thấy thương
Hành không phải thái, lệ vương mới kỳ
Người dư nước mắt cách chi
Cho không miễn phí, li bì mặn môi.
Nào đâu làm bếp bánh... trôi
Thôi nha! Hậu hình lấm rồi lệ ơi!
Ngập nhà, ta chả biết bơi
Lơ mơ chết đuối khơi khơi họ cười

*
Mất... huyền ai lại... đỡ tươi?
Nhận chi rắc rối của người-đã-yêu?
Người buồn như thức ăn thiêu
Hôm nay bếp núc buổi chiều chưa lo
Đã toan cá nhảy, cua bò?
Roi roi mãi thế: lệ no, đói chàng.

*
Mặn mà cứ chảy tràn giang
Người Ta kiêng cử kỹ càng: lạt nha!
Á Nghi **6.10.2016

ĐÔI MẮT VỪA CHẠM

Hãy ngược nhìn tôi thêm một chút
Sao mi chớp vội, đổi phương rồi?
Sao em không tội tôi bồi hồi?
Nhìn chút nữa thôi rồi hãy ... tránh!
Á Nghi *6.10.2016.

Nghĩa đã kém, chữ tèm hem vết chém.

Người em gái miền Nam nét kiều diễm,
Tỏ uy nghiêm mười tám tuổi thâm trầm,
Hận ngấm ngấm bọn Vẹm vô lương tâm,
Nhận bưu phâm: tay cầm, lòng ngán ngấm.

Thư nguếch ngoác: "... *tôi yêu em...*" lảm cằm
Em chẳng thèm đọc tiếp, ngấm con tem
- *Ôi yêu tem quý hiếm rất khó tìm!*
Cười tùm tùm, cắt liền con tem tím.
Á Nghi *6.10.2016.

*TÔI YÊU EM >> nghịch chữ, nói lái: ÔI YÊU TEM

NHẮC!

*Nhắc thời "đừng ngắt trông vời"
Xem anh có nhớ vùng trời mới yêu
Nhắc ngày bóng đổ xiêu xiêu
Chân son thong thả gió chiều Nguyễn Du
Hai mình, đường vắng, im ru
Lắng nghe tiếng gió vi vu thay.... người
Nhìn nhau môi mỉm nụ cười
Gió chao, lá quện thắm tươi học trò
Đôi câu ngộ ngộ nhỏ to
Đủ cho má ửng, hẹn hò lần sau.*

*

*Nhắc người sau đó quên mau
Chạy theo cô khác sang giàu, bỏ ai.
Á Nghi *6.10.2016./.*

PHÚC!

*Anh ấm áp nên mùa đông bớt lạnh
Anh hiền lành, tánh nết như trẻ con
Em còn... non, chưa người lớn lý đôn
Bao méo mó cứ vo tròn hưởng phúc.
Á Nghi *6.10.2016.*

ANH CÁ CHỤP HÌNH EM ÚT

*Chụp con nít thì anh bò ra đất
Còn chụp em, anh cứ đứng thế kia
Cao thế kia, còn em thấp thế kia
Ngồi xuống nhé, rồi Ai Kia hãy bấm!
Á Nghi *6.10.2016.*

ĐỪNG TRUYỀN CẢM NHA!

*- Em ơi! Anh cảm đêm qua
Âm thanh giọng nói rầy rà rồi nha!*

*- Giọng anh "truyền cảm" lảm mà!
Trẻ trung, chưa đến nổi... già, chớ lo!
Nhưng đừng truyền... cảm sang cho
Em không muốn bệnh dày vò giảng co,
Vì anh chẳng thích gây gò
Làm sao mồm mồm nếu ho, cảm nè?*

*Anh dùng nước mật, chanh nghe!
Rồi em nấu cháo hành, lèo cảm chơi.
Á Nghi *6.10.2016./*

VÃN

*Một ngày vui qua mau,
Nhiều ngày buồn sau đó.
Mình vẫn nhớ về nhau,
Nhất là khi mưa gió.*

*Ở bất cứ nơi nào,
Vẫn nhớ nhau điên đảo
Vắng vẻ hay ồn ào
Nhớ nhưng vẫn lẻo đẽo.
Á Nghi **6.10.2016./.*

TÂM THỂ NÀO THÌ NHÌN RA THỂ ẤY

Vợ chồng người viết có trồng một vài cây Asian Pear và vài cây hồng dòn, hồng mềm để ăn quả nên cũng thấy vui mắt một tí khi ra vườn sau xem hoa ngắm trái. Smile!

Mùa lê và hồng chín người viết thường hái “cây nhà lá vườn” vào chưng cúng trên bàn thờ Phật, bàn thờ ba má và chia xẻ với người thân trong gia đình, hàng xóm và bạn bè ăn lấy thảo. Thấy mọi người vui khi có quả vườn nhà của mình, người viết cũng thấy vui theo. Có qua có lại, từ đó tôi cũng nhận được quà của hàng xóm, của bạn bè, khi thì trái su, quả mận, khi thì quả cà, hột gà, bánh trái v.v. do hàng xóm và bạn bè biếu lại. Kể cũng vui! Smile!

Bây giờ người viết đâu có cần gì hơn ngoài những tình cảm thân mến này vì nhìn xung quanh, tôi thấy

rằng dù mình không giàu có gì hơn ai, nhưng nhìn xuống mình vẫn hơn nhiều người lắm rồi. Đó là hồng phúc mà Phật Trời đã ban cho và ba má hai bên, thân nhân đã khuất phù hộ cho gia đình mình và khi mình thấy đủ thì là đủ rồi. “Thiểu dục tri túc” vẫn tốt hơn.

Vợ chồng chúng tôi bây giờ sống rất an phận với những gì mình đang có trong tầm tay. Phu quân tôi thì cắt cỏ làm vườn xem như là tập thể dục hằng ngày, hằng tuần. Người viết thì thích sưu tầm tài liệu hay, hình ảnh đẹp của gia đình, trên internet để viết bài hằng tuần cho mục Một Cõi Thiên Nhân của tôi trên Oregon Thời Báo, đăng bài trên trang nhà, trang Plus Google của người viết, trên các diễn đàn văn nghệ người viết đang sinh hoạt, làm youtube gửi đến thân nhân và bạn bè xem cho vui, đi sinh hoạt cộng đồng lai rai cho vui.

Người viết không có tài khoản trên Facebook vì không thích “lướt mạng” nhiều và cũng vì “lắm đa mang sẽ nhiều phiền não” mà lị! Phần khác, chu toàn những việc kể trên cho tốt cũng đã mệt rồi vì tôi còn phải lo cơm nước cho ông xã, cho cháu nội, nếu không, sẽ bị “cảm rằm, cự nự” bây giờ. Smile!

Người viết vẫn thường nghĩ, bây giờ mình không làm được chuyện “quốc gia đại sự” gì thì mình làm những chuyện nho nhỏ vui mình, vui người, bớt đi những phiền não trong lòng, không làm hại ai là được rồi.

Bây giờ, mùa hồng chín đến rồi với những trái chín hươm hươm trên cây. Người viết xin mời quý bạn xem youtube do tôi vừa mới thực hiện khi người thân của người viết đến hái hồng qua youtube dưới đây:

https://www.youtube.com/watch?v=CJmnVZ_EO4U

Cây hồng dòn tháng 10-2016 vườn nhà Sương Lam

Khi ra vườn sau xem hoa ngắm trái, người viết thấy lòng mình thanh thản vô cùng. Hình như mọi nỗi ưu phiền đều tan biến khi tôi ngắm nụ hoa xinh hay trái lê, trái hồng chín trên cây. Cỏ cây cũng có linh hồn, bạn ạ! Hình như khi có tôi ngắm hoa trái, hoa nở tươi đẹp hơn, trái có vẻ thơm ngọt hơn vì hoa trái kia biết có người đang chú ý đến mình nên cũng tươi vui lên như người đang ngắm chúng? Tôi thầm thì với hoa và hình như hoa cũng thì thầm với tôi. Tâm tôi động hay tâm hoa động? Cũng như khi gió làm lá cây reo xào xạc, có người sẽ hỏi có phải vì gió động nên mới làm nên tiếng lá reo hay là tại tâm mình động nên mới nghe được tiếng reo của gió? Chuyện này chắc người viết

phải đi tìm các vị thiền sư giải thích mới được chứ người phàm mắt thịt như người viết chỉ biết rằng vì có gió nên lá mới lay động va chạm nhẹ vào nhau tạo tiếng reo nên người ta mới nghe tiếng lá tre xào xạc, bạn nhỉ? Smile!

Nhân nói về cái Tâm, người viết chợt nhớ đến một câu chuyện Thiền hay hay dưới đây, xin mời quý bạn cùng đọc với người viết nhé.

TÂM THỂ NÀO THÌ NHÌN RA THỂ ẤY

Nếu mình để cho những hạt giống không dễ thương, những hạt giống của giận hờn, ganh tỵ, ích kỷ, hơn thua... có cơ hội phát sinh thì mình nhìn đâu cũng thấy “phân bò” hết. Ngược lại, nếu mình biết nuôi dưỡng và phát triển những hạt giống từ, bi, hỷ, xả, những hạt giống thương yêu, cảm thông, tha thứ... thì mình nhìn ai cũng thấy dễ thương, nhìn đâu cũng thấy Tịnh độ, thấy Phật.

Một Cõi Thiền Nhân vườn sau nhà Sương Lam

Một hôm, Tô Đông Pha đến chùa Kim Sơn chơi với Thiền sư Phật Ấn cả ngày. Hai người đối nhau luận Thiền, Đông Pha hỏi Phật Ấn:

- Ngài thấy tôi thế nào?

Phật Ấn đáp:

- Rất trang nghiêm, giống một ông Phật!

Tô Đông Pha nghe nói vô cùng phấn khởi.

Phật Ấn lại hỏi Tô Đông Pha:

- Ông thấy ta ra sao?

Đông Pha thấy Phật Ấn mập tròn, lại mặc áo đen, bèn đáp ngay:

- Giống một đồng phân bò!

Phật Ấn không nói gì. Đông Pha cho rằng mình đã thắng một keo, lòng rất sung sướng, về nhà hơn hờ nói với Tô tiểu muội:

- Này muội muội, hỏi nào tới giờ anh bị Ấn lão cho đo ván mãi, đâu không lại ông ta.

Không biết hôm nay Hòa thượng trở cờ hay học sĩ này gặp may mà Ấn lão không còn lời để nói, không có lý để trình đây.

Nói rồi bèn thuật lại chuyện luận chiến vừa qua. Tô tiểu muội thiên tư hơn người, tài hoa xuất chúng, nghe ca ca kể xong câu chuyện, liền nói:

- Xi, anh thua đậm rồi!

Đông Pha tức quá mắng :

- Ta làm sao lại thua? Nếu ta thua sao ông ấy không nói một lời nào?

Tô tiểu muội nói:

- Này ca ca, tôi xin hỏi anh, Phật quý hay phân bò quý?

Đông Pha nói:

- Đương nhiên là Phật quý rồi!

Tô tiểu muội nói:

- Phật là Ấn lão thấy, còn phân bò là anh thấy, thế có phải là anh bị đánh úp không? Ấn lão đắc thắng hoàn toàn, còn gì để nói nữa!

Đông Pha nghe tiểu muội nói thế, như bong bóng xì hơi, biết rằng bị rơi vào tròng của Phật Ấn, thua một keo nặng.

BÀI HỌC ĐẠO LÝ:

Trong tâm thức của con người chứa đựng rất nhiều hạt giống. Có những hạt giống dễ thương nhưng cũng có rất nhiều hạt giống không dễ thương; có những hạt giống làm Phật nhưng cũng có rất nhiều hạt giống làm chúng sanh. Nếu mình để cho những hạt giống không dễ thương, những hạt giống của giận hờn, ganh tỵ, ích kỷ, hơn

thua... có cơ hội phát sinh thì mình nhìn đâu cũng thấy “phân bò” hết. Ngược lại, nếu mình biết nuôi dưỡng và phát triển những hạt giống từ, bi, hỷ, xả, những hạt giống thương yêu, cảm thông, tha thứ... thì mình nhìn ai cũng thấy dễ thương, nhìn đâu cũng thấy Tịnh độ, thấy Phật. Cho nên, “**tâm thế nào thì nhìn ra thế ấy**”, “Thương người thương cả lối đi, ghét người ghét cả tông chi họ hàng”. Đó, cũng cái tâm ấy, khi có tình thương thì ngay cả lối đi mình cũng thấy đẹp, thấy thương, nói chi nhìn thấy người ta cười! Vậy mà khi không thương nữa, lúc đã ghét rồi, thì đâu chỉ người ấy đáng ghét, cả bà con của người ta cũng trở thành người xấu. Vì vậy, người học Phật phải biết nuôi dưỡng, làm lớn mạnh tình thương và sự hiểu biết trong tâm mình. Khi tâm mình có năng lượng từ bi và trí tuệ, nó sẽ làm tươi mát đời sống của tự thân và đem đến cho mọi người xung quanh niềm an lạc, hạnh phúc. Khi ấy nhìn đâu mình cũng có thể thấy hoa, dù khi hoa đang là rác. Học Phật, luận Thiên không phải để tranh cao thấp, hơn thua, mà để chuyển hóa nội tâm. Khi tiếp xúc với mọi người, nguyện tiếp xúc và khơi dậy những hạt giống thương yêu, hiểu biết, từ bi hỷ xả. Đó là mình đang nuôi dưỡng nhau, để xây dựng một cuộc sống an lành, hạnh phúc. Nhìn vào cái xấu của nhau, thì chẳng có ích lợi gì, mà còn thêm mệt. Rõ ràng khi mình phê bình ai, giận hờn ai, sẽ thấy mệt vô cùng. Cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nếu mình biết nhận thức theo chiều hướng tích cực, mọi người sẽ dễ thương hơn nếu mình biết khơi dậy và nuôi dưỡng hạt giống thương yêu, hiểu biết. “Tâm tịnh là cõi Phật”, đó là bí quyết để xây dựng Tịnh độ.

(Sưu tầm)

(Nguồn: Sư cô Huệ Hương chùa Bửu Hưng chuyển gửi qua email. Xin cảm ơn sư cô Huệ Hương)

Xin mời quý thân hữu cùng ngắm mùa hồng chín vườn nhà người viết các năm trước cho vui nhé qua youtube dưới đây với tiếng đàn piano tuyệt vời của chị Minh Ngọc. Cảm ơn chị Minh Ngọc. Smile!

Hồng Chín Mùa Thu Portland

[Suong Lam Portland](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=sBudz1SDEb0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Suong Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 342-ORTB 750-10516)

MÂY HỌA ÁNH TRĂNG

Mây Họa Ánh Trăng mây phớt giăng
Họa thành tranh lụa dáng nàng Hằng
Ánh mây giống tóc ai buông xả
Trăng tựa cảnh thông ngắm bóng trăng.

KMH

NHỮNG BÀI HỌA CỦA CE CGV

Bài 1

Mây Họa Ánh Trăng mây tìm Giăng (1)

Họa cây thông đứng ngắm chị Hằng

Ánh trăng lung linh soi mặt giếng

Trăng chìm đáy nước đâu là trăng?

Đỗ Dung

(1) Xin đổi thành "Giăng", người xưa ngoài bắc gọi "Ông Giăng"

Bài 2

Mây Họa Ánh Trăng mây mù giăng

Họa trăng mây che lấp chị Hằng

Ánh trăng lững lờ xuyên mây xám

Trăng lộ sáng ngời ánh sáng trăng.

Đỗ Dung

Mây Họa Ánh Trăng. Trăng Họa Hằng

Họa nàng lạc bước xuống trần gian

Ánh trăng vàng vạc soi đêm vắng

Trăng thả tơ vàng đón nàng sang.

Mây Họa Ánh Trăng tựa tơ giăng
Họa bức tranh màu lộng bóng Hằng
Ánh sáng bùng lên màu trắng nõn
Trăng tròn lấp lánh mấy kỳ trăng?
PThúy

Mây Họa Ánh Trăng mây bủa giăng
Họa nên hình ảnh của cô Hằng
Ánh sáng dịu dàng như tóc liễu
Trăng buồn ngơ ngẩn, nhớ ai trăng?
Vi Vân

Bài 1

Mây Họa Ánh Trăng lơ lững giăng
Họa hình bóng dáng của chị Hằng
Ánh trăng huyền ảo đêm thanh vắng
Trăng ngẩn ngơ nhìn ai dưới trăng.
Tường Thúy

Bài 2

Mây Họa Ánh Trăng nét nhẹ giăng
Họa bóng tiên nga giữa cung Hằng
Ánh bạc lung linh trên sóng gợn
Trăng sà mặt nước, gió đùa trăng.
Tường Thúy

Mây Họa Ánh Trăng là lướt giăng
Họa đôi ba nét vẽ cung Hằng
Ánh huyền mờ ảo sương thu lạnh
Trăng lóng lánh tìm Nguyệt ả Trăng.
Minh Giang

Song Phương

Mây Họa Ánh Trăng, cọ lướt giăng
Họa Cô Gái Việt đẹp như Hằng
Ánh hồng lơ lộng đôi bông đào
Trăng đứng nghiêng nhìn... Em hoá trăng.
KMH

Mây Họa Ánh Trăng buồn giăng giăng
Họa bóng hình ai dáng chị Hằng
Ánh sao lơ lững chân trời thắm
Trăng tỏ niềm riêng, ai thấu chăng.
Miên Thụy

Mây Họa Ánh Trăng bút mực văng
Họa mây liễu rũ của chị Hằng
Ánh mắt của Trăng còn ngái ngủ
Trăng cài e thẹn nửa vàng Trăng.
Linh Đắc

Mây Họa Ánh Trăng, như lụa giăng
Họa mây ả hiện bóng cô Hằng
Ánh trăng sáng tỏ bờ lau lách
Trăng cúi nhìn sông, trăng giống trăng.
Sao Khuê

NẾU ĐỜI KHÔNG CÓ THƠ

(Đáp lời Như Thương “Không có thơ, Ta ở với ai...”
tập thơ vừa in 2016.)

Thơ thổi hồn vào chiếc lá khô,
Vào cánh hoa tàn rụng hôm qua,
Vào ngọn nến hắt hiu cháy dở,
Trong những tàn phai em vẫn mơ.

Thơ mang hơi thở vào bốn mùa,
Mùa qua như tuổi đời đi qua,
Trái tim còn đập còn tha thiết,
Trong những buồn vui em vẫn chờ.

Thơ nói cho đôi bờ không gian,
Ở nơi này tím màu hoàng hôn,
Ở nơi kia buổi chiều lặng lẽ,
Anh và em chung một trời thương.

BUỔI CHIỀU TÂM SỰ

*Bạn hỏi tôi: "Quê Hương bỏ nhỏ bé
Dân tộc bỏ luôn gánh chịu tai ương
Hết chiến tranh lại đời khổ đau thương
Già thiếu thuốc, trẻ con suy dinh dưỡng".*

*Bạn thông cảm... Nhưng làm sao tưởng tượng
Những trại tù còn cơ cực nhiều hơn
Người thay trâu lê lét tấm thân mòn
Trời rét lạnh, lưng trần, chân không dép.*

*Con đói triền miên sáng-trưa-chiều bụng lép
Rau-sắn-ngô-khoai...cũng chẳng có ăn
Nhai lá rừng, cỏ dại, nuốt....thần lẫn
Họ chấp nhận chết nhanh hơn sống dở...*

*Dân tộc tôi làm than như thế đó
Hàng vạn người xác lẳng xuống biển sâu*

Biển ơi, nếu đời không có thơ,
Biển sâu sẽ cạn từ bao giờ,
Ai sẽ thấy buồn như biển rộng?
Ai sẽ là sóng tình tràn bờ?

Sông ơi, nếu đời không có thơ,
Dòng sông sẽ ngừng chảy bơ vơ,
Ai thả vào sông dài nỗi nhớ,
Xuôi ngược về đâu những chuyến đò.

Người ơi, nếu đời không có thơ,
Tình đời cũng có lúc ơ hờ,
Ai mang thơ về trong ngõ hẹp,
Thương cảm những mảnh đời gió mưa.

Anh ơi nếu đời không có thơ,
Có lẽ nhân gian sẽ chóng già,
Anh và em cuộc tình sẽ cũ,
Gặp nhau như người dung làm ngơ.
Nguyễn Thị Thanh Dương.
(October, 03, 2016)

Cám Ơn Tháng Mười *(Tình Khúc Mưa Số 44)*

*Cám ơn anh mỗi tháng mười,
Gởi em dòng nhớ mưa rơi não nề.
Lạnh dài da diết tái tê,
Gió đưa, mưa đón em về lẻ loi.*

*Cám ơn anh, trên vai người,
Tóc dài em thả trọn đời nhớ nhau.
Thôi thì nhận lấy thương đau,
Trái tim em đã úa màu thiên thu.*

*Bên em bóng tối mịt mù,
Hương người nồng ấm mộng du phi nguyện.
Ai hay tàn cuộc tơ duyên,
Chỉ mình em gánh sầu riêng một đời.*

*Cám ơn anh mỗi tháng mười
Cuối mùa mưa nhớ, rã rời đêm đêm.
Giọt rơi tí tách bên thềm,
Ru hồn em lạc, êm đềm thuở xưa.*

*Mùa thu còn những đòng đưa,
Lung linh hạt nhớ cơn mưa tình buồn.
Như dòng sông mát cõi nguồn,
Trăm năm chỉ nỗi nhớ thương về người.*

*Bạn ngạc nhiên! Thăm hỏi bởi vì đâu?
Họ trả giá TỰ DO sao quá đắt!!!*

*Ba mươi năm, vẫn còn run...bần bật
Khi nhớ về thăm cánh giữa biển khơi
Chiếc thuyền con chết máy...lênh đênh trôi
Sóng xô dạt, gió nhồi, người đói khát.*

*Bọn hải tặc vừa dã man, tàn ác
Cướp của giết người, hãm hiếp gái tơ
Ngàn đau thương, bạn không tưởng, không ngờ...
Đã up xuống, què hương tôi bất hạnh.*

*Chiều xuống vội, trời vào thu lạnh lạnh
Tách trà thơm nghe âm, lắng lòng buồn...
Cám ơn Lynch, cô bạn trẻ dễ thương
Đã chịu khó ngồi nghe tôi tâm sự.*

Kiều Mộng Hà

MƯA THÁNG 10

Em đứng nhìn mưa - mưa miên man
Buốt lạnh tâm can gió ngút ngàn
Thương chiếc lá buồn trên cỏ lạnh
Hoàng hôn chìm khuất, bóng chiều tan...

Thu về rồi nhi phai màu lá
Se lòng mây xám phía trời xa
Anh hỏi tình ta giờ đã muộn
Em phương này mắt ướt nhạt nhòa.

Mưa mãi tháng 10 buồn hắt hiu
Âm thầm quạnh vắng nỗi cô liêu
Hồn em thổn thức tình nhưng nhớ
Hơi thở nghẹn ngào... đâu đâu yêu!

Nhớ mãi một lần em tiễn đưa
Anh về nơi ấy... đứng trong mưa
Bóng anh xa khuất tình rơi rụng
... Ngập kín hồn em nuôi tiếc xưa.

Từ đó nỗi buồn dẫu trong tim
Tháng 10 xa cách nát tơ duyên
Em giữ trong lòng bao kỷ niệm
... Sóng biển xô xao giữa lặng im...

Phạm Thị Minh-Hung

*Cám ơn anh mỗi tháng mười,
Lá thu vàng rụng góc trời bơ vơ.
Cám ơn tháng đợi năm chờ,
Cho con tìm mãi nhà thơ ân tình.
Ngọc Quyên*

Khổ Chuyện Nước Non

Hình như em đang ở ven sông
Một chiều mưa gió xót xa lòng
Mưa rơi nặng hạt mưa rơi mãi
Lòng đường giờ nước ngập thành sông.

Anh hỡi, đi xa lúc trở về,
Coi chừng nước cuốn, nước lôi đi
... Có con đĩa bám vào chân đó
Âm thầm nó cắn rất tái tê...!

Em ở bên sông nước bốn bề
Trời mưa nước cũng biết rù rê
Vào thăm nhà cửa, thăm đồ đạc
Chỗ nào cũng được nước vùn vê!!!

Đang thức tưởng chừng giấc chiêm bao
Con đường nay chẳng có nắng đào
Mệnh mông biển nước... la đà sóng
Nước non khổ quá... đời lao đao!!!

Phạm Thị Minh-Hưng

Mong Manh Thu Vàng

Nắng buồn nghiêng ngả chiều thu,
Hiu hiu gió lạnh như ru lá cành.
Lá còn thoi thóp nhựa xanh,
Sương mờ e ấp chiếc màn xám tro.

PTMinh Hưng

Cô đơn trong buổi chiều thu,
Chợt thương người ấy mịt mù xa xôi.
Một trang tình sử qua rồi,
Gió ơi có chở tình tôi đến chàng?

Vi Vân

Chiều nay mây tím giăng ngang,
Bơ vơ lạc lõng, thu vàng hát hiu
Nhớ xưa biết mấy dấu yêu,
Rừng thu lẻ bạn sương chiều giá băng!...

PTMinh Hưng

Người đi có nhớ hay chẳng,
Những đêm trăng sáng chị Hằng trên cao.
Lá vàng theo gió lao xao,
Bâng khuâng người ở nơi nào nhớ thu.

Đỗ Dung

Qua rồi những mảnh trăng lu,
Đưa tay hứng giọt mưa thu đầu mùa.
Ngồi nghe tí tách buồn chưa,
Như tình hai đũa đong đưa tháng ngày.

NPNA

Trời cài mây tím nhớ ai?
Cho hoa thôi nở, heo may lại về.
Trăng còn ủ kín lời thề,
Em, đêm thao thức tí tê giọt buồn...

Tìm trong nắng xế hoàng hôn,
Những vần thơ cũ ru hồn đắm say.
Đường anh đi... vẫn miệt mài,
Nơi em ngồi... vẫn từng ngày nhớ mong.

Tướng Dung

Cuộc tình vẫn mãi long đong,
Hồn em sao mãi bèo bọt người ơi!
Mưa thu buốt giá tìm coi,
Em cô đơn lạc bước đời chông chênh.

Miên Thụy

Mùa thu âm đạm buồn tênh,
Tình như lá úa hồn mênh mông sâu.
Mưa thu ri rả bên lầu,
Ngóng người đi biệt bấy lâu mỗi mòn.

PThúy

Người ở đâu mát hay còn,
Mong sao tình được vuông tròn người ơi.
Thu về lá rụng khắp nơi,
Ước chi mình được suốt đời bên nhau.

Ngọc Hạnh

Thời gian có đợi ai đâu,
Mà sao ta vẫn ôm sầu biệt ly.
U hoài một mối tình si,
Soi gương biếng nhác, thiết gì điểm trang.

Đỗ Dung

Sương giăng bàng bạc sương giăng,
Rưng rưng giọt nắng thu vàng mong manh.
Mưa rừng sùi sụt rơi nhanh,
Giọt mưa hay lệ Lá - Cành lìa nhau,

KMH

Lá vàng chiều tím sâu tuôn,
Chơi vui nổi nhớ tiếng chuông gọi về.
Tóc nghiêng dòng xõa con mê,
Thu bay tìm mãi lời thề ngày xưa.

Minh Giang

Thần thờ sợi tóc gió đùa,
Heo may hiu hắt cho vừa nhớ nhung.
Còn đâu hương cũ tình nồng,
Thu về giăng giọt mưa trong mắt buồn.

Tường Thúy

Rung rung giọt lệ sâu tuôn,
Yêu thương ngày ấy là nguồn xót xa.
Buồn như lá úa sau nhà,
Tình em thôi đã như là chiêm bao.

Vi Vân

Từ anh khoác áo chiến bào,
Hiên nhà lá ngập lệ trào nhớ ai.
Mưa rơi trên lá tàn phai,
Còn đâu cái thuở kẻ vai đôi hờn.

KMH

Song Phương

Lìa cành chiếc lá về đâu,
Lang thang theo gió úa nhàu tàn phai.
Mưa rơi giọt ngắn giọt dài,
Ngoài hiên thánh thót mưa hoài, mưa thu.

Đỗ Dung

Đưa tay hứng giọt mưa mù,
Gió bay từng chiếc lá thu về nguồn.
Môi khô tìm một nụ hôn,
Nhưng anh xa mãi em buồn ... Thu ơi!...

Linh Đắc

Mong manh nắng lụa nơi nơi,
Mây hồng, một mảnh tuyết vời, tím, xanh.
Thu mỏng nhẹ, lá long lanh,
Vàng hoa đã thắm bên màn đỏ anh.

Sao Khuê

Cảnh thu đẹp, mộng tan tàn,
Ước gì hai đứa mình ngừng hành nhau.
Buông hờn dối, hết u sầu,
Bên nhau thương thức sắc màu mùa thu.

Đỗ Dung